385

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI { பிரமாதீசஸு பங்குனிமீ=1914-ஸு ஏப்ரல்மீ } பகுதி 10

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

5. கீதா ஸாரம்

தாபத்தின் நீங்குதற்குச் சாதுக்கள் சார்மரமாய்
ஆபத்தில் நின்றார்க் கரும்புகலாய்—மாபத்தி
பண்ணன்போர் பீழைமுறிப் பாஞகிச் சீமானும்
கண்ணன்று னெற்குக் கதி. (இ.வை.அ.) 1.

தெள்புனலிற் சென்று தினம்தோறும் ஆடுதலால்
விள்ளுமுடல் மாசே விலகுறுமால்— எள்ளரிய
கீதையெனும் வண்புனலால் கேளீர் ஸமுஸாரத்
தீதார் மலந்தவிரும் சென்று. 2.

(கீதைவெண்பா, பக்கம்9)

சீரா ருபநிடதம் சேதாவாம் தேவர்பிரான்
பாராருமாயனும் பார்த்தனேர்—சீரார்
இளங்கன்றும் கீதையே இன்னமுதாம் உண்பார்
களங்கமில்உள் ளத்தவராம் காண். 3.

(கீதைவெண்பா, பக்கம்9)

சீர்திகழும் தூய குருகுலத்தில் தெண்டிரைசூழ்
பார்புகழும் எம்மவரும் பாண்டவரும்—போர்கருதிச்
சென்றொருங்கு கூடியபின் செய்ததெவன் ஸஞ்ஜய
விக்
கொன்றெழியா தெல்லாம் உரை. 4.

(கீதைவெண்பா— i—1.)

அன்னதன்பின் வெண்பரிகள் ஆர்த்த கொடிஞ்சித்
தேர்
மன்னியுறும் பாண்டவனும் மாதவனும்—மின்னொளி
செய்
திவ்வியவெண்சங்கெடுத்துச்செம்பவளவாய்வைத்துக்
கவ்வைமுகில் போலொலித்தார் கண்டு 5.

(கீதை வெண்பா— i —14)

சிந்தையழி வுற்றுச் செயற்குரிய தன்மத்தில்
புந்திதிகைத் துற்றேனின் பொன்னடியை—எந்தாய்
நலக்குரிய தொன்றை நவின்றருள்வாய் நானுன்
மலர்க்கழல்சேர் மாணுக்கன் மற்று. 6.

(கீதைவெண்பா— ii —7)

துயர்க்குரியர் அல்லார்க்குச் சோகிப்பாய் தூயோய்
நயக்கறிவின் நல்லுரையும் சொல்வா (லா)ய்—மயக்
கொழிவார்
சென்றூர்க்கும் தம்மாவி செல்லாதித் திண்புவியில்
நின்றூர்க்கும் நோரார் துயர். 7.

(கீதைவெண்பா ii —11)

[இடையில் மூன்மூன்று ஸஞ்சிகைகளில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள மூன்றுவித ரஹஸ்யங்களையும் அமைத்துக் கொள்ளலாம்.]

எல்லா அறங்களையும் விட்டொழிந்திங் கென்ற
னையே
நல்லாய் சரண்புகுக நான்உன்னை—அல்லல்தரு
பாவங்க ளின்முற்றும் பற்றறவே வீடுவிப்பேன்
மேவுதுயர் எல்லாம் விடு. 8.

(கீதைவெண்பா— xviii —66)

மோஹமெலாம் போயினவால் முன்னவனே நின்
னருளால்
வாகுறுமெய்ஞ்ஞானம் மருவினனல்—ஏகினவென்
ஐயமெலாம் திண்மைநில்ல ஆர்ந்தேன் இங்காற்றுவ
னின்
செய்யவுரை யின்படியே சென்று 9.

(கீதை வெண்பா xviii —73)

யோகேசன் கண்ணனெங் குள்ளானே வில்விஜயன்
வாகினெவண் உற்றிடுமோ மற்றங்கு—போகத்
திருவும் விசயமும் செல்வப் பெருக்கும்
மருவிடுமே நியாயமொடு வாய்த்து. 10.

(கீதைவெண்பா xviii —78)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோகம்	துலுக்	இங்கி	தமிழ்	வாரம்	ஆநந்தஹு சித்திரை௴ ¦ சாலிசகம்1836 கலியப்தம் 5015 } பசலி1323 கொல்லம்1089 { 1914ஹு ஏப்பிரல்—மே௴
ர-செ பு]	16	13	1	திங்	திரு 16-2, விசா 4-3, ஸித் 4-10, வ்ய 53-20, பத் 16-2, திவி 13-35, அக 30-35, மேஷ ரவி 8 7, புன 3 செ 0-55, உத் 2, புத 4-45, சூனியதிதி, சித்திரைவிஷு சங் சது விய சிரா வருஷப்பண்டிகை, ஸமார்கம்.
சு	17	14	2	செ	சது 11-24, அனு 1-9, கே 57-46, வரி 51-37, பா 11-24, திவி 14-38, பர 1, சுக் 49-40, மேஷ கி பஞ்சமிதிதி.
பு	18	15	3	புத	பஞ் 7-34, மூல 57-43, பரி 46-22, தை 7-34, திவி 18-31, ரா 23-7, உத் 3, புத 3.34, தாபவிசேஷம்.
ர	19	16	4 மேஷ௴	வியா	சஷ் 4-43, பூரா 57-37, சிவ 41-59, வணி 4 43, திவி 21-35, அசு 2, ரவி 32-23. டமி.
பு-சு	20	17	5	வெ	சப் 3-0, உத்தி 58-44, ஸித் 38-33, பவ 3-0, திவி 17-59, அக 30-41, உத் 4, புத 2-23, பர 2, சுக் 30-49, சாளாஷ்
	21	18	6	சனி	அஷ் 2-58, திரு 60-0, சா 35-45, கௌ 2-58, திவி 9-8, சிர உப வராக ஜ கரிநாள் மழை 7 க்குள்.
ர-பு	22	19	7	ஞா	நவ 3-21, திரு 1-10, சுப 34-41, கர 3-21, திவி 11-46, அசு 3, ரவி 57-40, ரேவ 1, புத 1-11.
செ-பு	23	20	8	திங்	தச 5-29, அவி 4-49, சுப் 34-11, பத் 5-29, திவி 24-14, கடகசெவ் 14-0, பச்சாதஸ்தபுத 55-7, ரேவ 2, புத 60-0.
சு]	24	21	9	செ	ஏகா 8-40, சத 9-32, பிரா 34-30, பா 8-40, திவி 27-2, அக 30-51, மேஷாய 30 58, சர்வஏகா. [பர 3, சுக் 12-0.
பு-சு	25	22	10	புத	து 12-49, பூ 15-9 மா 35-30, தை 12 49, ரா 10 48, ரே 3, புத 41-38, பர 4, சு 53-31, பிரதோ.
ர	26	23	11	வியா	திர 17-38, உத்தி 21-23, வை 36-53, வணி 17-38, ரா 23-42, அசு 4, ரவி 22-23, சதுர்தெசி மா சி வை சிரா
பு	27	24	12	வெ	சது 22-38, ரே 27-48, விஷ் 38-20, சகு 22-38, தியா 0-0, ரேவ 4, புத 23-12, அதிதி போதாயனம் பிரவாகமே கோர்பத்தி. (சர்வ அமா கல்பாதி பிண்டபிய போ இஷ்டி.
சு	28	25	13	சனி	●அமா 27-29, அசு 34-3, பரி 39-38, நா 27-29, திவி 23-0, அக 30-53, கார் 1, சுக் 34-42, அமாதிதி
ர-பு	29	26	14	ஞா	பிர 31-53, பர 39-49, ஆயு 40-30, பவ 31-53, திவி 0-21, வைசா சுத் பர 1 ரவி 48-43, மேஷபுத 4-46, இஷ்டி சந் தரி. (1 சனி 4-30, கார் உப கரிநாள்.
செ பு	1	27	15	திங்	துதி 35-29, *கார் 44-48, ஸௌ 40-45, பா 3-41, திவி 12-18, பூச 1 சே 16-6, அசு 2 புத 46-24, ரோ 4
ச] சு	2	28	16	செ	திரு 37-59, ரோ 48-40, சோ 40-6, தை 6-44, திவி 27-23, ரிஷபசுக் 15-54, அக்ஷய திருதியா திரேதாயுகாதி பரசு ஜ கல்பாதி. (புத 30-51, சது விரு இடிமின்னல் 8 க்குள்.
பு	3	29	17	புத	சது 39-26, மிரு 51-24, அதி 38-33, வணி 8 42, திவி 3-18, அக 30 56, அசு 3
ர-கு-சு]	4	30	18	வியா	பஞ் 39-14, திரு 52-49, சுக 35-59 பவ 9-20 திவி 12-54, பர 2 ரவி 14-54, அவி 2 குரு 60-0, கார் 3, சுக் 57-24, லாவண்ய கௌ விரு
பு	5	1	19	வெ	சஷ் 37-55, புன 52-58, திரு 32 23, கௌ 8-34, திவி 22-53, அசு 4 புத 23-8சஷ் உப.
	6	2	20	சனி	சப் 35-29, பூச 52-4, சூல 27-53, கர 6-42, திவி 12-40, சப் விரு மழை 9-க்குள்.
ர-செ பு சு	7	3	21	ஞா	அஷ் 32-0, ஆயி 50-8, கண் 22 33, பத் 3-44, திவி 23-2, அக 31-2, பர 3 ரவி 31-20 பூச 2 செ 57-54, பர 1 புத 15-25, கார் 4 சுக் 38-36.
	8 ஜமாதிலாகர்௴	4	22	திங்	நவ 27-40, மக 48-26, விர் 16-29, கௌ 27-40, திவி 19-17, நவமிதி
பு சு	9	5	23	செ	தச 22-37, பூர 44-8, துரு 9-50, கர 22-37, திவி 7-0, பர 2 புத 7-43, ரோ 1 சுக் 49-47,திதித்
பு	10	6 மே௴	24	புத	ஏகா 17-3, உத் 40-15, வியா 2-41, ஹர் 52-34, பத் 17 3, திவி 0-58, ரா 28-44; பர 3 புத 45-40, துவாதி சர்வ
ர-பு	11	7	25	வியா	துவா 11-8, ஹஸ் 36-12, வஜ் 47-37, பா 11-8, சே 3-50, ரா 23-46, அக 31-6, பர 4 ரவி 8-57, பர 4 புத 31-36, பிரதோ அச்னிநக்ஷத்திரம் 8-57.
சு	12	8	26	வெ	திர 5-12, சது 53-56, சித் 32-11, ஸித 40-3, தை 5-12, ரா 14-9, ரோ 2 சுக் 4-0, நரசிம்மஜய மழை 10 க்குள்
பு	13	9	27	சனி	○பௌ 53-21, சுவா 28-14, விய 32-35, பத் 26-14, ரா 10-17, கார் 1 புத 17-7, சௌரசித்திரா பூர்ணிமா சம்பத் சௌரீவிரு வைஸ்நா பூர் விய சிரா ஆ கா மாவை. (3 சுக் 50-0 இஷ்டி.
ர-செ	14	10	28	ஞா	பிர 48-5, விசா 24-39, வரி 25-26, பா 20-43, ரா 3-1, வை பகு கார் 1 ரவி 36-34, பூச 3 செ 37-30, ரோ
சு] பு	15	11	29	திங்	துதி 43-27, அனு 21-38, பரி 18-44, தை 15-46, ரா 3-56, அக 31-10, ரிஷபபுத 2-55.
	16	12	30	செ	திரு 39-28, கே 19-20, சிவ 12-37, வணி 11-27, ரா 7-42, திருதியாதிதி சங் சது. (சதுர்திதி.
பு-சு	17	13	31	புத	சது 36-41, மூல17-55, ஸித் 7-10, பவ 8-2, திவி 13-55, ரா 1?-35, கார் 3 புத 2-56, ரோ 4 சுக் 34-0 மே கி

புத	ரவி சுக்	சனி	செ
ராகு	8கடக செ 14மேஷ பு 16ரிஷப சு 29ரிஷப பு		
குரு			கேது

விவேக போதினி

தொ.6.] பிரமாதீசஸு பங்குனிமீ [பகுதி.10.

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

(2) கர்மயோகம் (தொடர்ச்சி)

பீஷ்மர் சரித்திரம்

இதுவரையில் கர்மயோகத்தின் பஞ்சாங்கங்களையும் அதற்கு நேரிட உபயோகப்படக்கூடிய கர்மங்களின் பஞ்ச லக்ஷணங்களையும் எடுத்து விஸ்தரித்தாய்விட்டது. இந்த கர்மயோகம் முதிருவது பக்தியோகத்தில் என்றும், பூர்ணமாக அமைந்து நிலைத்துவிடுவது ஞானயோகத்தில் என்றும் முன்னரே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆகவே கர்மயோகத்தின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை ஞானிகளிடத்தில்தான் காணலாம்; அதைக்கண்டு அப்யாஸிகள் அதைப் பின்பற்ற முயலவேண்டும். நமது புராண இதிஹாஸாதிகளில் உள்ள பெரியோர்கள் எல்லோரும் இம்மாதிரி கர்மயோக அப்யாஸம் செய்து கர்மயோக பூர்ணராக விளங்கும் ஞானிகளே. இப்படிப்பட்டவர்கள் அநேகர் நிலையை பகவான், கீதை ii-51-ம் ச்லோகத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துப் பாராட்டுகிறார்:—

> மூதறிஞ ராயுயர்ந்து புக்தியுத்தர் முற்றும்வினைப்
> போதும் பயன்துறந்து பொற்பினராய்—தீதார்
> பிறவித் தளைதவிர்ந்து பின்னரிடர் ஒன்றும்
> உறவில் இடத்தமர்வார் உற்று.

இந்த கர்மயோக புத்திமாத்திரம் ஒருவனிடம் பதிந்து அவன் வைதிக ஸத்கர்மங்களை உள்ளபடி அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கி விடுவானாகில் அவன் வ்யவஹாரத்தில் ஒரு நாளும் நெறிதவறாது ஒரேபிடியாக இருந்து விடும் திறன் உடையவனாகி விடுவன். ஒவ்வொரு கஷ்டமான தருணங்களிலும் அந்தக் காலத்திற்கேற்ற ப்ரியவிஷயத்தில் மனம் பாய்ந்தோடாது எப்படி நடந்துகொண்டால் எக்காலத்திலும் மாறாத ச்ரேயஸ்ஸும் மனஸ்ஸமாதானமும் எற்படும் என்று முனைந்துநிற்பன் அவன். பிறருக்கு ஒருவிதக் கேடும் வாராது நடந்து கொள்ளும் விதத்திலேயே இவன் புத்தி நிலைத்து விடும். இவனால் உலகில் ஒருவருக்கும் எக்காலத்திலும் கெடுதி யுண்டாகவே மாட்டாது; உபகாரம் நேர்ந்தாலும் நேரலாம்; இல்லாமல் போனாலும் போகலாம். எந்த ஸமயத்திலும், 'சாஸ்திரவொழுங்கு எதுவோ, எப்படி பெரியோர் அதைப்பின்பற்றி நடந்திருக்கின்றனரோ, அவ்வாறேநாமும் ஒழுகிவிடவேண்டும் தற்காலபலனைக் கவனியாது' என்ற எண்ணமே இப்படிப்பட்டவர் மனதில் ஊறிக்கொண்டிருக்க இவர்கள் நடத்தை மேலெழுந்தவாரியாக நோக்குபவருக்கு சற்று முரணுடையதாகக் காணப்படினும், உள்ளபடிப் பகுத்துணருவோர்களுக்குத் தகுந்ததாகவே காணப்படும். இப்படிக் கர்மயோக நிலையில்நின்று பரமபதம் பெற்றிருப்பவர்கள் நம்முள் அநேகர் உளர். அவர்களுள் இங்கு பீஷ்மாசாரியர் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறி, கர்மயோக நிலையை நன்கு விளக்குவோம். இதைக்கூறப்புகுமிடத்து அவர் சரித்திரபாகங்களை ஒருவாறு சுருக்கமாக அமைத்துவிட்டு, அவர் கர்மயோகானுஷ்டான பாகங்களை சற்று விஸ்தாரமாக எடுத்துக் காட்டுவோம்.

பீஷ்மாசாரியர் கௌரவபாண்டவர்கள் பாட்டனார். இவர் வஸிஷ்டர் சாபத்தால், அவர் காம

தேனுவைத் திருடியதின் தண்டனையை அனுபவிக்க, கங்கைக்கும் சந்தனுவுக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். ஆதலால் இவருக்கு முதலில் காங்கேயன் (கங்காபுத்திரன்) என்ற பெயர் அமைந்தது. இவர் உடன் பிறந்த மற்றைய வஸுக்கள் இவருக்குக் காமதேனுவைத் திருடுவதில் ஸஹாயம் மாத்திரம் செய்ததால் பிறந்ததும் முன் ஏற்பாட்டின்படி கங்கையால் கங்காநதியில் எறியப்பட்டுத் தமது வஸு பதவியை அடைந்தனர். பீஷ்மர் பிறந்ததும் கங்கை இவரையும் நதியில் எறியப்போனாள். இதுவரையில் பொறுத்துக்கொண்டு பயந்திருந்த சந்தனு இந்தப்பிள்ளையையாவது நதியில் எறியாம லிருக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டான். முன் ஏற்பாட்டின்படி கங்கை சந்தனுவை விட்டுவிட்டு பீஷ்மரையும் கூட்டிக்கொண்டு கங்காநதியில் மறைந்து விட்டாள். அரசன் மிகுந்த துக்கத்துடன் 10 அல்லது 12 வருஷம் மறு விவாகத்தைக்கூடக் கவனியாது பத்னீ சோகம் புத்திரசோகம் இவைகளில் மொத்துண்டு கழிக்க, முடிவில் ஒரு நாள் கங்கைக் கரையில் வேட்டையாடிக்கொண்டு வந்தான். கங்காஜலம் மிகக் குறைந்திருப்பதைக் கண்டு வியந்து நதிக்கரை யோரமாக எதிர்த்துச் சென்று பார்க்கையில், அங்கு ஒரு 12 வயதுச் சிறுவன் கங்கைக்குக் குறுக்கே பாண அணையிட்டுத் தண்ணீரைத் தடுத்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். தன் பிள்ளையின் ஞாபகம்வந்து சற்று அசைவற்று நின்றுவிட்டான். உடனே கங்கை அவன் முன் தோன்றி 'இது தான்உன் எட்டாவது பிள்ளை. அவனை உன்னிஷ்டப்படி கொல்லாது தனுர்வேதம் முற்றிலும் நன்றாகத் தெரியும்படிப் பழக்கிவிட்டேன். இவனை பெற்றுக்கொள்' என்று ஒப்புவித்துவிட்டு மறைந்தாள். அரசன் காங்கேயனை நாட்டுக்கழைத்து வந்து யுவராஜாவாக்கிச் சற்று மனம்தெளிந்திருந்தான். இப்படி வஸிஷ்டசாபத்திற்கு முக்ய இலக்கான வஸு உலகில்தங்கி ஒரு புருஷாயுள் முழுவதும் வாழ வேண்டிவந்தது. 'சீரியர் கெட்டாலும் சீரியர் சீரியரே' என்றபடி தேவதைகள் பூமிக்குவரும்படி நேரிட்டபோதிலும் அவர்கள் சிறப்புப் போய்விடுமா? அவர்கள் அப்பொழுதும் நம் போன்ற பாமரர்களுக்குக் குன்றின் மேலிட்ட விளக்காக விளங்கி, நம்மை நேர்வழியில் ஒழுகும்படி தூண்டும் தன்மையராகவே இருப்பர் என்பதை பீஷ்மர் வ்யவஹாரத்தில் கர்மயோக சிகாமணியாகவிருந்தது நன்கு விளக்கும்.

மனம் சற்றுத் தேறப்பெற்ற சந்தனு மஹாராஜன் உத்ஸாஹமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு யமுனைக்கரை யோரமாக வந்து சேர்ந்தான். அங்கு அணுகி வருகையிலேயே புஷ்பவாஸனைகள் கம் என்று வீசின. அருகில் வாஸனைப் புஷ்பச் செடிகள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை: கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் காட்டு மரங்கள்தாம் தென்பட்டன. யமுனையைக் கிட்டக்கிட்ட வாஸனை அதிகரித்தது. யமுனைக் கரைக்கு வந்து பார்த்ததும் அங்கு ஒரு ஓடத்தில் அழகியகன்னிகை ஒருத்தி தோன்றினாள். உடனே இந்த திவ்யகந்தம் அவள் உடலிலிருந்து தான் வந்தது என்று அரசனுக்கு விளங்கிவிட்டது. புத்திரசோகம் நீங்கி உத்ஸாஹமாயிருந்த அரசனுக்கு பத்னிவேண்டும் என்ற ஆவல் தலைதூக்கி விட்டது. நாணம் கூச்சம் முதலியவைகளைவிட்டு அவளிடம் சென்று தன் குலகோத்திரங்களை வலுவில்கூறித் தன்னை விவாஹம் செய்துகொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டான். அவள், தனக்கு இந்த விஷயத்தில் முடிவாக ஒன்றும் கூறமுடியாதென்றும் தன் தகப்பனார் தாஸராஜன் என்ற செம்படவராஜன் அருகாமையிலிருக்கிறார் என்றும் அவரைச் சென்று விசாரித்துக் கொள்ளலாம்

என்றும் கூறி, அரசனை ஓடத்திலேற்றித் தன் வீடுகொண்டு சேர்த்தாள். விஷயங்களை விசாரித்துணர்ந்த தாஸ்ராஜன் 'உமது இஷ்டப்படி என் பெண்ணை உமக்குக் கொடுக்க யாதொரு தடையுமில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயம் கவனிக்காம லிருக்கவும் முடியவு மில்லை. உமக்கோ முதல்மனைவி மூலமாக ஒருபிள்ளை இருக்கிறான் என்றீரே: அவனுக்கு அல்லவோ ராஜ்யம் போகும். என்பெண் வயிற்றுப் பேரர்கள் சோற்றிற்குச் செலவாகவும் பூமிக்குப்பாரமாகவும்தானே இருக்கும்படி வரும். இதை ஒரு வழியாக ஸரிப்படுத்தி விட்டால் எல்லாம் இசைந்துவிடும். கல்யாணம் உடனே நடத்திவிடலாம்' என்று முடிவான மறுமொழி கூறிவிட்டான். யமுனைக்கரையில்கண்ட ஸத்யவதி இடம்சென்றமனம் தன் வசப்படாது தத்தளித்துக்கொண்டிருந்த அரசன், காங்கேயனிடம் இருந்த ஆசையால் இப்பொழுது மனம் மறுபுறம் இழுக்கப்படுவது கண்டு, பதைத்தான்: 'கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை' என்ற கதையாக திண்டாடும்படி வந்துவிட்டது. இன்னதுசெய்வது என்று விளங்காமற்போக பதில் ஒன்றும் கூறாது ஊருக்கு வந்து தன் பள்ளியறையில் படுத்துவிட்டான் அரசன்.

இதுதான் காங்கேயன் கர்மயோகம் முதல் அனுஷ்டித்துக் காட்டும் தருணம். தகப்பனார் முன்போல ஸாதாரணமாக இராது ஏதோ ஏக்கம்பிடித்துப் படுத்திருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு, அவரிடம் சென்று மிகுந்த பரிவுடன் அவர் துக்க காரணத்தை விசாரித்தான். 'நீ ராஜ்யத்தை இழந்தாவது எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணிவைக்கவேண்டும் இந்த வயதில்' என்று எப்படி அவரால் தன்பிள்ளையை நோக்கிக் கூற முடியும். காங்கேயருக்கு ஒன்றும் விளங்காமல்போக வேட்டைக்குத் தேரோட்டிச்சென்ற ஸாரதிமூலமாக தாஸராஜன் வீட்டில் நடந்தவை வெளிவந்தன. உடனே தாய் தந்தையரை என்ன கஷ்டப்பட்டாவது திருப்திப்படுத்தவேண்டும் என்ற சாஸ்திர ஒழுங்குபடி நடக்க முயன்றுவிட்டார் காங்கேயர். தகப்பனருக்குத் தெரிவிக்காமலே தாஸராஜன் வீடு சென்று 'ஹே ராஜனே! என் தகப்பனருக்கு உன் பெண்ணைக் கொடுத்துவிடு: நான் ராஜ்யம் விரும்புவதில்லை, பிறக்கும் என் தம்பிகளுக்கே கொடுத்துவிடுகிறேன்' என்று சபதம் செய்துகொடுத்தார்: இவர் ஆருமை பிதிர்பக்தி இவைகளைக்கண்டு நம்பின தாஸராஜன் சந்தனுமுதலானோரை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு எல்லோர் முன்னிலையிலும் காங்கேயரை நோக்கி 'உமது பிதிர்பக்தியை மெச்சினேன். நீர் வேண்டுமானல் உமது சபதத்தை நிறைவேற்றிவிடுவீர். உமது பிள்ளைகளும் அப்படியே இருப்பார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம். இந்த ஒரு ஸந்தேஹம் நீங்கிவிட்டால், இப்பொழுதே விவாஹம் நடத்திவிடலாம்' என்றான். பார்த்தார் காங்கேயர்! அவன் சொல்வது நியாயம்தான் என்று பட்டது. உடனே ஸூர்யசந்திராதி ஈச்வர ஸ்ருஷ்டிகளை ஸாக்ஷியாகக் கூறி 'என் உயிர் உள்ளளவும் யான் விவாஹமே செய்துகொள்ளுவதில்லை! நித்ய பிரஹ்மசாரியாகவே நெறியாக நானிருந்துவிடுகிறேன்! நீங்கள் மனதில் ஒருவிதத் தயக்கமுமின்றி என் தகப்பனருக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கலாம்' என்று கர்ச்சித்தார். இந்த கோரமான விரதம் பூண்டதும், தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்; உலகம்செழித்தது. இவர்செய்த சபதம் பீஷ்மம் (மஹாபயங்கரமானது) என்று தேவாதிகள் வியந்து ஆரவாரித்தனர். இது முதல் இவருக்கு பீஷ்மர், தேவவ்ருதர் என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டன. இவைகளுக்கு முறையே மிகக்கொடிய விரதம் பூண்டவர், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்து மேன்மை தரத்தகுந்த

விரதம் பூண்டவர் என்று பொருள்.—'அப்பா! திடீரென்று என்னகாரியம் செய்துவிட்டாய்! இனி என்னசெய்வது!" என்று ஏங்கினர் சந்தனு. தகப்பனுரைத் தேற்றி தனக்கு இந்த நிலையிலிருப்பது வெகு ஸாதாரணம்தான் என்று அவர் மனதில் நன்றாகப் படும்படி செய்ய, அவர் ஒருவாறு தேறி ஸத்யவதியை விவாஹம் செய்துகொண்டு, தன்பிள்ளையை நோக்கி மிகுந்த ஸந்தோஷ பாவசாகி 'அப்பா நித்ய ப்ரஹ்மசாரியாக இருக்கும் திறன் உனக்கிருப்பதால், மெச்சி, ஒருவரம் தருகிறேன்; வாங்கிக்கொள். உனக்கு ஸ்வச்சந்த மரணசக்தி வரட்டும்' (உன் இஷ்டத்தை அனுஸரித்தே உனக்கு மரணம் வருமே ஒழிய எல்லோரையும்போல யமதர்மன் உன்னை வலுவிலிழுத்துச்செல்ல அனுகாமலிருக்கட்டும்) என்று வாழ்த்தினர்.

இம்மாதிரியாகத் தகப்பன் இஷ்டத்தைப்பூர்த்திசெய்துவைக்கக்கூடிய தருணம் அகப்பட்டதால் பீஷ்மர், பகவான் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியைவிட பிதிர்வாக்ய பரிபாலன ஒழுங்கில் சிறந்து விளங்கும்படி நேரிட்டது. வைரம், மற்றைய கற்களைவிட மேலாயினும் பித்தளைக்கட்டில் அமைந்த வைரத்தைவிட பொன் அல்லது வெள்ளிக்கட்டில் உள்ள புஷ்பராகாதிகள் மிகுந்து சோபிப்பதுபோல, ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி அவருக்கு அமைந்திருந்த தகப்பன் வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றும் நிலைமையில் கர்மயோக ஒழுங்குபடி பூர்ணமாக நடத்துகாட்டினர் : ஆனல் பீஷ்மருக்கு இதைவிடச் சிறந்து விளங்கும்படியான தருணம் ஏற்பட்டதால் அதில்அவர் கர்மயோகத்தைச் செலுத்திக்காட்டி விளங்கினர்.ஆகவே உண்மையில் பீஷ்மரைவிட எவ்வளவோ மேன்மையுடைய ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி இந்த விஷயத்தில் பீஷ்மரைவிடத் தாழ்ந்தவர் என்ற குதர்க்கவாதத்திற்கு இடமேகொடுக்கலாகாது.மேலும் பீஷ்மர் தருணங்களுக்கேற்ப கர்மயோக நிலையை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தினர் என்பதைப் பின்னர் எடுத்து விஸ்தரிப்போம்.

சாலிவாகனனைப் பற்றிய ஒரு கதை

A LEGEND ABOUT SALIVAHANAN

சாலிவாகனன் அயோத்தி வளநாட்டில் ஆதிசேஷன் ஏவலினல் குயவர்பாடியில் புத்ரனுய்ப் பிறந்து வளர்ந்தான். அந்த ஆதிசேஷமகிமையினுல் தானகவே ஸகல வித்தைகளையுங் கற்றுணர்ந்து பிரபலனுனன். சகல கலைகளிலும், சகல தொழில்களிலும் யுத்தத்தில் ஜயிக்கத்தக்க சௌர்ய பராக்கிரமத்திலும், உலகத்தில் முதல்வன் என்று பெயர்பெற்றான். பிறகு அயோத்தியை ஆண்டுவந்த விக்கிரமாதித்திய மஹாராஜனை ஜயித்து, அயோத்திவளநாட்டைக்கட்டி, சர்க்கரை வழங்கி, ராஜ்யபாரம் வகித்தான். இவன் இப்படி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ய வாரம்பித்தநாள் சாலிவாகன சகாப்தம், அதாவது சாலிவாகன துரைநாள், என்று பெயர்பெற்று எங்கும் வழங்கினது.

சாலிவாகனன் ராஜ்யமாண்டபொழுது, உலகம் பாழடைந்தது. குடிநீதி, துரைநீதி, குருநீதி இல்லாமலும், சிவாலயம், குருவாலயம், மடாலயம் இவைகளை விசாரியாமலும், வாய்க்கால் வரப்பு இன்னதென்று நிகுதி செய்யாமலும், குலமாபு, குலப்பிரிவு கவனிக்காமலும், கடமை கந்தாயம் இன்னதென்றும் இத்தனையென்றும் ஏற்பாடு செய்யாமலும், சாலிவாகனன் ராஜநீதி ஒழுக்கம் தவறி, புவனத்துள்ள ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலுமுள்ள ஜனங்களுக்குப் பொறுக்கமுடியாத கஷ்டத்துக்குக் காரணனுய்விட்டான். எங்கும் பிரம்படியும், சண்டையும், வல்லடியும், வழிப்பறியும், துவாபரயுகத்தில் துர்யோதனன் ராஜ்யத்தைப்போலும், திரேதாயுகத்தில் ராவண ராஜ்யத்தைப்போலவும் கொடுமை யதிகரித்து ஜனங்கள் சௌக்கியமென்பதையே இழந்துவிட்டார்கள். மேலும் சாலிவாகனன் சமண மதத்தைச் சேர்ந்தவன். ஸர்வேச்வர தீக்ஷையையும், விஷபுத்தியையும் பாராட்டிக்கொண்டு வந்தபடியால், இப்புவனத்தில் முன் துவாபரயுகத்தில் விக்கிரமாதித்தியன் ஏற்படுத்தி நடத்திவந்த சிவாலயங்கள், விஷ்ணுவாலயங்கள், ஸுப்பிரமணியர் திருவாலயங்கள், மடாலயங்கள், குருவாலயங்களாகிற பஞ்சாலயங்களும் பாழாயின. தண்ணீர்ப்பந்தல், அன்னசத்திரம், சாலைமாம்,

நந்தவனம், கோயில், குளம், தேர், தெரு எல்லாம் அழிந்தன. முன் விக்கிரமாதித்தியன் அளித்த வரிசை மான்யங்களெல்லாம் பரிமுதல் செய்யப்பட்டன. சமணமதத்துக்கும் ஸர்வேச்வர தீக்ஷைக்கும் உள்பட்டவரைமாத்திரம் அவன் அனுசரித்துக்கொள்வான். சிவமதம், விஷ்ணுமதம் இவைகளைச் சார்ந்த ஜனங்களை அடித்து ஆக்கினைசெய்து சமணமதத்தில் பலாத்காரமாய்ச் சேர்ப்பான்.

இப்படி அநீதிராஜ்யத்தில் குடிகொள்ளவே, தேசத்தில் மழைபற்று, விளைவற்று, க்ஷாமம் வந்து, சேனைகள் மடிந்து, நாழிகைக்கு ஒரு காடும், காதத்துக்கு ஒருவீடுமாய், ராஜ்யமெல்லாம் அழிந்துபோய், எங்கும் செடி வளர்ந்ததால் மூடப்பட்டது. தேசமெல்லாம் மெத்த இருளடைந்தது. தவயோகிகளும் சிவயோகிகளும் அரசனுக்குத் தெரியாத வனாந்திரங்களிலும் மலைக்குகைகளிலும் ஒளிந்துகொண்டு, தபஸுசெய்து, ஆதிஸதாசிவனுக்கு முறையிட்டார்கள். ஸதாசிவன் மகாகோபத்தையடைந்து சாலிவாகனனையும் அவன் ஜனங்களையும் அக்கினிமழையால் கொன்றுவிட யத்தனித்தார். ஆனால் சிவன் இப்படி செய்யப்போகிறார் என்கிற சமாசாரத்தை சாலிவாகனன் ஆதிசேஷன் மூலமாக சொப்பனத்தில் அறிந்துகொண்டான். உடனே சமணர்கள் எல்லாரையும் வரவழைத்து, அக்கினிமழை வரப்போகிறதைச் சொல்லி, அவர்களை கற்களால் வீடுகட்டி அதில் குடியிருக்கவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டான். கல்வீடு கட்ட சக்தியற்றவர்கள் கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, துங்கபத்ரை, காவேரி, மற்ற நதிகளின் கரையி லிருக்கவேண்டுமென்றும், அக்கினிமழை வந்தவுடன் ஜலத்திலிறங்கிவிடவேண்டுமென்றும் உத்தரவளித்தான். இந்த ஸமாசாரத்தை நிருபமெழுதி ராஜ்யமெங்கும் சமணருக்குத் தெரிவித்தான். அப்படியே எங்கும் வீடுகள், மாடமாளிகைகள், அரண்மனை ஆஸ்தானங்கள் எல்லாம் கல்லால் கட்டப்பட்டன. ஏழைகள் கடல்போல் விசாலமாக வுள்ள நதிகளின் கரையில் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சாலிவாகனனும் தன் சதுரங்க சைன்யத்தோடு காவிரியாற்றின் கரையிலிருந்தான். ஸதாசிவனும் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து அக்கினிமழையைப் பொழிவித்தார். உலகமெல்லாம் அக்கினியால் மூடப்பட்டது. கல்வீட்டில் இருந்தவர்கள், நதிக்கரையிலிருந்தவர்கள் எல்லாரும் பிழைத்துவிட்டார்கள். பரமசிவனுக்குக் கோபம் வெகு தீவிரமாய்விட்டது. உலகத்தை யழிக்கும் பரமேச்வரனாகிய தன் உத்தேசத்துக்கு விரோதமாக சில மனிதர் ஜயித்தனர் என்று நினைக்க அவர் பொறுக்க முடியாத கோபத்தை யடைந்தார். உடனே மண்மாரியைப் பொழிவித்தார். அப்பொழுது கல்வீடுகளிலிருந்தவர்கள் மண்மூடி யிறந்தனர். நதிக்கரையிலிருந்தவர்கள் ஜலத்திலிறங்கிவிட்டதனாலும், பெய்தமண், ஜலத்தில் கரைந்து போனதனாலும், சௌக்கியமாய் நீந்திக் கரையேறிவிட்டார்கள்.

தன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட அக்கினிமழை, மண்மழை இவைகளுக்குச் சாலிவாகனன் தப்பித்துக்கொண்டான் என்று அறிந்ததும் பரமசிவன் இவனைக் கொல்வதற்கு வேறு உபாயத்தைத் தேடினார். தீர ஆலோசனை செய்து, புவனத்தைப் பார்த்து ஒருதரம் தியானித்துவிட்டு, மூன்றுபேர்களை சாலிவாகனனுக்கு யமன்களாக சிருஷ்டித்தார். இம்மூவர் யாரெனில், சோழவளநாட்டில் வேளாளர் பாடியில் பிறந்த வீரசோழனும், "லாடவளநாட்டில்" நந்தகோபால இடையர்பாடியில் பிறந்த உலாச்சேரனும், பாண்டிவளநாட்டில் வலையர்பாடியில் பிறந்த வஜ்ராங்கபாண்டியனுமாம். பரமசிவன் சாலிவாகனனுக்கு இம்மூவரில் வீரசோழன் கையினால் மரணம் என்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி ஸதாசிவன் அருளால் பிறந்த சேர சோழ பாண்டியர் அதிவீரபராக்கிரமத்துடன் தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தை யாண்டார்கள். கொஞ்சகாலத்துக்குள் தங்கள் பிறப்பின் காரணத்தை யறிந்துகொண்டு உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்கப் பிரயத்தனமும் செய்யவாரம்பித்தனர். இதற்காக அவர்கள் "திருமுக்கூடல்" என்னும் நகரத்தில் கூடி, மும்முடியும் ஒருமுடியாய்ச் சேர்ந்து, திருமுக்கூடல் நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, சிவதரிசனமுஞ் செய்துகொண்டு, சாலிவாகன ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றி ஆலோசித்தார்கள். உத்தேசித்த காரியம் முடிவதற்கு சத்துருவின் பலம், தனம், குறை, பூர்வீகம் இவைகளை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், அப்படி அறிவதற்கு உலகமெங்கும் தாங்களே நேரில் சுற்றிப்பார்க்கவேணுமென்

றும் தீர்மானித்து, அம்மூவரும் தேசமெங்கும் சுற்றிக்கொண்டு கடைசியில் காசிநகரையடைந்தனர். அந்நகர் அப்பொழுது அழிந்து பாழாய்க்கிடந்தது. செடி மரங்களால் மூடப்பட்டு, எங்கும் ஓரே இருள்வனமாயிருந்தது. கங்கா நதியையும், விசுவ லிங்கத்தையும் ஒரு பெரிய வடவிருக்ஷம் விழுதோடிப் படர்ந்து வனமாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்த ஆலவனத்திலம்மூவரும் புகுந்து பார்க்க, அங்கு நதியையும், நதிக்கரையில் ஒரு லிங்கத்தையுங் கண்டனர். நன்கு சோதித்துப் பார்க்குமளவில், அந்த நதி கங்காநதியென்றும், அந்தலிங்கம் விசுவநாதலிங்கமென்றும் தெரிந்தது. அந்த லிங்கத்தினடியில் ஒரு கல்சாஸனத்தை மூவரசரும் கண்டனர். அந்த சாஸனத்தில் கங்காநதியின் விசேஷத்தைப் பற்றியும், விசுவலிங்கத்தின் பெருமையைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தது. "இந்நதியில் மூழ்கி, விசுவநாதனையும் தரிசித்து, இவ்வாலவிருக்ஷத்தையும்தரிசித்தால்பஞ்சமாபாதகங்களும், தீராத வல்வினையும், தோஷமும் தீரும். கயிலையில் முளைத்து, காசியில் கொடியோடிப் படர்ந்து, காஞ்சியில் பூத்துக் காய்த்து, மதுரையில் பழுத்த சிவமகிமை என்னும் கனியானது அதிமதுரமானது. இந்த காசித்தலம், காஞ்சித்தலம், மதுரைத்தலம், இம்முத்தலமும் எத்தலத்துக்கும் மெய்த்தலம்." இவ்வாறு பிரஹ்மதேவன் எழுதினதாக அந்தசாஸனம் கூறிற்று. மூவரசரும், இதை வாசித்துப்பார்த்து, ஸந்தோஷமடைந்து, கங்காநதியில் புனலாடி, விசுவலிங்கத்தையும் வடவாலவிருக்ஷத்தையும் தரிசித்துக்கொண்டு, காசியைவிட்டுக் காஞ்சி நகரையடைந்தனர்.

காஞ்சிமாநகரும் அதே ஸ்திதியிலிருந்தது எட்டிவனத்தால் மூடப்பட்டு, இருளடைந்த பெருங் கானகமாயிருந்தது. மூவரும் அதற்குள் பிரவேசித்து, கம்பமா நதியையும், கம்பலிங்கத்தையும் கண்டுபிடித்து, அந்த லிங்கத்தினடியில் ஒரு கல் சாஸனத்தையும் கண்டார்கள். அதில், "இந்தக் கம்பலிங்கம் கிருதயுகத்தில் தேவேந்திரன் அதிகாரத்தில் பிரஹ்மப்ரதிஷ்டையானது. இந்த ஸ்தலம், இதைச் சேர்ந்த 56 தேசங்கள் இவைகளின் பூர்வசரித்திரம், பூர்வத்தில் ஸுப்ரமணியர் அருளால் கனப்படுத்தப்பட்ட நந்திகோத்ரம் வீரபாகு வம்சக் கைக்கோளரில் லக்ஷம் தளவீரருக்கு முன்னோனாகிய 'கச்சிவீர காமாக்ஷிராயன்' என்பவனுக்குத் தெரியும். காஞ்சி ஸ்தலத்தைக் கண்ணால் கண்டு, கம்பமாநதியில் தீர்த்தமாடி கச்சி ஏகாம்பரநாதரையும், காமாக்ஷியம்மையையும் தரிசித்தால் பஞ்சமா பாதகங்களும், தீரா வல்வினையும், நவ தோஷங்களும் தீரும்" என்று வரையப் பெற்றிருந்தது. இதைக்கண்ணுற்ற வம்மூவரும், சாஸனத்திற் கூறிய கைக்கோள தளவீரனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு, அந்தக் காஞ்சிவனத்தின் ஒரு பாகத்தை யழித்து, அங்கோர் குடிசைகட்டி அதில் குடியிருந்தால் அங்கே வரும் மனிதர்களின் உதவியைக்கொண்டு அவனைக் கண்டுபிடிக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, அவ்வாறு எட்டிவனத்தை வெட்டினர். அப்படி வெட்டி வழி பண்ணும்போது இவர்களுக்கோர் ஸங்கடம் நேர்ந்தது. அதாவது, அந்த வனத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்த வீரமாரி என்னும் துர்க்கை ரண வீரபராக்கிரமத்துடன் சீறி இவர்கள் முன் வந்து, "நான் இந்தவனத்து அருமாரி. எனக்கு உக்கிரமாரி, ரணமாரி, கருமாரி என்றும் பெயர். சதுர்யுகங்கள்தோறும் காஞ்சிஸ்தலம் எனக்கு ஜன்மகாணியாட்சியாயிருக்க, இப்படிப்பட்ட என் மகிமையறியாமல் என் வனத்தை யழித்தவுங்களைப் பலிகொள்வேன்" என்று கர்ஜித்தது.

மூவரசரும் பயந்துவிட்டார்கள். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அவர்கள் திகைத்து நிற்கையில், அதிருஷ்டவசமாய் ஒரு விசேஷம் நடந்தது. அந்த எட்டி வனத்தில் ஒரு மூலையில் ஒரு ஊர்கட்டி, அதில் பலகுடிகளையேற்றி, எப்பொழுதும் கம்பமாநதியில் ஸ்நானம் செய்து, எட்டித்தழை பறித்து, ஏகம்பலிங்கத்தை அர்ச்சித்து, "எப்பொழுது சமணராஜன்தொலைவான்? எப்பொழுது தர்மதுரையும் வருவான்? எப்பொழுது இப்புவனம் கஷ்டம் தீர்ந்து ஸுகத்தைப்பெறும்? இந்த வனம் எப்பொழுது நகராகும்? இந்த ஆலயம் எப்பொழுது விளங்கும்?" என்று ஒவ்வொருநாளும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வந்த கச்சிவீரன் என்னும் கைக்கோளனொருவன் வழக்கம்போல பூஜா திரவியங்கள் சேர்க்க, கையில்கூடையுடன் வனத்துக்குள் வந்தான். அங்கு காடு அழிந்திருப்பதையும், ஏகாம்பரலிங்கக்கண் தோண்டியிருப்

பதையும், கண்ணுற்று ஆச்சரியப்பட்டு, யாரிப்படிச் செய்தார்கள் என்று யோசிக்கும்பொழுது, ஒரு மரத்தடியில் அந்த மூவாசர் துர்க்கையோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டு நிற்பதைக்கண்டான். உடனே அங்கேபோய் அவர்களை யாரென்றுகேட்க, அதற்கு அவர்கள் தங்கள் பிறப்புவளர்ப்பையும், தாங்கள் அங்கே வந்த காரணத்தையும், ஏகாம்பரலிங்கத்தினடியிற்கண்ட சிலாசாஸன விருத்தாந்தத்தையும், கச்சிவீரனைக்காண்க் காட்டையழித்ததையும், காளிதடுத்ததையும் புகன்றார்கள். உடனே கச்சிவீரன் தன்னை இன்னானென்று அவர்களுக்கு அறியப்படுத்திவிட்டு, காளியையும் ஸமாதானஞ் செய்யவாரம்பித்தான். "சதுர்யுகமாக சிவஸுப்ரமண்யனருளால் எனக்கும் உன்னைப்போல் இக்காஞ்சித்தல ஆட்சி கிடைத்திருக்கிறது. இப்படியிருக்க, என் சினேகிதர்களை நீ வருத்துவது நியாயமில்லை" என்று சொன்னான். உடனே காளிக்குக் கோபம் பிறந்துவிட்டது. ஆனால் தன் வனம் வெட்டின பழிக்கு ஆயிரம் பேரைப் பலிகொடுக்கும் பக்ஷத்தில் தான் திருப்தியடைவதாகச் சொன்னது. அதற்குக் கச்சிவீரப்பன், ஆயிரம்பேரை மாத்திரமல்ல, ஆயிரத்தெட்டு பேரைப் பலிகொடுக்கிறேன். தவிரவும், என் வம்சபரம்பரையில் வருஷந்தோறும் உன்னையும் என் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடுகிறேன். மேலும், இப்புவனத்து அரசர்கள் சண்டை செய்யும்போது உனக்கு ரணகளபலியும் அவர்களைக்கொண்டு நடத்தி வைக்கிறேன்" என்று சபதங்கூறினான்.

காளி பிறகு கச்சிவீரனை மாரிக்குளமென்னும் தன்தடாகத்துக்குக் கூட்டிப்போய் "முன் சாலிவாகனனுக்கும் விக்ரமார்க்கனுக்கும் நடந்த சண்டையில் ஓடின படைகளின் ஆடையாபரணமும், ஜோடிப்பு முஸ்திப்புகளெல்லாம் ஒருபெட்டியில் போட்டு, உன் முன்னோனொருவன் இந்தக் குளத்தடியில் ஒரு குகை செய்து, அதற்குள் அப்பெட்டியை வைத்து, குகையையும் நன்றாய் மூடி முத்திரைபோட்டு வைத்திருக்கிறான். இந்தப்பெட்டியை எடுத்தால் சாலிவாகனவதம் என்னும் உன் காரியம் எளிதில் கைகூடும்" என்று சொல்லி, அந்த இடத்தைக் கச்சிவீரனுக்குக் காண்பித்தது. அவனும் உடனே குகைக்குள்புகுந்து, பெட்டியைவெளியே எடுத்துவந்து, கருமாரிபாதத்தில் அதைவைத்து வணங்கி நின்றான். பிறகு இருவரும் ஏகாம்பரேச்வரர் ஸந்நிதிக்குச் செல்லவும், அங்குமாரி அவனுக்கு முன் திரேதாயுகத்தில் தேவேந்திரனதிகாரத்திலுண்டுபண்ணின பாதாள குகைதளவரிசை ஸ்தலத்தைக்காண்பித்துவிட்டு மறைந்தது. பிறகு கச்சிவீரன் மூவாசரையடைந்து, பெட்டியையும் அவர்களிடம் காண்பித்து, நடந்தவிர்த்தாந்தத்தையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு தீக்ஷிதர் உருவங்கொண்டு, பரமசிவன் அங்கு தோன்றினார். குருசைவாசாரியர் என்றுபெயர்கொண்ட அந்த தீக்ஷிதர் கச்சிவீரனைக் கம்பமாநதிக்கு அழைத்துப் போய் ஸ்நானம்செய்வித்து, அவனுக்கும் அவன் மனைவி மகன் மருமக்களுக்கும் உபதேசமுஞ் செய்வித்து குருப்பிரஸாதமும் கொடுத்தார். பிறகு பச்சைக்குடிசை பொன்று கட்டச்செய்து, அதற்குள் தானிருந்துகொண்டு, குளத்தடியிற் கண்ட பெட்டகத்தைக் கொண்டுவரச்சொல்லி, அதைத் தான் திறந்துபார்க்க, அதனுள் ஆராதனபூஜைப்பெட்டிஒன்று, வீரகட்டாரி ஒன்று வீரவாள் ஒன்று, பிடிசம்பு ஒன்று, பாதாள தளவரிசை முத்திரைக்கோல், பாதாளதளவரிசைசோதிக்கும் பஞ்சமுத்திரிகை,கைகட்டப்பாரை, பதினாயிரம்பொன் இவைகளிருந்தன. உடனே பூஜைப்பெட்டியைத்திறந்து, அதற்குள்ளிருந்த ஸுப்ரமண்யர், வள்ளியம்மை, தெய்வயானை, சிதம்பரேசர், சிவகாமி, விக்கினேசர் இவ்வாறு திருவிக்கிரகங்களையும், சிவலிங்கம், திருவெண்ணீறு, ஏகமுக ருத்ராக்ஷம், வலம்புரி சங்கு, கணுவில்லாப்பிரம்பு, சிவமாலை, ஸமயாசார சற்சமய முத்திரைமோதிரம் முதலியவைகளைக் கண்டார். இந்த விக்கிரகங்களை அவர்புண்ணியாங்கம் செய்வித்து, பூஜைப்பெட்டிக்கு ஆராதனமும்செய்தார். பிறகு குருசைவாசாரியர் உத்தரவின்படி வீரப்பன் தன்மகன் முத்துவீரப்பன்வசத்தில்பாதாளதளவரிசைமுத்திரைக்கோலையும், கட்டப்பாரையையும், சற்சமய முத்திரைமோதிரத்தையும் ஒப்புவித்தான். பிறகு மரத்தடியில் காத்திருக்கும் மூவாசரையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஏகாம்பரர்காமாக்ஷியிருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று, அங்குள்ள பாதாள தளவரிசைப் பட்டயத்தைப் படித்துக் காண்பித்து விட்டு, குரு சைவாசாரியர் மறைந்தார்.

பிறகு காமாக்ஷிசிலை விக்கிரஹத்தை பிரதிஷ்டைசெய்து, பூஜைநைவேத்தியமுமுடித்து,

முத்துவீரப்பன் கட்டப்பாரையினால் பாதாளதளவரிசையைச் சோதித்து, முத்திரைக்கோலினால் கதவைத்திறந்து, குகையினுள்ளேபுகுந்து, பொற்பட்டயத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேவந்து, மூவரசர் முன் வைத்தான். அதில் "இப்புவனத்தை திரேதாயுகத்தில் தக்கமுனி, பத்மாஸுரன், தேவேந்திரமகாராஜன், இரண்யாஸுரன், பிரஹ்லாதன், பரசுராமர், முசுகுந்தன், அரிச்சந்திரன், லோஹிதாக்ஷன் ஆண்டனர். பிறகு தசரத சக்கரவர்த்தியாண்டனர். துவாபர யுகத்தில்மஹாபலி, பாணாஸுரன்முதலியவர்கள் ஆட்சி செய்தனர். பிறகு சந்திரகுலத்தில் சந்தனு, துர்யோதனன், தர்மர், பரீக்ஷித்து ஜனமேஜயன், விக்ரமார்க்கன் ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணினார்கள். பிறகு விக்ரமார்க்கன் சாலிவாஹனனால் கொல்லப்பட, அவன் நடத்தி வந்த ராஜ்ய ஒழுக்கம் சீர் குலைந்தது" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ்விபரத்தை வாசித்தான பிறகு, பொற்பட்டயத்தைப் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு, நால்வரும் புறப்பட்டு காசிக்குச் சென்று, அங்கு விசாலாக்ஷியம்மையின் சிலையை ஸ்தாபித்து, பூஜை நைவேத்தியமும் செய்து, அங்குள்ள பாதாள தளவரிசைக் குகையிலிருந்து, ஒரு வெள்ளையானையையும், நீலமேக வர்ண பஞ்சகல்யாணிக் குதிரையையும், சிராச்சோடையும், விக்கிரமார்க்கன் வைத்திருந்த கோடி திரவியத்தையும் எடுத்துவந்து வீரசோழன் வசத்தில் ஒப்புவித்து, "நீ இவை கொண்டு சாலிவாகன சங்காரஞ் செய்து, வெற்றிவாகைமாலைசூடி, ராஜ்யபாரமும் முடியும் பெறுவாய்" என்று கச்சிமுத்து வீரப்பன் வாக்குக் கொடுத்தான். பிறகு எல்லாரும் காசியைவிட்டுப்புறப்பட்டு, காஞ்சியை யடைந்து, அங்கு சிவதரிசனம் செய்துவிட்டுப் பிறகு கூடுதுறையூர் வனத்துக்கு வந்தார்கள்.

அங்கு சாலிவாகனனை சங்காரஞ்செய்வதற்கு ராணுவப்படை கூட்ட ஏற்பாடு செய்தனர். உலகத்திலுள்ள சிவமதம், விஷ்ணுமதம் இவைகளுக் குட்பட்டவரனைவருக்கும், பன்னிருஜாதி கம்பளத்தவருக்கும் வீரசோழன் நிருபம் விடுத்தான். அவ்வாறே ராணுவப்படை கூடுதுறையூரில் கூடிற்று. இவ்விஷயத்தை, அயோத்திவளநாட்டில், போஜராஜபுரத்திலிருக்கும் சாலிவாகனன் கேள்விப்பட்டு, இந்த சத்துருக்களிடமிருந்து எங்கேபோய் மறைந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று யோசிக்கும்போது, திருச்சினாப்பள்ளிக்கோட்டை ஸரியான இடமென்று அறிந்துகொண்டான். முன் திரேதாயுகத்தில் ராவணனால் கட்டப்பட்டதும், 'திரிசிரஸ்' என்னும் ராக்ஷஸனால் ஆளப்பட்டதுமான அந்தக் கோட்டை, கெட்டி மன்னருக்கல்லாமல், முடிமன்னர் இருந்து அரசாண்டால் முடிபெறாதென்றும், அது ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதென்றும் அறிந்து, வீரசோழனை படைமுன்னுக்கு அந்தக் கோட்டையிலிருந்தே எதிர்க்கவேண்டுமென்றும் யோசித்துக்கொண்டு தன்னுடைய சமணர்களுடன் திருச்சிக்கோட்டைக்கு வந்து விட்டான்.

இஃதிப்படியிருக்கமூவரசரும் பன்னிருவகை ஜாதி கம்பளத்தவரையும், பதினெண்சாதி பல குலத்தவரையும், கூடுதுறையில் கூட்டி, சண்டைக்குமுன் ஸமாதானம் பேசும் பொருட்டு கச்சிவீரனை தூதாக அனுப்பினர். அவன் போய் சாலிவாகனனை யணுகி, "சமணமதம், சர்வேச்வரதீக்ஷை, இவைகளை விட்டு, சிவ விஷ்ணுமதத்துக்குள்பட்டுவீரசோழனுக்கு 'பாதி பவிசும்' கட்டிக்கொண்டு வரவேணும். தவிர, போஜராஜபுரத்துக்குத் திரும்பிப் போகவேண்டும். இல்லையாகில் சண்டைக்குத் தயாராயிருக்கவேண்டும்" என்று சொன்னான். அதற்கு அவன் மறுதளித்து, அம்மன்னர்கள் தன்னுடன் சமர் செய்து, தன்னை ஜயித்து, சமணமதத்தையும் சர்வேச்வர தீக்ஷையையும் விடுவித்து, தங்களுக்கு ஆட்படுத்திக்கொள்ளட்டும். "இல்லாவிட்டால், அவர்கள் என்பக்கம் சேர்ந்து, சமணமதத்தை யனுசரித்து, ஸர்வேச்வர தீக்ஷைக்குட்பட்டு, எனக்கும் அஞ்சி ஆட்படவேண்டும்" என்றும் சொன்னான். இதைக்கேட்டதும் அரசர் கோபித்து என்னசெய்ய வேண்டுமென்று கச்சிவீரனைக் கேட்டபொழுது, அவன் இன்னொருதடவைத்தூதுபோய் சமருக்கு நாளும் நிலையும் ஏற்படுத்த வேணுமென்று சொன்னான். அவர்கள் அவனையே மறுபடி ஸ்தானாதிபதியாக அனுப்பினர். சிறிது ராணுவத்துடன் திருச்சினாப்பள்ளியை யடைந்து போஜனைக் கண்டு, விஷயத்தைச் சொல்லும்போது, போஜன் பங்குனிமாஸம், ஏழாந்தேதி, குருவாரம், அபரபக்ஷம், த்ரயோதசியில், மூவரசர் கூடுதுறை கடந்து திருவானைக்காவுக்கு வரலாமென்றும், அதேகாலத்தில் தான் திருச்சினாப்பள்

ளியை விட்டு சிந்தாமணிக்கு வருவதாயும், மற்று நாள் சூரியவுதயத்தில் சமராரம்பிக்கலாமென்றும் தீர்ப்புச்செய்து கச்சிவீரனை யனுப்பினான்.

உடனே, சேரசோழபாண்டியர் யுத்தத்துக்கு ஏற்பாடுசெய்தனர். ஜயமடைவதற்கு ராணுவத்தின் உத்ஸாஹமும் பலமும் அவசியமென்று தெரிந்து, அவர்கள் முன் காசியிலிருந்து கொண்டுவந்த மூன்றுகோடி திரவியத்தை "சம்பளம் சரிகைபாக செலவழித்து, அவர்களுக்கு அம்பு, வில், வெடி துப்பாக்கி, "கதணை சாகோவை, சஞ்சாலிசக்கரம், சினிகுழல், பீரங்கி, படைவாணம், வெடிவாணம்" முதலிய முஸ்திகளைக் கொடுத்துத் திருப்திசெய்தனர். உடனே வண்டி; தேர், காலாள், யானை, பரி, இவைகளோடு கூடிய மும்மன்னர் சேனை கூடுதுறையைவிட்டு சீக்கிரத்தில் திருவானைக்காவின் வனம் வந்து சேர்ந்தது. சேர்ந்ததும், வெகு உத்ஸாஹத்தோடு "அறிய திருக்கம்பம்" நாட்டி, "அறியகுருக்ஷேத்திர ரணவீரபத்திரகாளிக்கு ரணகளப் பொங்கல் பலிகொடுத்து," வீரசோழனுக்கு வீரப்பட்டம் கட்டினது. வஜ்ராயுதத்தை கையில்தாங்கி "சிராச்சோடும்" தரித்து, வீரசோழன் அதிசூரனாக விளங்கினான். உடனே யுத்தத்துக்குப் புறப்பட, வீரகொம்பு, வீரகாளம், வீரசங்கு, வீரபேரிகை, வீரமல்லாரி, வீரமுரசு முழங்கின. வீரமேளம், வீரவாத்தியம் சப்தித்தன. ரணவீரகுளவை யிடப்பட்டது. இவைகளின் மத்தியில் வீரசோழன் ரணவீரபராக்கிரமத்துடன் படையை யெழுப்பி, சுக்கிரவார சூரிய உதயத்தில் திருச்சினாப்பள்ளிக் கோட்டையை யடைந்து முற்றுகை போட்டான்.

அகோரயுத்தம் ஆரம்பித்தது. இருதிறத்தாரும் சூரர்களானபடியால் ஜயம் யாருடையதென்று வெகுநேரம் சந்தேகமாகவிருந்தது. இப்படியிருக்கும் பொழுது மும்மன்னருக்கும் அதிர்ஷ்டவசமாய் ஜயத்துக்குவேண்டிய ஒரு பெரிய சாதனம் கிடைத்தது. அதாவது, காஞ்சிபுரம் தளவிசுப்பட்டயத்தில், ஸ்ரீராமர் திருச்சினாப்பள்ளிக்குள் கொண்டுபோய் விடுகிற ஒரு குகையைப்பற்றி யெழுதியிருந்தார். வீரசோழன், அந்த குகையை யிப்பொழுது கண்டுபிடித்து, அதின் வழியாய்ப்போய், சிந்தாமணி வாசல் கதவைத்திறந்து, உள்ளே பிரவேசித்து, சாலிவாகன சைன்யத்துடன் சண்டைசெய்து, சாலிவாகனனையும் சம்ஹாரம் செய்தான். அந்த ரணகளத்திலிருந்து தப்பித்தவர்கள் அரிது. சாலிவாகனபோஜனுக்கு குதிரைவேலைபார்த்த சமணப்பறையன் வல்லான் என்பவனொருவன் மாத்திரம் தப்பிப்பிழைத்து, 100 சமணரோடு ஓடிப்போய், கீழ்சமுத்திரக் கரையிலுள்ள ஒரு தீவை யடைந்தான். சேர சோழபாண்டியர் கோட்டையுட்புகுந்து, கொள்ளையிட்டு, அழித்து, கோட்டையையும் கவுல் வாங்கி, வெற்றிக்காளமூத, வெற்றிமுரசறைய, வெற்றி வாகை மாலைசூடி, வீரசகண்டி வலம்புரிமுழங்க, விருது ரணவீரக்கொடியுடன் வீரகேளிகையாட, ரணவீரமேளமுழங்க, கோட்டையை கைவசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். பிறகு திருச்சினாப்பள்ளிச் சிமையில் தோரணம்கட்டுவித்து, குடிபலருக்கும் சர்க்கரைவழங்கி, ராணுவத்துக்கெல்லாம் உடுகரை பாக்குவெற்றிலை வெகுமானம் செய்து, ஜனங்களின் நன்மையையே கோரிக்கொண்டு, வஜ்ராங்கபாண்டியன் மதுரையிலும், உலாச்சேரன் கொங்குதாராபுரத்திலும், வீரசோழன் சோழவளநாட்டிலும், அரசாண்டு வந்தனர்.

V. ரங்காச்சாரி, எம். ஏ., எல். டி.

சென்னையில் ஸ்திரீகளின் காலேஜ்:—சென்னையிலுள்ள உபாத்தினிமார்களின் போதனாமுறை ஸ்கூலை, காலேஜாகஉயர்த்த சென்னைக்கவர்ன்மெண்டார் தீர்மானித்து விட்டார்கள். அந்த ஸ்கூல் இனிமேல் சென்னை ஸ்திரீகளின் காலேஜ் என்ற பெயருடன் விளங்கிவரும். இந்த வருஷத்திலேயே அதில் ஜூனியர் இண்டர்மீடியேட் வகுப்பு ஒன்று வைத்து நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் கூடிய சீக்கிரத்தில் செய்யப்படும். இதற்காக யோக்கியதை பெற்ற இரண்டு ஆங்கில உபாத்தினிகளை இங்கிலாந்திலிருந்து வரவழைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த காலேஜுக்கு இன்னும் சில கட்டடங்களும் விளையாடுமிடங்களும்அவசியம்வேண்டியிருப்பதால் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி கட்டுவதற்கு ஸ்பர்டாங்கில்கவர்ன்மெண்டாரால்விசாலமான இடம் வாங்கப்படும். அப்பொழுது அங்கு இக்காலேஜுக்கு வேண்டிய இடம் கிடைக்கும்.

ஆலய வழிபாடு

TEMPLE WORSHIP

எந்த இடத்தில் கோயில் கட்டவேணும் என்பது பூபரீக்ஷை சாஸ்திரம். காமிகாகமத்தில் பன்னிரண்டு வாஸ்து பேதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படித் தகுந்த பூமியை பரிக்ரஹம் செய்து, பிறகு பாலஸ்தாபனாலயத்தை நிர்மாணம் செய்து, பிறகு ஆலயத்தைக் கட்டி வாஸ்து சாந்தி செய்து ப்ரவேசித்தல் வேண்டும். இன்னும் கூட நம்முடைய சில்பாசாரிகள் ஆலய நிர்மாணம் விக்ரஹ வார்ப்பு முதலான வித்தைகளில் பரம்பரையாக வந்த புத்தி கௌசலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் காலத்தின் போக்கைக் கவனித்தால் நாம் நம்முடைய கடமைகளையும் நாகரீகத்தின் பெருமையையும் பரமபுருஷார்த்தத்தையும் மறந்தோமேயானால் சில்பாசாரிகள் அவர்களுடைய பழைய வித்தைகளை கைவிட்டு விடுவார்கள் என்பதில் ஐயமுண்டோ? இப்பொழுதே அனேக வித்தைகளையும் வழிகளையும் மறந்துவிட்டார்கள். ஆலயங்களில் ப்ராகாரங்கள், கோபுரங்கள், த்வஜங்கள், ஸபைகள், மண்டபங்கள், விமானங்கள் முதலியன அமைக்கும் வழிகளைப் பற்றிச் சொல்லும் விதிகளை வாசித்தால் மிகவும் ஆச்சர்யகரமாக இருக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி இவ்விடத்தில் விவரிக்கச் சாத்யமில்லாததால் வேறு சில விஷயங்களைக் கவனிப்போம்.

இப்படி நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட கோயில்களில், ஈச்வரமூர்த்திகளை ஸ்தாபித்து த்யானிக்கவேண்டியது. விக்ரஹாராதனத்தின் அவச்யத்தைப்பற்றி முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். இதுவே ஒரு ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தைவதம்

அக்னௌ தேவோ த்விஜாதீனாம் முனீனாம் ஹ்ருதி
ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தானாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்சினாம்

ரகுநந்தனர் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்:—

சின்மயஸ்யா த்விதீயஸ்ய நிஷ்கலஸ்யா சரீரிண:
உபாஸகானாம் கார்யார்த்தம் ப்ரஹ்மணோ ரூபகல்பனா

இதே தாத்பர்யத்தைத் திருவுந்தியாரிலும் உய்யவந்த தேவநாயனார் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

"அகள மாயாருமறிவரிதப் பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத்தந்ததென் றுந்தீபற."

ஆனால் நமக்கிஷ்டமானபடி மூர்த்திகளைக் கல்பிக்கக்கூடாது. வாக்குக்கும் கண்ணுக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத விஷயங்களில் சாஸ்திரமே ப்ரமாணமாதலால், சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட மூர்த்திகளையே வணங்கி தியானித்தல் வேண்டும். ஸர்வாங்க ஸுந்தரமான, பரிபூர்ண கலையும் கருணையும் பொருந்திய மூர்த்திகளை பக்திசெய்து வணங்கும் வழிகள் நமக்குப் பெரியோர்கள்மூலமாகத் தெரிந்தும் நாம் சஞ்சலப்படுவானேன்? நடராஜமூர்த்தி, பராசக்தியாகிய ராஜராஜேச்வரிமூர்த்தி, வேணுகோபாலமூர்த்தி கோதண்டராமமூர்த்தி, ஸுப்ரமணியமூர்த்தி முதலிய மூர்த்தி வைபவங்களைப்பற்றி எல்லோர்களுக்கும் ஸ்வானுபவம் இருக்குமாதலால் நான் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. லிங்கங்களைப்பற்றிமட்டும் சிலவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறேன். லிங்கம் என்பது அடையாளம். ஈச்வரனுடைய அடையாளம் என்று தாத்பர்யம். சிலர் வேதிகையில் ப்ரகாசிக்கும் அக்னியின் உருவத்திலிருந்து லிங்கத்தின் உருவம் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டதாக அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். ஸதாசிவ லிங்கம் என்பது விச்வரூபம். அண்டலிங்கம் என்பது பூமண்டலத்தை ஆவுடையாராகவும் ஆகாயத்தை லிங்கமாக பாவனைசெய்தல். பிண்டலிங்கமென்பது மனித தேகமேயாம், ஆத்மலிங்கம் என்பது ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாயுள்ள பர தத்வம். ஸ்தாவர லிங்கம் என்பது கோபுரமே. பரார்த்த லிங்கம் என்பது கர்ப்பக்கிருஹத்திலுள்ளது. இது ஐவகைப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்வயம்பு லிங்கமென்பது தானே தோன்றியது. ஹிமாசலத்தில் அமரநாதத்தில் உள்ள ஸ்வயம்பு லிங்கத்தைப் பற்றி நாம் எல்லோரும் கேட்டிருக்கிறோம். கணலிங்கம் என்பது சிவகணங்களாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. தைவிக லிங்கமாவது தேவர்களாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆர்ஷ லிங்கமாவது ரிஷிகளாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மானுஷலிங்கம் மனிதர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இஷ்டலிங்கமானது ஒவ்வொருவரும் பெரியோர்களிடத்தில் வாங்கிப் பூஜிக்கும் லிங்கம். இது பாணலிங்கம், ஸ்படிக லிங்கம், ரத்னலிங்கம், லோகலிங்கம், சைல

லிங்கம், க்ஷணிகலிங்கம் என்று பலவகைப் படும். ஆகமங்களில் லிங்க லக்ஷணங்கள் வெகு விரிவாய் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இது வுந் தவிர பார்த்திவலிங்கம், அப்புலிங்கம், அக்னிலிங்கம், வாயுலிங்கம், ஆகாசலிங்கம் முறையே திருவாரூர், திருவானைக்காவல், திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் என்ற ஸ்தலங்களில் விளங்குகின்றன. ஞானலிங்கம் என்பது பரப்பிரம்மமேயாம். பரிவார தேவதைகள் ஸ்தாபனத்தைப்பற்றி வெகு விஸ்தாரமாக ஆகமசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது விஷயங்களை யெல்லாம் நாம் ஸம்பூர்ணமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதான போதிலும் இந்த வ்யாஸத்தின் அளவுக்குள் வெளியிட முடியாததால் எல்லோரும் ஆகம சாஸ்திரங்களைப் படிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால் ஒரு விஷயம் மட்டும் மறக்கக் கூடாது. எல்லாமூர்த்திகளும் ஸத்யமூர்த்திகள் என்றும், பரம்பொருளானது ஜீவர்கள் பேரின்ப வீட்டை அடையும்படி கருணைகூர்ந்து ஸ்வீகரித்துக்கொண்டஉருவங்கள் என்பதிலும் ஸந்தேகமில்லை. சிவன் விஷ்ணுவை அர்ச்சித்து ராம மந்திரத்தை எல்லோருக்கும் உபதேசிக்கிறார் என்றும், விஷ்ணு சிவனைப் பூஜைசெய்தார் என்பதும், எல்லா தேவர்களும் அம்பிகையை வணங்குகிறார்கள் என்பதும், இதையேபோதிக்கின்றது. "ஹரியும் சிவனும் ஒன்று, அறியாதவன் வாயிலேமண்ணு" என்று பழமொழி கேட்டிருக்கிறோமல்லவா ? இதையே பின்வருமாறு வெகு அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சிவாய விஷ்ணுரூபாய சிவரூபாய விஷ்ணவே [சிவ: சிவஸ்வ ஹ்ருதயம் விஷ்ணு: விஷ்ணோஸ்ச ஹ்ருதயம் யதாந்தரம் நபச்யாமி சிவகேசவயோ: ஸதா

ஆகையால் நாமெல்லோரும் சைவவைஷ்ணவ த்வேஷங்களையெல்லாம் ஒழித்து அவரவர் ஜன்மாந்தர வாஸனைகளுக் கனுகுணமான மூர்த்திகளைப்பூஜித்து தத்வமறிந்து மனதுருகி பாவல்துவை தர்சித்து போரநந்தத்தைப் பெறவேண்டியது ஜன்மமெடுத்ததின் ப்ரயோஜனம்.

நம்முடைய புத்தகங்களில் ஆலயதரிசனவிதியைப்பற்றி வெகு விரிவாக எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். வைஷ்ணவாலயங்களிலும் சைவாலயங்களிலும் வெவ்வேறு தரிசன விதிகள் சாஸ்திரங்கள் மூலமாயும் ஸதாசாரம் மூலமாகவும் வழங்கிவருகின்றன. சைவர்களுக்கு விபூதி உருத்திராட்சம் எவ்வளவு அவச்யம் என்று தெரியுமாதலால் அதை நான் விரிவாக உரைக்க இல்லை. நித்யகர்மாக்கள் சரிவரசெய்யவேண்டிய தென்பதும் நன்றாகப் புலப்படுகிறது. அவைகளைச் சரிவரச் செய்யாமல் ஈச்வரனைவசப்படுத்திக் கொள்வது அஸாத்யமான காரியம்.

ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ:

என்று கீதாசார்யர் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். இவைகளை யெல்லாம் செய்த பிறகு ஆலய கைங்கர்யங்களையும் நாம் செய்ய வேண்டும். நந்தவனம் வைத்தல், மாலைகட்டுதல், தூபமிடுதல், திருவிளக்கேற்றுதல், தோத்திரங்கள்பாடல், ஆனந்த நடனம்செய்தல், முதலியவை கைங்கர்யங்களாகும். பூஜா த்ரவியங்களை சேகரித்தல் ஒரு முக்கியமான பணிவிடையாகும். பாத்தியம், ஆசமனீயம், அர்க்யம், அபிஷேகம், பஞ்சாமிருதம், நைவேத்யம், தாம்பூலம் முதலியவைகளை சேகரிக்க வேண்டியது ஒரு முக்யமானகடமை. அபிஷேகக்ரமங்களைப் பற்றியும், அர்ச்சனை ப்ரகாரங்களைப்பற்றியும், உத்ஸவங்களைப்பற்றியும், ஆகம சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் அபாரமாகயிருத்தலால் அவைகளை இவ்விடத்தில் விவரிக்கமுடியாது. ஆலயங்களுக்குள் நாம் போனால் வணங்கவேண்டிய முறைகளையும் சாஸ்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. சிவாலயங்களில் பலிபீடத்தருகில் நமஸ்கரித்து பிறகெழுந்து ப்ரதக்ஷிணம் செய்து பிறகு ஸந்நிதானத்திற்கு போகவேண்டும். அபிஷேக காலத்தில் உட்ப்ராகாரத்திலே பிரதக்ஷணம் நமஸ்காரம் முதலானவை பண்ணலாகாது. ஸோமவாரம், அஷ்டமி, பிரதோஷம், பௌர்ணமை, அமாவாஸை, திருவாதிரை, உத்தராயணம், தக்ஷிணயனம், சித்திரைவிஷு, ஐப்பசி விஷு, மாதப்பிறப்பு, சூரியக்ரஹணம், சந்திரக்ரஹணம், சிவராத்ரி முதலிய புண்யகாலங்களில் சிவதர்சனஞ் செய்தல் மகாபுண்யத்தைக் கொடுக்கும்.

நம்முடைய ஆலயங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் நித்யபூஜாவிதிகள் உத்ஸவங்கள் இவைகளின் தாத்பர்யத்தை நாம் நன்குணர வேண்டும். அபிஷேகம், அலங்காரம், ந்ருத்தம், கீதம், வாத்யம், புஷ்பங்கள், நைவேத்தியம், முதலியவை ஈச்வரனுடைய உபயோகத்துக்கல்ல.

ஸ்வச்சஸ்ய பாத்யமர்க்கியம்ச சுத்தஸ்யாசமனம் குத:
நிர்கந்தஸ்ய குதோ தூப: ஸ்வப்ரகாசஸ்ய தீபகம்

நிர்மலஸ்ய குத: ஸ்னாநம் வஸ்த்ரம் விச்வோதரஸ்யச
நிரம் சஸ்யோபவீதம் ஸ்யாத் ரம்யஸ்யாபரணம் குத:

நித்யத்ருப்தஸ்ய நைவேத்யம் நிஷ்காமஸ்ய பலம் குத:
தாம்பூலம்ச விபோ: குத்ர நித்யாநந்தஸ்ய தக்ஷிணை

ஸ்வயம்ப்ரகாச ரூபஸ்ய கதம் நீராஜனம் பவேத்
ப்ரதக்ஷிணமநந்தஸ்யா த்விதீயஸ்ய காநதி:

வாசாமதீத ரூபஸ்ய கதம் ஸ்துத்ய நுவர்ணனம்
நித்யாபரோக்ஷ வித்தஸ்ய த்யானம் வாபிகதம் பவேத்

எல்லா உயர்ந்த வஸ்துக்களையும் ஈசனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பது அன்பின் காரணமும் கார்யமுமாகும். இதன் மூலமாக அன்புவெள்ளம் பெருகி பரமானந்த பூர்த்தி வருமென்பது திண்ணம். இதுவுந்தவிர ஒவ்வொரு உபசாரத்திற்கும் உயர்ந்த அருமையான ரகஸ்யதாத்பர்யம் இருக்கின்றது. இதை நாம் தகுந்த குருக்களிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தீபதர்சனத்தை உதாகரணமாக எடுத்துக்கொள்ளுவோம். ஈச்வரனுக்கு நாம் காட்டும் தீபம் இல்லாமல்போனால் கண் தெரியாதா? தீக்கண்ணனாகவும் தேஜோமயமாகவும் விளங்கப்பட்ட பொருளுக்கு நாம்வெளிச்சம் காட்ட வேணுமா? ஆனால் ஈசன் மங்களஜ்யோதி ஸ்வரூபனென்பதும்,

தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி

என்பதும், அவனருளால் அஞ்ஞானமாகியஇருள்விலகி அவனுடைய திவ்யமங்கள ஸ்வரூபம் மனதின் கண்ணே புலப்படும் என்பதும்தான். இதேமாதிரி ஒவ்வொரு உபசாரங்களிலும் உயர்ந்த தத்வங்களை அடக்கிவைத்திருக்கிறார்கள். தேங்காயை உடைத்து பழங்களை நைவேத்யம் செய்கிறார்களே இதனுடையதாத்பர்யம் என்னவென்றால் நம்முடையச்ரந்திகளைப்பேதித்துஸர்வகர்ம பலத்யாகம் செய்யவேணுமென்பதே. புஷ்பார்ச்சனையின் அர்த்தத்தைப்பற்றி முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். இங்ஙனமே நம்முடைய உத்ஸவங்களிலும் அநேக உயர்ந்த தத்வங்களை காட்டியிருக்கிறார்கள். ஈசனும் தேவியும் ரதத்தில் வருகிறார்கள் என்றால் காற்றுவாங்க உல்லாஸமாக வருகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம் ? இல்லை. மனதாகிற ரதத்தில் சிவமும் சக்தியும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான். இதுமாதிரி யுள்ள தத்வங்களை தகுந்தவர்களிடத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டு பாமரர்களைப்போல தத்வமறியாமலும் நாஸ்திகர்களைப்போல் அன்புமாநந்தமும் இல்லாமலும வாழ்நாளை வீணாக்காமல் ஸத்கர்மா, அன்பு, ஞானம் முதலிய மார்க்கங்களால் பரமேச்வரனைத் தேடியடைந்து பேரானந்தத்தை அடையவேணும்.

இனிமுடிவுரையில் சொல்ல வேண்டிய சில விஷயங்களைச் சொல்லி இந்த வியாஸத்தை முடிக்கிறோம். ஆலய சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி நாம் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். ராஜாங்கத்தார் உதவியின்மேல் வாக்கூடிய சிலசீர்திருத்தங்கள் உள்ளன. அவைகள் விஷயமாக நம்முடைய ப்ரதிநிதிகள் மூலமாக நாம் நம்முடைய அபிப்ராயங்களை வெளியிடுவதோடு அனேக கூட்டங்கள் கூட்டி நம்முடைய எண்ணங்களை ஸர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டேயிருக்கவேணும். ஆனால் இந்த சீர்திருத்தங்களைவிட நம்மாலே நாம் செய்து கொள்ளக்கூடிய சீர்திருத்தங்கள் அனேகம் இருக்கின்றன. இதற்குமுன், எப்படி ஓரிடத்தில் கஸ்தூரியைவைத்தால் அது சுற்றுமுள்ள இடங்களையெல்லாம் ஸத்வாஸனையுள்ளதாகச் செய்யுமோ அப்படி ஆலயத்தில் விக்ரஹத்தை மந்த்ரபூர்வமாக ப்ரதிஷ்டை செய்தால் அது நமக்கு ஸத்வாஸனைகளைக் கொடுத்துப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும் என்று கூறினோம். மந்திர சக்தி குறைந்து போகாமலிருப்பதற்காகத்தான் 25 வருஷங்களுக்கு ஒரு முறையாகிலும் கும்பாபிஷேகஞ் செய்ய வேணுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இப்படி தேவாலயங்களில் பூஜைகள் உத்ஸவாதிகள் விதிப்படி நடக்க வேணும் என்பதில் சந்தேகமுண்டோ? அவைகள் சரிவர நடக்காவிட்டால் மழைகுன்றும், வியாதிகள் அதிகரிக்கும், பஞ்சங்கள் வரும்.

"ஆற்றரு நோய் மிகும் அவனிமழை குன்றும்
போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்
கூற்றுதைத்தான்திருக் கோவில்களானவை
சாற்றிய பூஜைகள் தப்பிடிற்றானே.

முன்னவனார் கோயிற்பூஜைகள் முட்டிடின்,
மன்னர்க்குத் தீங்குள, வாரி வளங்குன்றும்,
கன்னம் களவும் மிகுத்திடும், காசினிக்கு
என்னருள் நந்தி எடுத்துரைத்தானே.

திருமந்திரம்.

இப்பொழுது நடந்து வரும் பழித்தப்புகளையும் அபசாரங்களையும் கவனித்தால் நமக்கெல்

லாம் மிகபயமாகயிருக்கிறது. உதாரணமாகத் திருக்கல்யாணோத்ஸவத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதில் ஈச்வரன் தாஸிவீட்டுக்குப்போவதாகவும் அதற்கு ஈச்வரி பிணங்குவதாகவும் ஆபாஸ வழக்கங்கள் வந்து விட்டன. திருக்கல்யாண உத்ஸவத்தின் பரமதாத்பரியம் என்ன என்றால் சிவமும் சத்தியும் சேர்ந்தால்தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்கள் உண்டாகின்றன என்பதுதான். இந்த மாதிரி உத்ஸவ வழிகளில் குறைகள் ஏற்பட்டால் அவைகளைப் பொதுஜனக் கூட்டங்கள் கூட்டி சரியானபடி சீர்திருத்தி சரிப்படுத்தவேண்டியது நமது ஒரு முக்யமான கடமை.

இதுவுந்தவிர ஆலயங்களில் பூஜை சரிவர நடக்க முற்காலத்தில் வேதாகமங்களில் ச்ரத்தையுள்ளவர்களாகவும், த்ரிகரண சுத்தியுள்ளவர்களாயும்,புண்யாத்மாக்களாகவும் இருப்பவர்களையே பூஜகர்களாக நியமித்து வந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பூஜை செய்தாலல்லவோ ஈச்வர சாக்ஷாத்காரம் இருக்கும். நமக்கும் மனத்தூய்மை வரும். சாஸ்திரப் பயிற்சியற்று ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கும் அர்ச்சகர்கள் பூஜை செய்வது பெரிய அபசாரமல்லவா? ஆகையால் நாம் அனேகக் கூட்டங்கள் கூடி ஒவ்வொரு தர்மகர்த்தரையும் ஒவ்வொரு கமிட்டியையும் பூஜகர்களுக்கு சாஸ்திரமும் ஸதாசாரமும் பயிற்சி செய்து வைக்கவேணுமென்று வற்புறுத்துவது நம்முடைய முக்ய கடைமைகளில் ஒன்றாகும்.

இதுவுந் தவிர மதப்ராஸங்கங்களும், ஈச்வர கதைகளும், பஜனைகளும் கோயில்களில் அடிக்கடி ஏற்படுத்தி வருவதுந்தவிர நம்முடைய தேசத்தின் மூலைகளுக்கெல்லாம் ப்ரஸங்கம் செய்கிறவர்களும் கதை செய்கிறவர்களும் பஜனைபண்ணுகிறவர்களும் சென்று பக்தியைப் பரவச்செய்யவேணும்.

"அன்போடுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்பொன்மணியினை எய்த வொண்ணதே"

என்று திருமூலர் சொல்ல இல்லையா? அன்ய மதஸ்தர்கள் இவ்வழிகளில் முயன்று நம்முடைய மதஸ்தர்களை இழுத்துக் கொண்டுபோய் விடுகிறார்களே? நமக்குத் தேசபக்தியும் நம்முடையக் கூட்டத்தாரிடத்தில் அன்பும் கூடப் போய்விட்டதா? இது விஷயத்திலும் நாம் ஊக்கத்துடன் முயற்சிக்க வேணும்.

இதுவுந் தவிர நமக்கு ஒருபெரிய கடமை இருக்கிறது. நாம் வெகு காலமாகப் பஞ்சமர்கள் விஷயமாக சரிவர நடக்க இல்லை. நந்தன் மாதிரி ஒரு பக்தன் அவர்களுக்குள் உண்டாகக்கூடுமானால் ஈசனிடத்தில் அன்பு செலுத்துவது எல்லாமனிதர்களுக்கும் பொது என்பதில் சந்தேகமுண்டோ? பஞ்சமர்களும் மற்றவர்களும் பொதுவாகப் பூஜிக்கக் கூடியப் புதுக் கோவில்களைக் கட்ட முயற்சி செய்யவேண்டும். முக்கியமாக நம் ஜன்மத்தின் பயன் ஈசன் அருள் பெறுவதுதான் என்பதை நாமறிந்து ஸன்மார்க்கத்தில் ப்ரவேசித்து பக்தி செய்து, பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதுதான். அதை அடையும்படி கருணை செய்ய நாம் ஈச்வரியையும் ஈச்வரனையும் ப்ரார்த்திப்போம்.

கர்ணாந்த ஸ்பார நயனாம்
ஸ்புரதிந்தீவர ப்ரபாம்
சந்த்ராலங்க்ருத தம்மிலாம்
பவபத்னீம் நமாம்யஹம்
ரிதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம
புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்கலம்
ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம்
விச்வரூபாயவை நம:

கே. எஸ். இராமஸாமி சாஸ்திரி, பி.ஏ., பி.எல்.

ஜப்பான் ஜாவா இவைகளிலிருந்து நம் இந்தியாவில் இறக்குமதியான சாமான்களின் விலை விவரம்.—1908-9-ல் ஜப்பானிலிருந்து இறக்குமதியான சாமான்களின் மொத்த விலை சுமார் 215-லட்சம் ரூபா;1912-13-ல் $406\frac{1}{2}$-லட்சம் ரூபா; 1908-9ல் ஜாவாவிலிருந்து இறக்குமதியான சாமான்களின் மொத்த விலை 606-லட்சம் ரூபா; 1912-13-ல் 944-லட்சம் ரூபா; 1908-9-ல் ஜப்பானிலிருந்து வந்த கண்ணாடி சாமான்கள் விலை 2-லட்சம் ரூபா; 1912-13-ல் 22-லட்சம் ரூபா; 1908-9-ல் ஜப்பானிலிருந்து வந்த நெருப்புப் பெட்டிகள் விலை 12-லட்சம் ரூபா; 1912-13-ல் 39-லட்சம் ரூபா. ஜப்பானிலிருந்துவரும் சாமான்களில் பட்டுத்துணிகள்தான் மிகவும் அதிகம். பூவேலைசெய்த பருத்தித் துணிகள் முன்னிலும் இருமடங் கதிகமாயிருக்கின்றன. ஜாவாவிலிருந்தோ சர்க்கரையும் வெல்லப்பாகும் வருஷா வருஷம் ஏராளமாய் இந்தியாவுக்கு வந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

அக்பர் நீதிமொழிகள்

SAYINGS OF AKBAR

1. துன்மார்க்கத்துக்குச் சோம்பலே காரணம். நன்மையை நாடுகின்றவன் ஒரு தொழிலைக் கற்று அதில் ப்ரவர்த்திக்க வேண்டும்.

2. லௌகிக சிந்தையுள்ளவர்கள், சோம்பலுக்கு இடங்கொடாமலும், அக்ரமமான விஷயங்களில் விருப்பஞ் செலுத்தாமலும், ஏதாவது ஒரு தொழிலில் முயற்சி செய்திருப்பதே தகுதி.

3. உலக வாழ்க்கைக்கு அவச்யமான கல்விப்பொருளையும் செல்வப்பொருளையும் தேடுவதில், ஒவ்வொரு நாளையும் வாழ்நாளின் கடைசி நாளாகவே பாவித்து, இன்றைக்குச் செய்யத்தக்கதை நாளைக்குச் செய்யலாமென்று காலதாமஸம் பண்ணுதல் கூடாது.

4. நித்ரையால் சரீர ஸௌக்யம் உண்டாவது உண்மையே. ஆயினும் மனுஷ ஜன்மம் பெறும் பேறுகையால், மனிதர் நெடுநேரம் நித்ரையில் போக்காமல் விழித்திருந்து கார்யங்களை கவனிக்கவேண்டும்.

5. தேவநியமனத்தை நிறைவேற்ற முயல்வதில் அப்போதப்போது தேஹபலத்தைப் புதுக்கிக்கொள்வதற்கு ஊணும் உறக்கமும் ஸாதனங்களேயாயினும், அறிவிலார் சிலர் அவைகளை ஸாத்யமாகவே கருதுகின்றனர்.

6. நல்வினையின் மேன்மையைக் கருதியே நல்வினையைச் செய்யவேண்டும். அதனாலுண்டாகும் நய நஷ்டங்களைக் கருதலாகாது.

7. ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸாமர்த்யம் வேறுபடுவதே மனித ஜாதி தொடர்ந்து வருதற்குக் காரணம்.

8. மனத்தடுமாற்றம் உற்றவர்க்கு நல்லோர் கூட்டுறவு போன்ற பரிகாரம் வேறில்லை.

9. சிநேகருடைய சேர்க்கையால் மனிதர் சிநேகருடைய இயல்பைப் பெறுவர். அவரவர்க்கு உண்டாகும் நன்மை தீமைகளில் அநேகத்துக்கு அதுவே காரணம்.

10 பகவானைப் போற்றுவதால் மனிதருக்கு இம்மைப்பேறும் மறுமைப்பேறும் உண்டாகும். தந்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதால் சிறுவர்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்.

11. குருவுக்கு மிஞ்சின சிஷ்யனை இருந்தாலும் குருவினிடத்தில் மரியாதையாகவும் வணக்கமாகவும் நடக்கவேண்டும்.

12. சரீர ஸம்பந்தமான வ்யாதிகள் ப்ரத்யக்ஷமாக இருந்தும் எத்தனையோ வைத்யருடைய ஔஷதங்கள் பலிக்காமற் போகின்றன. அப்ரத்யக்ஷமான ஆத்ம வ்யாதிகளுக்கு எந்த ஔஷதம் உபயோகமாகும்?

13. ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவுக்கும் ஜீவப்ராணிக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் வார்த்தையால் விளக்க முடியாதது.

14. ப்ரகிருதியில் சூந்ய ப்ரதேசம் இல்லை என்பதை விவரிக்க நிமித்தம் இல்லை. கடவுள் ஸர்வாந்தர்யாமி.

15. தன் ஞான நிலைமைக்கு ஏற்றபடி ஒவ்வொருவனும் பரம்பொருளுக்கு ஒவ்வொரு பெயர் இடுகிறான். உண்மையைப் பார்க்குமளவில், அறியலாகாத பொருளுக்கு பெயரிடுவது வீணே.

16. கேவலமானவர் அப்ராக்ருதமான செயல்களின் மஹத்வத்தை நம்புவர். அறிவுள்ளவன் ஏற்ற ப்ரமாணமில்லாமல் ஏதொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளான்.

17. பகுத்தறிவாகிய பூஷணமே மனிதனுடைய உயர்வுக்குக் காரணம். ஆகையால் அது கற்பிக்கின்ற வழியிலிருந்து விலகாமையே உத்தமம்.

18. அவனவன்பகுத்தறிவே அவனவனுக்கு ஆசிரியன். அது இயற்கையில் விளக்கமுள்ளதாயின் அதுவே அவனவனுக்கு வழிகாட்டும்.

19. முன்னோருடைய மரபைப் பின்பற்றி நடப்பதே பெரிதென்று கொள்ளும் மூடர்கள், முன்னோருடைய ஐதிகங்களைப் பகுத்தறிவின் கற்பனையாகக்கொண்டு தீராத விநாசத்தைத் தேடிக்கொள்வர்.

20 ஞானமானது குணபூரணத்தின் சிகரமேயாயினும், கார்யமாத்ரத்தில் அநுஷ்டிக்காவிட்டால், அதைப் பெற்றும் பயன் இல்லை.

21. உலக உயிர் வாழ்க்கைக்கு அன்பு இன்றியமையாதது. எந்த ஜீவப்ராணியும் தள்ளுபடி செய்யத்தக்கதல்ல.

22. மனிதன் தன் இரைப்பையை ப்ராணிகளின் ப்ரேதக் குழியாக்குவது தகுதியல்ல.

23. மனிதர் மாம்ஸம் உண்பது பெருவழக்காக இருக்கின்றது. நோவெடுக்காவிட்டால் தங்கள் உடலையே உண்பார்போலும்.

24. ஜீவஹிம்ஸையே தொழிலாக உள்ள கசாயிக்காரரும் செம்படவரும் பிறரும் ப்ரத்யேகமான இடத்தில் வசிக்கவேண்டும். அவர்கள் மற்றவர்களோடு கூடுவதை அபராதத்தால் விலக்கவேண்டும்.

25. மனிதருடைய குண குணங்களை நிதானித்தறிவது மிகவும் கஷ்டமான வித்தை. அது எல்லாருக்கும் ஸாத்யமாவதில்லை.

26. பொய் புனைசுருட்டைக் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கஷ்டம். பேசுவோனுடைய வார்த்தைகளை நன்றாய் நிதானிப்பதே அதைக்கண்டுப் பிடிப்பதற்கான உபாயம்.

27. பண்ட சாலையில் எலி குருவி முதலிய ப்ராணிகளுக்குப் பொதுவான நலங்கள் உண்டு. ஆயினும் துர்க்குணத்தால் ஒவ்வொரு ப்ராணியும் அவ்விடத்தைத் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறது.

28. ந்யாயத் திர்ப்புத் தவருக இருப்பதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு:—விவேகம் போதாமை—உட்பகையுள்ள சிநேகர் கூட்டுறவு—தங்கள் சொந்த நன்மையை நாடும் ஸ்நேகருடைய இரண்டகம்.

29. அரசியலாவது தராதர மறிந்து ஸிக்ஷிப்பதும் பரிபாலனம் பண்ணுவது மாகும். அரசியல் ஸித்தி பெறுவதற்கு இதுவே உபாயம். க்ஷேம லாபத்தோடு பெருமையும் உண்டாகின்றது.

30. குடிகள் செய்யலான கடமைகளை அரசன் தான் செய்யும்படி மேற்கொள்ளலாகாது. மற்றவர்களுடைய குற்றங்களைப் பரிகரிப்பது அவன் கடமை. அவனுடைய தவறுகளைத் திருத்துவார் எவர்?

31. அரசனுடைய உதார குணம் போலவே அவன் சினமும் பொதுஜன க்ஷேமத்துக்குக் காரணமாகும்.

32. பேராசையால் எவனும் தன் காரியத்தின் எல்லையைக்கடந்து நடவாதபடி தேசாதிபதிகள் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்.

33. பேரரசர்களுடைய ஸம்ஸ்தானத்தில் அந்தரங்க ஆலோசனைக் குரியவர்கள் க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டினல் ந்யாய வொழுக்கமும் யஜமான விச்வாஸமும் உள்ளவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். சுய நன்மையும் பொருளாசையும் ராஜகார்யத்தில் இடையிடுதல் ஆகாது.

34. ராஜ்யத்தை ஆளும் திறமையுள்ளவர் எவராகிலும் கிடைப்பராயின், இந்த ராஜ்ய பாரத்தை அவர் தோளில் இறக்கிவிட்டு நான் அகன்று விடுவேன்.

35. நான் யாதொரு அக்ரமஞ்செய்த குற்றத்துக்கு உட்பட்டால் என்னை நானே தண்டிக்கப் புறப்படுவேன். அப்படியிருக்க, என் குமாரர் உறவினர் முதலானவர் விஷயத்தில் நான் என்னென்று சொல்லவேண்டும்.

36. இருபதாவது பிராயம் நிறைவுறுகையில் என்னிடம் ஒருவித மனக்கைப்பு உண்டாயிற்று. மறுமைக்கான யாதொன்றையும் செய்யாமையால் என் ஆத்மா அதிக துக்கத்தால் பீடிக்கப்படுவதாயிற்று.

37. என் மதானுசாரத்துக்குக் கேற்ப முன்னெல்லாம் நான் மனிதரை இன்னல் படுத்திவந்தேன். அங்ஙனம் செய்வது இஸ்லாமிய மதக் கொள்கையென்று எண்ணியிருந்தேன். ஞானம் விர்த்தியாகி வருகையில் எனக்கு வெட்கம் மேலிட்டது. என்மட்டிலே நான் முகம்மதியன் அல்லேனுகவும், பிறரை முகம்மதியராகுமாறு நிர்ப்பந்திப்பது அக்ரமம். நிர்ப்பந்தத்தால் புதுமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அம்மதத்தை உண்மையாக அநுஸரிப்பார்களென்று எதிர்பார்க்க முடியுமா?

38. முன்னமே எனக்குத் தகுந்த விவேகம் தோன்றியிருந்தால், என்னுடைய ராஜ்யத்திலிருந்தே ஒரு மனைவியையும் தேடியிருக்க மாட்டேன். ஏனெனின், என் குடிகள் எனக்குப் புத்ரபாவமாவரன்றே?

39. என்றளவில் என் ஆயுள் முடிவதென்பது கடவுள் சித்தமோ அதற்குமேல் நீடித்திருக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை.

40. ராஜ்யங்கள் ஆறுகளாலும் மலைகளாலும் வனந்தரங்களாலும் பாஷைகளாலும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்கப்படுகின்றன.

41. ஒன்றுகூடியிருப்பதனாலே ஜனங்கள் பேசக் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் மனிதர் (மிருகங்கள் போல் கத்துவதன்றித்) திருத்தமாகப் பேசமாட்டார்கள்.

42. பெருமையாவது தன் நிலைமையில் தாழ்வு வாராமல் காத்துக்கொள்வதாம்.

43. நன்மையை எதிர்பார்த்துத் தீமையை அஞ்சிநடப்பவன் இம்மைப்பயனையும் மறுமைப்

(இது 378-ம் பக்கத்தில் முடிவுபெறுகிறது.)

இந்தியர்களின் தத்கால நிலையும் செயலும்

INDIA ITS PRESENT AND FUTURE

நூதனமாக ஒன்றை உண்டாக்கும் சக்தியானது ஒன்றைப் பார்த்து அதைப்போல் வேறொன்றை உண்டாக்கும் சக்தியைப் போல் அத்தனை சுலபமன்று. மேலும் சமயத்துக்குத் தக்கபடி அந்நூதன சக்தியானது தன்னை அமைத்துக்கொண்டு பிரவர்த்திக்கக்கூடியது. பார்த்துச்செய்யும் சக்திக்கு இந்த மாதிரி அமைத்துக்கொள்ளும் திறமையும் உண்டானால் இதையும் நூதனமாய் சிருஷ்டிக்கும் சக்திக்கு ஸமானமாகவே சொல்லலாம். இக்காலத்தில் இந்தியாவில் இங்கிலீஷ் படித்து தேர்ச்சியடைந்தவர்களில் பலர் நூதனமாய் ஒன்றை உண்டாக்கும் திறமை அத்தனையுடையவர்களா யிராமலிருப்பதற்கு இதுதான் காரணம். இங்கிலீஷ்பாடசாலைகள் எல்லாம் ஆங்கிலேய ரீதியாய் ஏற்பட்டிருப்பதினால் அதில் படித்த நம்மவர்களுக்கும் அவர்களைப்போல் நடை உடைபாவனைகளில் பழகவேண்டு மென்கிற எண்ணம் உண்டாகின்றது. ஆங்கிலேயர்களும் அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் சுபாவங்களையும் விட்டு இந்தியர்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள பழக்க வழக்கங்களில் சீர்திருத்தம் செய்து இவர்களை செம்மைப்படுத்த சக்தியுடையவர்களல்ல. இது வரையில் இந்தியாவில் உண்டாயிருக்கிற ஆங்கிலேய ஏற்பாடுகளையும் சட்ட திட்டங்களையும் இராஜ்ய தந்திரங்களையும் ஆசார சீர்திருத்தங்களையும் பார்த்தால் அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் முதனூல் அல்லது மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டக் கூடிய மூலப்பிரதி யொன்று இங்கிலாந்து தேசத்தில் நடைபெற்று வழங்கும் என்பது நன்றாய்த் தெரிய வரும்.

ஆங்கிலேயருடைய நடை உடை பாவனைகளையும் குணநிசயங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவைகளில் நன்மையை தரத்தக்கதான குணங்கள் பல இருக்கின்றனவென்று தெரிய வரும். உலகத்தில் பொருளும் கீர்த்தியும் ஸம்பாதித்து பெருமையடைவதற்கு இன்றியமையாத குணங்கள் அவர்களிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. வேலையில் அபிலாஷை, சிந்தனை, தன்னடக்கம், திடமான நம்பிக்கை, விடாமுயற்சி, இந்திரிய நிக்ரஹம், கல்பனா சக்தி முதலிய நற்குணங்கள் உலகத்தில் ஞானத்தையும் புகழையும் அடைவதற்கு சாதனங்களாயிருக்கின்றன. இவைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேயரிடத்தில் பூர்ணமாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் முக்கியமானது கல்பனாசக்தி—அதாவது நூதனமாய் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்யும் திறமை. அதற்கு உதவியாக உண்மையும், அப்யாஸமும், எச்சரிக்கையும், கண்டிப்பும், விநயமும், ஒழுங்கும், சிக்ஷையும் அவசியம் வேண்டும். இத்தன்மையான உதவி குணங்களோடு கூடிய கல்பனாசக்தியை நம்மவர்கள் வெகு காலத்திற்கு முன்னே இழந்துவிட்டார்கள். இதைப்பெற்றால் இனி எல்லாம் பெறலாம். எல்லாப்புகழும் நம்முடையதாகும்.

இக்காலத்தில் நமக்குண்டாயிருக்கும் கஷ்டநிஷ்டூரங்களெல்லாம் இந்த சக்தி க்ஷீணதசையையடைந்ததினாலேதான். இல்லாவிடில் ரத்னங்களும், பொன்னும் நிறைந்திருக்கிற இந்நாட்டில் பிறந்துள்ள நம்மை தரித்திரம் வருத்துவானேன்? மிகவும் உழைப்பாளி என்று பிரஸித்திபெற்ற இந்தியர்கள் உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கூறையும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுவானேன்? மிகவும் சிறந்த தீர்க்கதரிசிகளென்றும் ஞானவான்களென்றும் ரிஷிகளையும் முனீச்வரர்களையும் தோற்றினவர்களென்றும் சிறப்பை யடைந்த இவ்வாரியர்கள் இக்காலத்தில் ஒரு விஷயத்தையும் நன்றாய் ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள முடியாமல் முன்னின்று வழிகாட்ட அயலாருடைய ஸஹாயத்தை அபேக்ஷிப்பானேன்? யமனையும் ஜயித்து தங்க

(377-ம்பக்கத் தொடர்ச்சி)

பயனையும் பெறுவான். அங்ஙனம் நடவாதவன் துன்பம் விளைத்துக்கொள்வான்.

44. கழைக்கூத்தன் கையாலும் காலாலும் தன் வேலையைச் செய்கிறான். தன் வேலையைக் கவியானவன் நாவால் செய்கிறான்.

45. பிறனுடைய கவிகளைத் தன்னூரில் இடமறிந்து இயைத்துக் கொள்வதனாலும், அல்லது பொருத்தமான ஸந்தர்ப்பங்களில் எடுத்துக் காட்டுவதனாலும், அந்தக்கவியின் திறமும் விளங்கும். இவன் திறமும் விளங்கும்.

T. செல்வகேசவராய முதலியார், எம். ஏ.

னுக்கு வேண்டும்பொழுது உயிர் துறக்கும் திறமையையும் யோகஸித்தியையும் உடைய ரிஷிகளின் வம்சத்தில் வந்தவர்களாயிருந்தும் ஆண்மைபற்றவர்கள் என்றும் பயங்காளிகள் என்றும் உலகத்தார் நிந்திக்கும்படியான தாழ்வான நிலைமையை அடைவானேன்? இவைகளும் இவைகளைப்போன்ற இதர கெடுதிகளும், தாழ்வுகளும் இந்த கல்பனாசக்திக் குறைவினாலேயே வந்தது என்று சொல்லவேண்டும்.

இந்தக் குறையை நீக்கி இந்தியர்களை ஸமர்த்தர்களாக்கிவைக்க ஆங்கிலேய உபாத்தியாயர்களினால் அத்தனை எளிதாக ஆகக் கூடியதல்ல. இந்தியர்களின் நிலைமையையும் சுபாவத்தையும் உள்ளபடி யறியவும் இவர்களின் பூர்வ நிலையின் சிறப்பையும் அதற்கனுகுணமான முயற்சியையும் தெரிந்து தக்கபடி துறைகளை ஏற்படுத்தவும் திறமையுள்ளவர்கள் இந்தியர்களே. நமக்குள்ளேயே ஒருவர் கிளம்பினால் நமது சக்தியை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு குறையுள்ளவிடத்திலே தக்க முயற்சி செய்து சிறப்பை உண்டாக்க ஸாத்தியமாகும்.

இது விஷயத்தில் நமது கடமை இரண்டு. அதில் முதலாவது ஐக்கிய விஷயத்தில் முயற்சி. காஞ்சீபுரத்துத்தேர் ஒருவர் இருவர்கூடி இழுத்தாகிறதன்று; பலர்கூடியே நடக்கவேண்டியதாயிருந்தாலும் ஒவ்வொருவனும் தனது சக்தியை பூர்ணமாகச் செலுத்தி தன்னால்தான் தேர் ஓடுவதுபோல் எண்ணி முயற்சிசெய்யவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனும் அயலார்கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வார்கள் என்று தான் முயற்சி செய்யாமலிருந்தால் அத் தேர் எங்ஙனம் ஓடும்? ஆகையால் பொது நன்மைக்காக பலபேர் ஒன்று சேர்ந்து பாடுபட்டாலொழிய அந்தக் காரியம் நிறைவேறாது. இரண்டாவது நற்குணத்தை அங்கீகரிக்கும் தன்மை. யாராயினும் ஒருவன் ஏதாவது ஒரு நல்லகாரியத்தைச் செய்தால் அதற்காக அவனை கௌரவிக்கவும் பெருமைப் படுத்தவும் விருப்பமுடையவராகயிருக்க வேண்டும். களிமண்ணினாலும் சாணத்தினாலும் இரும்பு செம்புகளினாலும் விக்ரஹங்களைச் செய்து நமது மனதின் நிலைநின்ற பக்தியாலும் உறுதியான நம்பிக்கையாலும் அதைத் தெய்வமாகப் பூஜிக்கிறோம். ஆகையால் நம்முடைய மனதின் தூய்மையினாலே தாழ்ந்தவஸ்துவையும் உயர்த்தி பெருமையுடையதாகச்செய்ய சாத்தியமாகும். இவ்வாறு ஒரு குணமில்லாதவஸ்துவில் தெய்வத்தன்மை உண்டாக்கக்கூடிய நாம் நம்மைப்போல் ஒரு மனிதனிடத்தில் உள்ள சில நற்குணங்களை அங்கீகரித்து அவனை கௌரவப் படுத்துவதை விட்டு பொறாமைகொண்டு அந்த நற்குணத்திற்குக்காரணமாக சுயநலம், கியாதிலாப பூஜாபேக்ஷை முதலான தோஷங்களை அவனிடத்தில் ஆரோபித்து அவனை நிந்திக்கவும் அவமதிக்கவும் வழிதேடுவது அறியாமையின் காரியமன்றோ? இல்லாத குணங்களையும் ஒருவனிடத்தில் இருப்பதாகப் புகழ்ந்து பேசினால் அந்த வார்த்தைகளை மெய்யாக்கும் பொருட்டாக அவன் அந்த குணங்களை தன்னிடத்தில் உண்டாக்கிக்கொள்ள முயல்வான் என்கிற எண்ணத்தினால் பெரியோர்கள் கொஞ்சம் அந்தஸ்துள்ளவர்களை விசேஷமாகப் புகழ்வார்கள். அப்படியிருக்க பொறாமையினால், உள்ள நற்குணத்தையும் அங்கீகரியாமல் ஒருவனை இகழ்ந்து பேசினால் அதுவே அவமானத்துக்கும் கெடுதிக்கும் மூலகாரணமாகும். இந்தமாதிரியான அற்பகுணம் நம்மவர்களிலிருப்பது நம்முடையவிருத்திக்குக் குறைவு. எல்லாரையும் அற்பமாகவே மதிக்கும் சுபாவமுடையவர்களாகையால் எல்லாரும் அற்பகுணமுடையவர்களாகவே நின்று விடுகிறார்கள். பெரிய காரியங்களில் ஊக்கத்துடனும், விடாமுயற்சியுடனும் பிரவேசிக்க புத்தியுண்டாகிறதில்லை. ஆகையால் இந்த அற்பபுத்தியை விட்டால்தான் நமக்குள் யாராவது பெரியவனாகக் கிளம்பி அரிய பெரிய காரியங்களில் முயற்சிசெய்ய ஸாத்தியமாகும். ஒருவன் சொற்படி செய்பவர்கள் பலரிருக்கிறார்களென்று ஏற்பட்டால்தான் தலைவனாக ஒருவன் முன்னின்று பொதுநன்மைக்குப் பாடுபடுவதற்கு இடம் உண்டாகும். உண்மையில் நமது நாடு பொன்னும் ரத்நமும் வைரமும் உண்டான தேசந்தான். பெருங்குணங்களுக்கு வேண்டிய அங்குரங்கள் அநேக முண்டாயிருக்கின்றன. இல்லாவிடில் நமது தேசத்தில் இத்தனை விதமான மதவித்யாஸங்களும் சித்தாந்த பேதங்களும் எப்படி உண்டாகக் கூடும்? இப்படி புதுமதத்தை ஸ்தாபித்தவர்களும், புதுதரிசன பேதத்தை உண்டுபண்ணினவர்களும் இருந்தபடியால் மிகவும் சிறந்தபதவிக்கு வரக்கூடிய

நற்குணங்களும் சுபாவங்களும் அவர்களிடத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும்.

நன்றாய் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் எப்படிப்பட்டவனாயினும் புதியதாய் ஒன்றைக்கல்பித்து அதை சிறப்பாக நடத்திவருவானாயின், அவனிடத்தில் நன்குமதிக்கத் தக்கதான நற்குணம் ஒன்று இருக்கிறது என்று எண்ணவேண்டும். "காள ராத்திரியும் கரும்பாம்பும் ஈசுவரனுடைய அம்சம்" என்று கீதையில் கண்ணனுபதேசிக்கவில்லையா? எந்தெந்தவஸ்துவில் அருமையான குணங்கள் விளங்குகின்றனவோ, அந்த வஸ்துவெல்லாம் ஈச்வரனுடைய அம்சத்தைச் சிறப்பாகப் பெற்றுள்ளதென்று எண்ணவேண்டும். ஆனால் நம்முடைய தற்கால நிலைமையும் செயற்பாலவற்றையும் யோசித்தால் நம்முடைய தலைவனிடத்தில் எப்படிப்பட்ட குணங்களிருக்கவேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்வது அத்தனை எளிதல்ல. உதாரணமாக (1) சுயநய மென்பதைவிட்டு எல்லாரிடத்திலும் அன்பும் பொறையுமுள்ளவனாக நடந்து கொள்வான். (2) பலபல கக்ஷிகளாகப் பிரிந்து கிடக்கிற இந்தியர்களை ஒன்று சேர்த்து ஏக முகமாகத் திருப்பி நடத்திவருவதற்கு தகுந்த வழிகளில் பாடுபட்டு அவரவர் கட்சிக்கும் கொள்கைக்கும் விரோத மின்றி எல்லாரையும் ஸமமாக நடத்த முயற்சி செய்வான். (3) நமது முன்னோர்களுடைய பெருமையையும், கீர்த்தியையும் இகழாமல் உண்மை நிலையையறிந்து அவர்கள் கற்பித்த நெறிகளை இக்காலத்துக்கு அநுகுணமாக செம்மைப்படுத்தி ஆசரித்துக்காட்டுவான். (4) நமது வேத சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய விஷயங்களை இக்காலத்து தத்வசாஸ்திர விதிகளோடு (Science) புணர்த்தி இரண்டிலுமுள்ள நன்மைகளைப்பற்றி தன்னுடைய ஸித்தாந்த மேற்பாடு செய்வான். (5) நமது பூர்வீகமஹான்களைக் காட்டிலும் சிறப்பாக விளங்கினாலும் அவர்கள் சிறப்பை இகழவாவது ஒளிக்கவாவது தாழ்த்தவாவது ஸஹிக்கமாட்டான். (6) இந்த குணங்களோடு கூட நுட்பபுத்தியும் ஆழ்ந்த அறிவும் மெதுவான வாக்கும் சுலபமான சொல்நடையும் உடையவனாய் அன்பு நிறைந்து அருளொழுகும் திறத்தனனாய் கியாதிலாப பூஜா அபேக்ஷையில் பற்றில்லாமல் விளங்குவான். இப்படிப்பட்ட குணங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டு மூன்று குணங்கள் ஒருவனிடத்திலிருப்பினும் அவனை ஸர்வேச்வரனுடைய அம்சமாக அங்கீகரித்து அவனைப் பெருமைப் படுத்துவதினால் அந்த குணங்கள் அவனிடத்தில் விருத்தியடைவதற்கும் அதற்குச் சார்பான இதர குணங்கள் வந்து குடி புகுவதற்கும் ஏதுவாகும். நாட்டிற்கும் விசேஷ நன்மை உண்டாகும். இதரகுணவான்கள் கிளம்புவதற்கும் காரணமாகும்—நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்காக நம்முடைய தலைவர் சீக்கிரம் வருவார் என்கிற நம்பிக்கையுடன் ஒவ்வொருவனும் தன்னால் கூடிய அளவு பொது நன்மைக்கு உழைத்து வருவானேயாயின் கிருஷ்ணபகவான் கீதையில் சொல்லியிருக்கிறபடி எல்லாகுணங்களையும் பரிபூர்ணமாகவுடைய ஒரு மஹான் நமக்குள் உண்டாகாமல் போகமாட்டான். ஆகையால், ஒருதலைவன் உண்டாவது நிச்சயமென்று நம்பி ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய வீட்டில் தன்னுடைய விசாரணைக்குட்பட்டிருக்கும் சிறுவர்களுக்கும் சிறுமிகளுக்கும் தகுந்தபடி நல்ல படிப்பையும் ஒழுக்கங்களையும் ராஜபக்தியையும் பழக்கவழக்கங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். மிகவும் உயர்ந்த பதவிக்கு வரக் கூடியவன் என்று ஒவ்வொருவனையும் நினைத்து அதற்குத் தக்கபடி நல்லொழுக்கங்களில் பயிற்சிசெய்யவேண்டும். ஆகாயத்தை லக்ஷ்யமாக்கி பாணத்தை எய்தால் அதிகஉயரம் போகக்கூடியதாகும். அதைவிட்டு ஒருமரத்தின் நுனியைக்குறிப்பாக்கி பாணத்தைப் போட்டால் அது அத்தனை உயரம் கிளம்ப ஸாத்தியமில்லை. பல சிறுவர்களுக்கு அதிக பெரிய குணங்களை உண்டாக்கவழி தேடினால் நாட்டில் நற்குணம் அதிகமாகும். அதுவே தலைவன் கிளம்புவதற்கு முதல் வழியாகும். சமபூமியினின்றும் மலை கிளம்புவதைவிட மேட்டுநிலத்தினின்றும் மலை கிளம்புவதே ஸகஜமாயிருக்கிறது. அநேக அற்ப புத்தியுள்ளவர்களுக்குள் அதிக ஞானவான் கிளம்புவது அத்தனை சுலபமல்ல. அனேக வித்வான்களுக்குள் அதிகவல்லமையுள்ளபுத்திமான் உண்டாவது ஸஹஜம். ஆகையால் நமதுசிறுவர்களை அலக்ஷியம் செய்யாமல் ஒவ்வொருவனும் தலைவனாகக் கூடியவனென்று எண்ணி அதற்குத் தக்கபடி அவனைப் படிப்பித்து விர்த்திக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். நுட்பபுத்தியும், தற்பயிற்சியும், ஆழ்ந்த அறிவும், சபைரஞ்சகமும்

தரணீபதி அல்லது தந்திரபாலன்

DHARANIPATHI or THE BOY DETECTIVE

நான்காம் அத்தியாயம்

தைரியம் தலைகாக்கும்

பயங்கரமான இருட்டறை. மேலே சுவற்றிலுள்ள சிறு சன்னலின் வழியாய் உட் பிரவேசிக்கும் வெளிச்சம் அவ்வறையின் அமைப்பைச் சற்றுஎடுத்துக்காட்டிற்று. கீழே மூங்கிற்பாய் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுமார் பத்தடி நீளமும் ஐந்தடி அகலமுமுள்ள இருப்பு மேசையொன்று மாத்திரமே புலப்படுகின்றது. வேறு யாதொரு தட்டுமுட்டுகளும் அங்கு காணோம். ஆ! அதோ தீக்குச்சியை எடுத்து மெழுக்குவர்த்தியை ஏற்றி அவ்வறையைச் சுற்றிப்பார்ப்பது யார்? ஐயோ பாபம்! வெளியே செல்வதற்கு வழியையே காணோமே! இப்படிப்பட்ட அறைக்கு இவ்வாலிபன் வரக்காரணமென்ன? ஓகோ! கண்டு கொண்டோம், கண்டு கொண்டோம்! நம் தரணீபதியன்றோ இவன்! இவ்விருட்டறையில் அவனைக்கண்டுபிடிக்க நம்மாலேயே முடியவில்லை. விளக்கேற்றினபிறகே அவனைப் பார்த்தோம். ஆம்! ஆம்! இத்தகைய இடத்திற்கு அவன்வந்துசேர்ந்த சந்தர்ப்பம் இப்பொழுதுதான் ஞாபகம்வருகிறது. கையில் விளக்குடன் இரண்டொருமுறை சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். அவன் மனதில் பலவித எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன. 'நம்முயிர் இன்றோடே ஒழிந்தது. இனி நாம் வெளிச்சத்தையும் நல்லகாற்றையும் அடையப் போகிறதில்லை. எக்காலும் மாதரை நம்பொணாது. நீலா எப்படி ஏமாற்றினாள்! கிடக்கட்டும். இவ்வறை அவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்கவில்லை. சற்று நன்றாய்ப் பார்ப்போம்' என்று பலவாறு பேசிக்கொண்டு விளக்கை இருப்பு மேசையின்கீழ்த் தாழ்த்தினான். ஒரு சிறு மேடை காணப்பட்டது. அம்மேடையைக் கையால் தடவிப் பார்த்தபோது சிலதடித்த அக்ஷரங்கள் தட்டுப்பட்டன. விளக்கை இன்னும் சமீபத்தில் கொண்டு வந்து மேடையைப்பார்வையிடவும் முன்கச்சையில் இருந்த கடிதத்தில்கண்ட விலாஸத்தைப் போன்ற விநோதபாஷையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை உணர்ந்து தன்னிடமிருந்த அவ்விலாஸத்தின் பிரதியை எடுத்து ஒத்திட்டுப்பார்த்தான். ஒன்றாகவே யிருந்தன. இது என்னவா யிருக்கலாம் என்று சிறிது ஆலோசிக்கவும் மனதில் அவைகளின் குறிப்பு புலப்பட்டது. "வரி வரியாக பின்புறத்திருந்து முன்னிடம் நோக்கி வாசித்தால் அருத்தமாகின்றது. ஏதோ பார்ப்போம்" என்று பின்வருமாறு வாசித்தான்:— "மூன்றாவது படிகீழ் சாவி ஜாக்கிரதை." "சாவி! எதற்குச் சாவி? இங்கு கதவு, பூட்டு ஒன்றையும் காணோமே! இவ்வறையிலிருந்து வெளியில் போவதற்குத்தான் சாவி யிருக்கவேண்டும்! அல்லாவிடில் இவ்வறையில் அதைப்பற்றி எழுதுவானேன்? மூன்றாவதுபடிகீழ்; எங்கே மூன்றாவதுபடி? இதுமேடைதானே" என்று உற்றுப்பார்த்தான். சுவரோரத்தில் மேசையின் கீழேயே படிகள் இருப்பதைக் கண்டு மெதுவாகக் கையை விட்டான். அங்கு ஒரு சிறு குழியில் சிறியகுச்சி போன்ற இருப்புத்துண்டு ஒன்றிருந்தது. எடுத்தான். "சாவிதான் கிடைத்துவிட்டது. கதவு எங்கே? பூட்டெங்கே?" என்று அலையலானான். மூன்றுமுறை அறையைச் சுற்றி வரும்போது இருப்பு மேசை இருந்த விடத்திற்கு நேர் எதிரே சுவரில் ஏதோ ஆணியடித்த துவாரம் ஒன்று இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அதில் அவ்விருப்புத்துண்டைவிட்டான். உடனே சுவரிலிருந்து கதவுபோன்ற ஓர்பலகை தானாகவே திறந்து கொண்டு விட்டது! கதவுதிறந்ததும் எதிரே நீண்டதாழ்வாரம் தென்பட்டது. இருட்டாயிருந்த போதிலும் இவ்வறையைக்காட்டிலும் சற்று வெளிச்சமும் காற்றுப் போக்கும் உள்ளதாகவே யிருந்தது. தரணீபதி தாழ்வாரத்தில் நுழைந்தான். சுவரோடு சுவராய் அமைக்கப்பட்டிருந்த கதவு உடனே தானாகவே மூடிக் கொண்டது. தரணீபதி தன் கையிலிருந்த சாவியைத் தன் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டு அத்தாழ்வாரத்தின் வழியேசென்றான். கடைசியில் அவன் சிலபடிகள் ஏறி ஓர் அகன்றமண்டபம் போன்ற அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவ்வறை, தான் இருட்டறையில் விழுவதற்கு முன்வந்திருந்த அறைமட்டத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவந்தது. இவ்வறையில் உள்ள சாளரத்தைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான். கீழே அகன்ற முற்றமும் அதன் பின்னால்

(380-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பெருந்தன்மையும் உள்ளவனாகும்படி செய்து தேசாபிமானம் நிறைந்திருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் பத்தாவது அவதாரமாக கத்தியும் கேடயமுமாய் குதிரைமீதேறி ஒரு வீரனைப்போல் வருவாரென்பதை நிரூபித்துப்பார்த்தால் படிப்பும், ஞானமும் ஆகிற கத்தி கேடயங்களை கையிற்கொண்டு அகங்காரம் என்கிற குதிரையை அடக்கி நமது நாட்டிலுள்ள அஞ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தை நீக்கி ஞான ஒளியைப் பரவச் செய்வார் என்று பொருள் விளங்குகிறபடியால் நாமெல்லாரும் பக்தியும் சிரத்தையுமுடையவர்களாய் ராஜபக்தியும் தேசாபிமானமும் நிறைந்து இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களை நம்முடைய சிறுவர்களுக்குப் புகட்டி ராஜ்யத்தின் சிறந்த குடிகளாகும்படி செய்ய முயன்றுவந்தால் சீக்கிரத்தில் பெருமையும் புகழும் உண்டாகுமென்பது நிச்சயம்.

P. B. விஜயராகவாசாரியன், பி. ஏ., எல். டி.

தெருவுக்குப் போகும் கிராதிகளமைந்த இருப்புக்கதவுடன் கூடிய வாயிலையும் கண்டான். தன் செவிக்குக் காலையில் எட்டிய மெஷீன்களின் ஒலிமாத்திரம் வெகுதெளிவாய் இப்பொழுது கேட்கலானான். அவன்மனதில் தனக்கு நேர்ந்த எல்லா சம்பவங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நிகழலாயின. இவைகள் எல்லாவற்றையும் வெகு ஆழ்ந்து கவனித்து தான் சிக்கிக்கொண்டது போலி நாணயங்கள் செய்து வருபவரும் சங்கேதமொழிகளை தமக்குள் ஏற்படுத்திக்கொண்டு கடிதப்போக்குவரவு செய்பவருமான மகா அயோக்யர்களிடத்தில் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டான். உடனே வெளியே தப்பிப்போகும் வழியைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றும் முடியாமல், இறுதியாய் தன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருதுண்டுக்கடிதம் எடுத்து அதில் சிலவரிகள் எழுதி கையிலிருந்த ஒரு ரூபாயை அக்கடிதத்துள் மறைத்து வைத்துச் சுருட்டி எடுத்து தன் கைத்துப்பாக்கியின் வழியாய் சன்னலின் ஊடே தெருவுக்குக் குறிபார்த்து விடுத்தான். அச்சுருளும் நடுத்தெருவில் வந்து விழுந்திருந்தது.

அவ்வாறு தனக்கு நேரிட்ட ஆபத்தை வெளிப்போவோர் அறியும் வண்ணம் தன்னாலியன்ற வரை செய்துவிட்டுப் பிறகு அவ்வறையினின்றும் கீழே யிறங்கி இங்குமங்கும்பார்த்து விழித்தான். ஏதோ சுவரில் குமிழ்போல் காணப்பட்டது அதைத் தொட்டானோ இல்லையோ உடனே அது இடைவெளி விட்டுவிட்டது. கோடி சூரியர்கள் பிரகாசிப்பது போன்ற ஒளிமயமாய்க் காணப்பட்ட ஓரறையில் வந்துசேர்ந்தான். எங்குபார்த்தாலும் யந்திரங்களும், தந்திகளுமாகவேயிருந்தன. ஒரு புறத்தில் இரண்டுமூன்று பேர் கும்பல்கூடி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். யந்திரங்களின் ஓசையாய் இருக்கவே கதவுதிறக்கப்பட்டு தாணீபதி வந்ததை ஒருவருமறிந்திலர். மேலும் அவர்கள் பேச்சோ வெகு மும்முரமாய் இருந்தது. மெதுவாய் தாணீபதியும் அவர்கள் இருக்கும் இடத்தை நோக்கிச் சென்றான். உள்ளிருக்கும் விஷயங்களை வெகுநுட்பமாய் அறிந்துகொண்டான். பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களில் இருவர் இவனைக் கண்டு விட்டனர்.

"நீ யார்?" "ராதி ங்பேயூ."

"எங்கிருந்து வருகிறாய்?" "ரபுராதா."

"யாரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாய்? யார் உன்னை அனுப்பினது?"

"கயாதியிடம் மர்வாவீ என்னை அனுப்பினார். அவர் எங்கே? இப்பொழுது வருவாரோ?"

"ஆம், வருவார். அவர் எங்கோ வெளியே போயிருந்தவர் நேற்றைய இரவு வந்துவிட்டதாகக் கேள்வி. இங்குதான் இரு, வருவார்."

"நல்லது, அப்படியே" என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் அடுத்த கோடியிலிருந்து அவ்விடத்தை நோக்கித் தாணீபதியின் உயரத்தையும் வயதையும் ஒத்த ஒரு வாலிபன் வந்து சேர்ந்தான். யார் வேலைக்காரர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாரென்று சற்றுப்பார்த்தான். தான் சிறு பையனாயிருந்த காலத்தில் தன்னுடன் சிநேகமாயிருந்த தாணீ யென்று அறிந்து கொண்டு, அவன் தற்காலத்தில் வகித்துள்ள உத்யோகமும், தான் இருக்கும் நிலைமையும் மனதில் தோன்றவும், தாணீ அங்கு வந்திருக்கும் காரணத்தை தன்மதிநுட்பத்தால் தெரிந்தவனாய், உடனே வேலைக்காரருக்கு எச்சரிக்கை செய்யலானான்.

"தைரகிக்ஜா. ன்வயி துத்ரபுராதா ன்லபாரதிந்த திபணீரத! தைரகிக்ஜா."

என்றுசொன்னானோ இல்லையோ தாணீபதி இவர்கள் தன்னைப்பிடித்து விடுவார்கள் என்று சற்றுப்பயந்துவிட்டான். தவிரவும் தன்னைப்பற்றி எச்சரித்தவன் தன்னைப் போலீஸ் உத்யோகத்திற்குப் போகவேண்டாமென்று புத்திமதி சொன்ன சங்கு வென்று கண்டுகொண்டதனாலும் அவன் இப்பொழுது முன்னையினும் அதிகமான அக்ரமங்களில் தலையிட்டு வருவதனால் அவன் தன்னை உபத்ரவத்திற்கு ஆளாக்குவான் என்று புலப்பட்டதினாலும் எப்படியாவது அவ்விடத்தினின்றும் தப்பிப் போகவேண்டுமென்று சரேலென்று எழுந்து வேகமாய் நடக்கலானான். ஆனால் சங்குவின் சங்கேத வார்த்தைகளைக் கேட்ட இருவேலைக்காரர் தாணீபதியைப் பின்தொடரலானார்கள். ஓடிவந்து பின்னாலிருந்து தாணியின் தோளைப் பற்றினார்கள். அவர்கள்பிடியை க்ஷணத்தில் உதறி விட்டான். அவர்கள் மார்பைநோக்கி பலமானகுத்தாய் ஒன்று விட்டான். அவர்கள் 'அப்பாடா' என்று அப்படியே கீழ்வீழ்ந்து விட்டார்கள். தாணீபதி மறுபடியும் வேகமாய் ஓடி அங்கு காணப்பட்ட சுற்றுப்படியின்வழியாய் அம்மாடியினின்றும் கீழ்மாடிக்கு இறங்கிப் போகலானான். அங்கு தாழ்வாரத்தில் காவலாய் ஓர் கிழவன் உட்கார்ந்திருந்தான். தாணீபதியை அவன் முதலில் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவனாகக் கருதினான். ஆனாலும் அரைக்கணத்தில், வந்தவன் தன் காவலைக் கடந்தவன் என்று தெரியவந்தது. தாழ்வாரத்துக் கோடியில் உள்ள கதவைத்திறந்து வெளிக்கூடத்திற்கு வந்து கதவின் தாழ்ப்பாளைப் போட்டுவிட்டு அங்கிருந்த ஒரு பளுவான இருப்புலக்கையையும் கதவிற்கு முட்டாக வைத்து விட்டான். கீழே கூடத்தையும் கடந்து உபயோகமற்று கிலமாய்க்கிடந்த அறைகளின் வழியாய் நுழைந்து கடைசி அறையின் சன்னலிலிருந்து வெளி முற்றத்தில் குதித்தான். அதற்குள் உள்ளே மிக்க பிரமாதமான ஆரவாரம் கேட்டது. இவைகளை ஒன்றும் கவனியாமல் தாணீபதி முற்றத்தின் வாசற்படியை யடைந்துவிட்டு, இருப்புக்கிராதி போட்டுள்ள கதவைத்திறந்து வெளியே கண்மண் தெரியாமல் ஓடலானான். வாயிலை விட்டு இரண்டடி கூட வெளியேறவில்லை. சற்று உயரமும் பருமனுமுள்ள இருவர் உடனே தாணீபதியைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்தார்கள்.

"இன்னும் யார்யார் உள்ளிருந்து வருகிறார்கள். அடபயலே! இந்த வீட்டின்மேல் எங்களுக்கு ரொம்ப

நாளாய் கண். நல்லகாலம்! இன்று எங்கள் கையில் சிக்கிக்கொண்டாய்!"

"நீங்கள் யாரப்பா? சற்றுப் பார்த்துப் பேசுங்கள். கண்டபடி நாக்கை விட்டுவிட வேண்டாம்."

"ஆகா, பெரிய மனுஷ்யா! அப்படியே யாகட்டும்." என்று அவர்களில் ஒருவன் நகைத்துக்கொண்டே சொன்னான்.

"ஏ, என்னை யாரென்று நினைத்துக் சொண்டாய்—"

"ஆகா, நாங்கள் அவ்வளவு முட்டாள்கள் என்று நினைத்துக் கொள்ளாதே. உங்கள் போலிநாணயக் கம்பெனியில் இன்னும் எத்தனை பெயர் இருக்கிறார்கள்? எப்பொழுது வெளிவருவார்கள்?"

"அடேடே! நீங்கள் துப்பறியும் போலீஸைச் சேர்ந்தவர்களா? சரிதான், நான்வந்த வேலைக்கே நீங்களும் வந்திருக்கிறீர்கள்—."

"அடே, வாயைமூடு. பிற்பாடு எல்லாம் பேசிக் கொள்ளலாம்" என்று தரணீபதியை பயமுறுத்தினார்கள்.

"இருக்கட்டுமே, கேளுங்கள் சற்று. அப்படி சந்தேகம் என்மேலிருந்தால் தாராபுரத்து மாதவராவ் அவர்களுக்குத் தந்தியடித்து நான்யாரென்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நான்தான் தாராபுரத்து தந்திரபாலன் என்று சாதாரணமாய்ச்சொல்லப்படும் தரணீபதி" என்று சொல்லி முடிக்கும்பொழுது தரணீபதியை முன்னொரு கேஸ்விஷயமாய் அறிந்துள்ள தனபாலர் என்பவர் அவ்விடம் வந்தார். தரணீபதி அவரைக்கண்டு,

"ஸார், சௌக்யந்தானா, தங்களைக்கண்டு வெகு நாளாயிற்று. அந்த 'மகீபதி' கேஸ் என்னவாயிற்று?" என்றான். தனபாலரும் துப்பறியும் உத்யோகத்தில் உள்ளவராதலால் தரணீபதியைப் பிடித்த இருவருடைய மனதிலும் சிறிது குளிரெடுத்தது.

"தரணீ, எல்லாம் சவுக்யம்தான். நீ அங்கே எங்கோ அகப்பட்டுக் கொண்டாய் என்று தந்தி மாதவராவுக்கு அனுப்பினார்களே. எப்படிப் போய் அகப்பட்டுக் கொண்டாய்?"

"ஆமாம், அகப்பட்டுக் கொண்டேன். அது கிடக்கட்டும். அங்கே அந்தப் பயல்களை நன்றாய்ப் புடைத்து விட்டேன். இவர்களிடம் சொல்லுங்களேன். இது தான் நல்ல சமயம். இன்றைய தினம் இந்த அயோக்யர்களைப் பிடித்துத் தொலைத்து விடலாம்."

"ஆகா" வென்று அவர்களிடம் தரணீபதியைப் பற்றி எடுத்துக்கூறி தம்சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு குழலை எடுத்து வாயில் வைத்து ஒரு விதமான சப்தம் செய்தார். ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் வீட்டைச் சுற்றிப் போலீஸார் முற்றுகை போட்டு விட்டார்கள். இதற்குள் வீட்டின் மத்திய பாகத்திலிருந்து கொண்டல் கொண்டலாய்ப் புகை எழும்பலாயிற்று. தனபாலன் தரணீபதியைப் பார்த்து "தரணீ, இதென்ன, ஆச்சர்யம். அங்கே பயல்களை உதைத்ததும் தவிர நெருப்பும் வைத்து விட்டாய் போலிருக்கிறது" என்று சொல்லி நகைத்தார்.

தரணீபதி "அப்படி நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே" என்று வீட்டைநோக்கிச் சற்று ஆச்சர்ய மடைந்தான். "ஆமாம், வீடு பற்றிக்கொண்டது போலிருக்கிறதே, நீலா—நீலா, என்ன கதியானாளோ" என்று கருதலானான். இதற்குள்ளாகத் தரணீபதிமுதலானவர்கள் வீட்டின் பின்புறத்தைவிட்டு ஓர்சந்து வழியாய் வீரகோயில் தெருவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஏகரும்பலாயிருந்தது! வீட்டு வாயிலண்டை வந்துபார்த்தார்கள். கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. இரண்டு நிமிஷங்களுக்குள் கதவு திறக்கப்படவும் ஓர் மாது கையில் சிறு மூட்டையுடன் வெளியில் வந்து வாசற் படியில் சற்று நின்று நாலா பக்கமும் பார்த்து "தரணீ, தரணீ" என்று கூவினள். தரணீபதியைக் கண்டதும் ஒரே பாய்ச்சலாய்க் கும்பலில் பாய்ந்து கும்பலில் ஒருத்தியாய் மறைந்து போனாள். போலீஸ் படைகளோ நெருப்பைக் கண்டவுடன் தீயணைக்கும் யந்திரத்தை உடனே கொண்டுவந்து கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கின ஜ்வாலையை அணைக்க முயன்றார்கள்.

தரணீபதியை அநியாயமாய் மோசஞ்செய்து அவனைத் தொலைத்து விட எண்ணினவனே இருட்டறையில் அழுது புரள்கிறான். சோபிக்கிறான், கர்ஜிக்கிறான். சற்று நேரம் தன்னுடன் அவ்வறையில் துணைக்கு வந்த கல்யாணியுடன் பேசி ஆறுதலடைவான். எப்படியாவது அவர்களைத் தொலைத்து விடுவதே நலமென்று தீர்மானித்தான். வெளியேறித் தானே தொலைக்கவேணும்! பாபம் அவனுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள் வரவர அதிகரித்தன. சில நாழிகைக்கெல்லாம் புகைநாற்றம் ஒன்று கிளம்பியது. ஒரு வேளை தங்கசாலையிலிருந்துதான் வருகிறதோ என சந்தேகித்தான். கடைசியில் இவர்கள் இருந்த இருட்டறைசற்று சூடாகத் தொடங்கி, வரவரசூடும் அதிகரித்தது; பொறுக்க முடியவில்லை. குதிக்கிறான்; விழுகிறான்; அழுகிறான்; எழுந்திருக்கிறான்; எல்லாவற்றிற்கும் கல்யாணி மாத்திரம் சற்று பொறுத்திருந்தாள். இப்படியிருக்குந் தறுவாயில்தான் நெருப்பவிக்கும் யந்திரத்தினால் தண்ணீர் வேகமாய்க் கொண்டுவரப்பட்டு மேன்மாடிக்கு ஜனங்கள் வரக்கூடியதாயிருந்தது. தரணீபதி எல்லாருக்கும் முன்னாலேயே வந்தான். தன்னை தியாகராஜன் கல்யாணி இவர்கள் வரவழைத்த அறைக்கு வந்தான். அங்கு தரையில் எங்குபார்த்தாலும், மேல் எங்கு பார்த்தாலும் பொறிக் கதவைத் திறக்கும்படியான ஆணியையேனும் விசையையேனும் காணப் பெறவில்லை. உடனே ஒரு சேவகனையனுப்பி கோடரி கொண்டுவரச் சொல்லி தன் கையாலேயே பொறிக்கதவைப் பிளந்தான். கீழ் இருண்மூடியகுகை தென்பட்டது. மெதுவாக புகை அவ்வழியாய் மேலேறியது.

"அடேடே, சீக்கிரம் வெளி யேற்றிவிடுங்கள்.

வேண்டியவெகுமதி தருகிறேன்'' என்று ஈனஸ்வரமான குரல் ஒன்று கேட்டது குகையிலிருந்து. தரணீபதி பக்கத்திலிருந்த சேவகனை நோக்கி: "உள்ளே உடனே குதி, நானும் வருகிறேன்" என, அச்சேவகன் தயங்கினான். தரணீபதி "நான் குதிக்கிறேன், என் பின்னாலேயே குதி" என்று சொல்லி வெகுசாமர்த்தியமாய் உள் குதித்தான். அவன் பின்னால் நாலைந்துபேர் சேவகர்கள் ஒருவர் பின்னொருவராய் உள்குதித்தார்கள்.

மேலிருந்தவர்களுடன் சொல்லி ஒருபலமான கயிற்றை உள்விடச் சொன்னான் தரணீ. உள்ளேயே தியாகராஜனுக்கு இருப்புக்காப்பு கைக்கிடப்பட்டது. கல்யாணி மாத்திரம் பயத்தால் கைகால் நடுக்க மெடுத்து கதறத்தலைப்பட்டாள். தரணீபதி அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லி அழவொட்டாமல் செய்தான். பிறகு உள்ளிருந்து ஒவ்வொருவராய் வெளியேறினார்கள். தரணீபதியின் உதவியின் பேரில் அவ்வீட்டைச்சேர்ந்த வேலையாட்கள், மெஷீன்கள் முதலிய சகலமும் போலீஸ் வசமாயின. தியாகராஜன், சங்கு முதலானவர்கள் கேஸ் விசாரணைகள் நடந்தபிறகு கடுங்காவலில் வைக்கப்பட்டார்கள். கல்யாணி மாத்திரம் விடுதலை செய்யப்பட்டு பழையபடி வீட்டில் வந்து வாசஞ் செய்யலானாள்.

தியாகராஜன், கல்யாணி முதலானவர்கள் வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டபோது திரளான ஜனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். அதில் சற்றேறக்குறைய தியாகராஜனைப்போன்ற உயரமும் வயதுமுள்ள ஓர்புருஷனும் அவர் பக்கத்தில் அவர் மனைவியும் அவர்கள் நடுவில் 7, 8 வயதுள்ள அவர்கள் குழந்தையும் நின்றிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் தியாகராஜனுக்குக் கிலிபிடித்துவிட்டது. இந்தமாதிரி அவன் பயந்ததை அறிந்த தரணீபதி இவன் பயத்திற்குக் காரணமான அம் மூவரையும் பார்த்து, "ஆகா, யார் இவர்? ரயிலில் இறந்துபோன வீரவர்மனின் சாயலாயிருக்கிறார். இச்சிறு குழந்தையும் இந்தம்மணியும் நம் நீலாவின் சாயலாயிருக்கிறார்கள். ஏனோ தெரியவில்லை, இத்தியாகராஜன் என் இப்படி பயப்படுகிறான். பார்க்கலாம். நிதானமாய்க் காரணத்தை யறியலாம்'' என்று ஆலோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

சென்னை பவழக்கார வீதியில் ஓர் உயர்ந்த மாடி வீடு. இதில், வெகுகாலமாய் மைசூர் ராஜ்யத்தில் உத்யோகம்பெற்று உபகாரச் சம்பளம் தற்காலம் கிடைக்கப்பெற்ற ஓர்தனவான் வசித்துவருகிறார். இவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி மைசூர்ப்பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து போவது வழக்கம். இவ்வருஷமும் மேலே சொல்லப்பட்ட சம்பவங்கள் நடக்கும் சமயத்தில் ஓர் ப்ரபுவும் அவர் மனைவி குழந்தை சகிதம் வந்திருந்தார். அவர் ஒரு நாள் மாலை தம்மனைவியை நோக்கி, "ஏ, நாம் வந்து எத்தனை நாளாகிறது, நாம் ஊருக்குப் போகவேண்டாமா?'' என்றார்.

"ஆம், நாம் போகவேண்டியதுதான், போவதற்கு முன் நம்குழந்தை பாஸ்கரனின் புகைப்படம் நல்ல ஒரு இடத்தில் பிடிக்கவேண்டு மென்றிருக்கிறது. ஹூம், நம்ப நீலாமாத்திரம் இருந்தால் எப்படியிருக்கும். அவள் உருவம் இன்னம் என் மனதை விட்டகலவில்லை.''

"என்ன செய்கிறது, எல்லாம் ஈசன் செயல். இந்த ஊருக்கு நான் எப்பொழுது வந்தாலும் நீலா ஞாபகம் எப்படியோ வந்து விடுகிறது. நானும் யார் யாரிடத்திலேயோ சொல்லியிருக்கிறேன். அவளைப் பற்றி இன்னும்ஒன்றும் தெரியவில்லையே."

"இம் முறையும் தகுந்தவர்கள் யாரிடத்திலாவது சொல்லி ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

' அசடே, எனக்கு மனவில் இல்லையா? நாமும் சீக்கிரம் ஊருக்குப் போகவேண்டும். நாளையகாலை புகைப்படக்கடைக்குச்சென்று நம் குழந்தை பாஸ்கரன் படம் ஒன்று எடுக்கச் சொல்லலாம் காலை வெகுசீக்கிரத்தில் போகவேண்டியதாகையால் எல்லா காரியங்களையும் இன்றைக்கே செய்து விடு" என்றார் வீரவர்மர்.

வீரவர்மர்! யார் இவர். வீரவர்மர் என்பவர் ரயில் விபத்தில் இறந்து விட்டனரே! இவர்க்கும் அவர்க்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் உள்ளதா? என்று இயற்கையாகவே மனதில் சங்கைகள் எழலாம்.

ரயில்விபத்தில் மாண்ட வீரவர்மர் போனவர்போனவர்தான். ஆனால் அவர்உண்மைவீரவர்மரல்லர். பொய்ப்பெயரைவஹித்து மெய்ப்பெயர் வஹித்தவரை வஞ்சித்தொழுகிய புண்யவான் அவர். தியாகராஜனுடன் சேர்ந்து அனேகரை ஏமாற்றியுள்ளார். அவர் செய்கைகளுக்குத் தகுந்த பலனையனுபவித்து விட்டார். இது நிற்க.

நம் வீரவர்மரும் அவர்மனைவி காமாக்ஷியும் முந்திய நாள் மாலை பேசித் தீர்மானித்தபடி தங்கள் குழந்தை பாஸ்கரனை அழைத்துக்கொண்டு புகைப்படங்கள் பிடிக்கும் கடைக்குச்சென்றார்கள். புகைப்படம்பிடித்தாய்விட்டது. திரும்புங்காலையில் அங்கு வைத்திருந்த சிலமாதிரிப் படங்களைப் பார்க்கத்தொடங்கினார்கள். தங்கள் குழந்தை நீலாவின் சாயலாகவே ஆனால் முன் இவர்கள் பார்த்த காலத்திலும் சற்று வளர்ந்துள்ள ஓர் பெண் குழந்தையின் உருவப்படம் வெகு அழகாய் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைக்கண்டது தான் தாமதம், உடனே காமா—காமாக்ஷியம்மாளை வீரவர்மர் சுருக்கமாகக் கூப்பிடுவது வழக்கம்-நாமும் அப்படியே அழைப்போம்: அந்தப் படத்தின் விவரத்தைக்கேட்கும்படி சொன்னாள்: அப்படத்தில் இருக்கும் பெண்குழந்தை இருக்கும் வீடு தனக்குத் தெரியாதென்றும் வெளியில் போயிருக்கும் தன்வேலைக்காரப்பையனுக்குத்தான் தெரியுமென்றும் சொல்ல அப்பையன் வருமளவும் இவர்கள்காத்திருந்து அப்பையனை வீட்டைக்காட்டும்படி கடைக்காரர் அனுமதியின் மேல் அழைத்துப்போனார்கள். இவர்கள் இப்படி அந்த அமைதியான வீரகோவில் தெருவின் பின் பக்கத்தில் வந்தபொழுதுதான் நம் தரணீபதி விடுத்த

409

கடிதச் சுருள் கீழ்விழுந்தது. வீரவர்மர் அச்சுருளை எடுத்துப்பார்த்து உள்ளிருக்கும் விஷயங்களைப் படித்து ஆச்சர்யப்பட்டு அவ்வீட்டில் மிகுந்த ஆபத்தில் இருப்பதாகத் தெரிந்த தரணீபதிக்கு உதவிசெய்ய நாடியவராய் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு உடனே சென்றார். அங்கு கடிதம் கிடைத்த சங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் சொல்லி கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி தாராபுரம் மாதவராவுக்கும் தந்தியனுப்பப்பட்டது. போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து சேவகர் சிலருடன் புறப்படுவதற்குள்ளாகத்தான் முன்னே கூறியுள்ளபல சம்பவங்களும் நடந்தேறின. போலீஸார் உபயோகப்படுத்தும் குழாச்சத்தம் கேட்டு அனேகர் வந்துசேரவும் வீடு பற்றிக் கொண்டதைக் கண்டு தீயவிக்கும் யந்திரம் முதலானவை வரவும் தரணீபதியைமுன்னிட்டு எல்லாக்காரியங்களும் நடந்தேறி வந்தன. வீரவர்மர் காமாட்சி இவர்கள் வருவதற்குள் கும்பல் அதிகப்பட்டு விட்டதால் அவர்கள் தயங்கிக் கூட்டத்தில் கலந்து விட்டார்கள். தங்களுடன் கூடவந்த புகைப்படக் கடைக்காரச்சிறுவனையும் எங்கேயோ கும்பலில் பிரிந்துவிட்டார்கள். வீட்டின் கதவு திறந்ததும் ஒரு பெண் "தரணீ, தரணீ" என்று சொன்னதைக் கேட்டு அவளைப்பார்த்து அவள் தங்கள் நீலாதானோ என்று ஐயுற்றார்கள். பிறகுதான் நம் நீலாவும் காணமல் கும்பலில் மறைந்ததும்.

"இது யார் வீடு? என்ன சமாசாரம்?" என்று தங்கள் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு அங்கு இருந்த இரண்டொரு போலீஸ் சேவகரைக் கேட்டார்கள்.

"என்ன? உமக்குத் தெரியாதா? இது மிகப் பேர் போன பேர்வழிகள் வசிக்கும் வீடு. இங்கு போலி நாணயங்கள் செய்யும் கனவான்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் சீக்கிரம் கைக்காப்பு தரித்தவண்ணம் அரண்மனைக்குக் கோலம் போவார்கள். நீங்கள் சற்று இருந்து வேண்டுமானால் வேடிக்கைபார்க்கலாம்" என்றான் சேவகன்.

வீரவர்மருக்கும் காமாவுக்கும் மனதில் வருத்தம் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. "என்ன, நம் நீலா, இத்தகைய குணவான்கள் மத்தியிலா இருக்கவேண்டும்? தொலைகிறது. அவளை இனிக் காணப்போகிறோமா என்றிருந்தோம், உயிருடனிருக்கிறாளே. இனிமேல் அவளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் வழியைத்தேடி அவள்சகிதம் ஊருக்குத்திரும்புவது என்று தீர்மானித்து விட்டேன்" என்று மனதிற்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டார்.

கூட்டமெல்லாம் கலைந்துவிட்டது. நீலா எங்கும் காணோம். தரணீபதிமட்டும் அவள்எங்காவது சவுக்கியமாயிருப்பாள் என்ற தைரியத்துடனிருந்தான். ஆனால் அவள் இருக்குமிடத்தைச் சீக்கிரம் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணங் கொண்டிருந்தான்: இதற்குள் இவன் நண்பராகிய தனபாலர் அவனிடம் வந்து "தரணீ, உன் நன்மைக்காக பாடுபட்ட ஒரு பெரியவரை நீ பார்க்கவேண்டாமா? அவர் வீட்டுக்குப் போகிறாரே.—சே—உடனே அவரைப் பார்த்து நன்றி செலுத்திவிட்டுவா" என்றார்.

"ஸ்வாமி, முன் 'தடபுட' வில் தங்களைக் கவனிக்கக் கூடாமற்போயிற்று. மன்னிக்க வேணும். சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த என்னிமித்தம் சிரம மெடுத்துக் கொண்ட தங்களுக்கு நான் என்ன உபகாரம் செய்யப் போகிறேன். தங்களை நான் நன்றாயறிந்தவனல்லன். இனிமேலாகிலும் தெரிந்துகொள்ள பகவான் கிருபை செய்யட்டும். என்னைத் தாராபுரத்து தந்திரபாலன் தரணீபதி என்பார்கள். தனபாலர் தங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பாரே!"

"ஆம், சொல்லியிருக்கிறார். அவரிடத்தில் சிலவிஷயங்கள் நானும் சொல்லியிருக்கிறேன். தாங்களும் அவருடன்கலந்து மேல் நடக்க வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுகின்றேன். சரி, வெயிலாகிறது. நாங்கள் போய்வருகிறோம். கூடிய சீக்கிரத்தில் தங்களைப் பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

அவர்கள் கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் இமை கொட்டாமல் தரணீபதி பார்த்திருந்தான். "இவர்கள் நீலாவின் சாயலையும் குணவிசேஷங்களையும் பெற்று இருக்கிறார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் தியாகராஜன் தயங்கினான். இவர் பேரும் வீரவர்மர் என்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் த்யர்காராஜ பொய்வீரவர்மர்களுக்கும் ஏதோ பரஸ்பர ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் இருந்துள்ளன!" என்று கருதலானான். தனபாலரை விசாரித்ததில் இவன் கருதினவையெல்லாம் உண்மை விஷயங்கள் என்றும் நீலாம்பாள் சிறுகுழந்தையாயிருந்தபோது களவாடப்பட்டாள் என்றும், அப்படிக் களவாடினது வீரவர்மரது தாயாதி கிருஷ்ணவர்மரென்றும் அவர்பொய்ப்பத்திரங்கள் முதலானவை சிருஷ்டிப்பதில் நிபுணரென்றும் அவர் த்யாகராஜன், கல்யாணி இவர்களுடன் சேர்ந்து வசித்துவந்ததாகவும் தெரியவந்தன. இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் வெகுசமீபத்தில் தான் அறிந்ததாகவும் நீலாம்பாள் போனவிடம் தெரியாமையினால் அவளைத் தேடிப்பிடித்துத் தன்னிடம் சேர்ப்பிப்பவர்களுக்குத் தன் ஆஸ்தியில் பாதியைக் கொடுத்து விடுவதாக போலீஸ் ஸ்டேஷனில் எழுதிவைத்திருக்கிறார் என்பதையும் தனபாலரிடமிருந்து கேட்டு ஆனந்தமடைந்தான் தரணீபதி. இவ்விளம்பரம் எல்லா வர்த்தமான பத்திரிகைகளிலும் போட்டிருப்பதைக் கண்டும் தன்னையும் நீலாவையும் பற்றிய முக்யமான விஷயங்கள் அப்பத்திராசிரியர்களின் மனதில் முதன்மை யடைந்திருந்தன என்பதையும் கண்டு மேன்மேலும் பெருமிதமடைந்தான்.

தபால் தந்தி இலாகாக்கள்:—தபால் தந்தி இந்த இரண்டு இலாகாக்களும் இம்மாதம், முதல்தேதிமுதல் ஒன்றாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் தந்திஇலாகாவைக் குறித்து இதுவரையில் தந்தி ஸூபரின்டென்டெண்டுக்கு எழுதப்பட்டு வந்த கடிதங்கள் இனிமேல் போஸ்ட்மாஸ்டர் ஜெனராலுக்கே எழுதப்படவேண்டுமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திருவானைக்காப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

TIRUVANAIKKA PADIRRUPPATTANTADI

பெறுதற் கரிய பெரும்பேறும்
　　பெறுவார் பிறவித் துளையறுவார்
தெறுபற் பலது யரமாறிச்
　　சிவமாம் பெருமைச் செறிதருவார்
தறுகட் களிறு துதிஞான
　　தலனுர் சரணஞ் சரணமெனுக்
குறுநற் படிவத் தொருமுநிமூழ்
　　குறுநீர் முழுகி யாடுநரே. (45)

ஆடிற் காவை யயோத்தியர்கோ
　　னறலாற் கொலைபா தகமறுவீர்
நாடிவெ ளாாவதமிவர் வீர்
　　நான்முக ஞகி யனமிவர்வீர்
தேடிக் கலுழன் மீதூர்வீர்
　　தீயவு லுத்தர் மீதுகவி
பாடிப் பாடி யுழல்வீரெம்
　　பாஞ ரருளும் பெறுவீரே. (46)

ஈர்ந்தண் புனலான் ஞானதலத்
　　திலகுஞ் சம்புப் புனன்மூழ்கிற்
சேர்ந்தண் மிகுபா தகமேதுஞ்
　　சிவமார் முத்தி நிலைகூடுங்
கூர்ந்தீ தறியாக் கொள்கையெனே
　　கோதா வரிசிந் தலைகங்கை
யார்ந்த யமுனை யென் றனியாங்
　　கலந்தே யுழலு மவாவரே. (47)

அவனே டவளங் கதுவாகி
　　யமைந்த மாயாப் பிரபஞ்ச
மெவையு நீயே யாயிலக
　　வெளியேன் புறம்பிங் காவேனே
நவமார் காவைப் பெருமானே
　　நல்கா யெளியேற் கெழுநாவான்
கவலா நிலைநீக் கியநீரோர்
　　காலுற் ருடும் பெருவரமே. (48)

ஒருவா தனைமா ருதரத்தி
　　லுற்றுப் பவமார் பிறவியற
வருளா லெளியே னோர்சூழ
　　லறிந்தே னஃதீந் தருள்செய்வாய்
மருவார் பணிகோச் செங்கண்ணன்
　　வணங்கு ஞான தலத்தாருந்
தெருளா ருமையா டியசீமத்
　　தீர்த்தத் தன்பான் மூழ்குதலே. (49)

குதலைப் பயிலோர் மதலைமுனுட்
　　கொளும்பாற் கடலும் வெண்டிரைவீ
சுதலைப் பெறுவா னதிமுதலேழ்
　　தூநதி யுங்கவுண் மதமார்தும்
பிதலைய தன்பிற் பணிகாவைப்
　　பிறங்கொன் பான்றீர்த் தமுநல்கு
முதலைப் பலன்யா வையுமொருவர்
　　மூழ்கத் தருஞ்சிவ கங்கையதே. (50)

அறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்

கங்கை வெண் மதிநற் றும்பை
　　கடுக்கையுஞ் சிரத்தி லங்கச்
செங்கையொண் டழன்மான் சூலந்
　　திகடம ருகமுந் தங்கப்
பங்குறு முமையா ளோடும்
　　பரிந்திட பத்தி லூர்ந்தே
யிங்குவந் தருளக் காவை
　　யீசனை வணங்காய் நெஞ்சே. (51)

நெஞ்சகத் தன்பி லார் நூ
　　னெறிமுறை யாற்றும் பூசை
நஞ்சென வெறுத்து ளன்பி
　　னற்கலாற் புடைக்கும் பூசை
யெஞ்சலின் மகிழ்விற் கொள்ளு
　　மீசனே காவை மேவுஞ்
செஞ்சடைப் பெரும நல்குன்
　　றிருவடி வணங்கு மாறே. (52)

மாறனுக் கருளுஞ் செம்பொன்
　　மலைப்பொருள் விரும்ப கில்லே
னேறெனப் புவியை யாண்டீண்
　　டிருந்திட விரும்ப கில்லேன்
வீறணி சுவர்க்கத் தார்தம்
　　விழைநலம் விரும்பே னின்றுட்
சோறதே விழைவே னல்க
　　சுடர்மதிற் காவை வாழ்வே. (53)

வாழ்த்துனர் வாழ்த்த யானே
　　வசைமிகப் புரிவ னேனுந்
தாழ்த்துனைப் பித்த னென்னுச்
　　சாற்றுமத் தகைமை தேர்வேன்
சூழ்த்தறு காற்புள் ளூதுஞ்
　　சோலையங் காவை நாத
பாழ்த்தவென் பிறப்ப றுத்துன்
　　பதந்தாத் தருமிந் நாளே. (54)

நாளும்வெண் ணீறுபூசி
　　நயனநன் மணியும் பூண்டு
நீளுகல் லாடை போர்த்து
　　நினதடி யவரி னஞ்சாக்
கோளுறு வஞ்ச வேடங்
　　கொண்டிழி தொழிற்செய்வேனுன்
றுளூற லென்றே ஞானத்
　　தலனுறை தருமெம் மானே. (55)

மானன விழியார் மையல்
　　வலைப்படிந் தவா டித்தொண்
டானவை புரிவே னுன்ற
　　னடியர்தொண் டியற்ற கில்லே

னீனமா ரெளியயே னின்றுன்
  னிணையடிநினைவுற் றேவா
மோனமார்ந் திருக்கை யென்றே
  மொழியமு.தேசத்தேவே. (56)

தேவர்தம் வாழ்க்கை முற்றுந்
  திரும்பவும் பிறவிக்கேதென்
றுவயி னவைவெறுத்து
  னலரடி விழைந்து நின்றேன்
பாவணி பவரைச் சோதிப்
  பவ்னலே யென்றிங் கோர்ந்தே
யாவலி னனேந்தேன் காவை
  யமுதநின்குறிப்பிங் கென்னே. (57)

குறிப்பறிந் தருளா யேனுங்
  குறையிரந் தாமு ழக்கந்
திறப்படப் புரியு மெற்குன்
  றிருவருள் சுரவா தென்னே
விறப்பவு மிரப்பார்க் கில்லே
  யென்பவ ரீனரென்னு
முறைப்பொரு ளுணர்ந்த காவை
  முயங்கருட் படிவக்கோவே. (58)

கோடியாம் வெறுக்கை நேடிக்
  கோதையர் மக்களின்ப
நீடின ரெனினு நின்று
  ணிலையறிந் தேத்தா ரன்றே
நாடியற் சினைய நாவ
  ணுதவொண் ணிதிய முற்றும்
வீடின ராகி மேலே
  விரிநர காட்சி பூண்டோர் (59)

பூண்பல பூண்டு மெய்யிற்
  பொற்படாம் போர்த்து நாளுங்
காண்பல மாதர் மெச்சக்
  காளையாய்த் திரிவே னல்லாற்
சேண்பயி னுவன் மூலச்
  சிவபரஞ் சுடரே நின்றுண்
மாண்பொடு பணிந்துன் கோயில்
  வலம்வர முயல்கி லேனே. (60)

எண்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

முயன்றன்பிற் பரவடியார்க் கெளிய னென்னு
  முழங்குமறை யுண்மையமர் நீதி யாரன்
பியன்றிடுதட் டேறநின்கேட் கோவ ணத்தட்
  டெளிமையிற்று மூறலோர்ந்துன் றூட்க ணன்பு
குயின்றனனின் குறிப்பறியேன் குறிக்கொணுவெண்
  குணக்குன்றே ஞான தலக்கோவே யென்பாற்
பயின்றுளவைம் பாசமறுத் தருட்க டைக்கண்
  பார்த்தருணின் பதம்பெறவிப் பாரின் மீதே. (61)

K. V. சுப்பய்யா ஐயர், எம். ஏ., எல். டி

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம் 19

துராலோசனை

Conspiracy

மஹாவீரன்.—நான் கீழேயிருந்து செய்த ஜாடை களை நீ பார்த்தாயா?

பரமானந்தர்.—என்னடா! அவ்வளவுதெரியாதா? அவைகளைப் பார்த்துத்தானே ஜாதகத்தையும் திருத் திக் கொண்டேன்.

மஹாவீரன்.—எஜமானருக்குச் சந்தேக மொன் றும் தோன்றவில்லையே?

பரமானந்தர்.—கொஞ்சம் சந்தேகந்தான். பிறகு எல்லாம் சரிப்படுத்தி விட்டேன். ஓர் ரஹஸ்யமான அபாயம். மேற்குத்திசை யான்—என்றேன்—

மஹாவீரன்.—(தனக்குள்) ஆஹா! எனக்கு அன் னமிட்ட எஜமானனையே ஏமாற்ற முயல்கின்றேன் என்ன செய்வது! எல்லாம் அவர் நன்மையின் பொரு ட்டே! பயன் நற்பயனுயிருக்குமானுல், அதையடையச் செய்யும் சாதனம் எப்படியானுல் என்ன? (பரமானந் தரை நோக்கி). சரியப்பா! ஜோதிடக் களஞ்சியமே! உன் ஜாதகத்தைப்பார்த்தாயா? நீ கூடியசீக்கிரம் இவ் விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு அவஸரமான கார்யமாய்ச் செல்லவேண்டும். அது தான் உன் க்ரஹசாரம்.

பரமானந்தர்.—அப்பப்பா! என்னை விட்டு விடு! நான் எங்கேயாவது ஏகாந்தமாய் தவம் செயயப்போகி றேன். இந்த லெளகிகத்தில்—

மஹாவீரன்:— வந்து விட்டாயே என்னிடமே வாலேக்காட்ட! சுக்ரன் உனக்கு வக்ரித்து விட் டானே? இந்த நிலமையில் தனிமையாய்ப் புறப்பட் டாயோ—அவ்வளவுதான் — மாரகதசைதான் — என்ன விழிக்கிறாய் திரு திருவென்று ஆடு திருடின குறவன் மாதிரி. என் கிராமத்தில் ஒரு நல்ல பங்களா இருக்கிறது. தனிமையாய் அங்கேஅடைந்துகிட. அங் கே வைத்யமோ—இன்னும் என்ன பைத்யமோ—

பரமானந்தர்:—என்ன அப்படிச்சொல்லுகிறாய். அநேகமாய் தாம்ரத்தை ஒன்பதுமாற்றுக்குக் கொண் டுவந்து விட்டேன். இன்னம் ஒன்றரை மாற்றுஆய் விட்டதோ—

கேளப்பா தாமிரத்தைச் சூர்ணமாக்கி
கோரக்கர் பச்சிலேயின் சாறு சேர்த்து,
வாரப்பா வாலேயிலே புடமேழிட்டு—

மஹாவீரன்:—சீ! சீ! சீ! பைத்யம் பலமாய்விட் டதே! அடே மண்டு! எல்லோரையும் ஏமாற்றவெண் ணி நீயே பைத்யமாய்விட்டாயே. நீ கிருஷ்ணராஜ னுக்குத் தயாரித்த கார்க்கோடக விஷமானது வேலே யைத் தீர்த்திருந்தால், உன், வைத்தியம், மந்த்ரம்,

ஜோதிஷம்—எல்லாவற்றையும் நம்புவேன்—உன் சாமர்த்தியத்தையும் மெச்சுவேன்.

சரி! அதெல்லாம் கிடக்கட்டும், இவ்வளவு பேசினையே. ஏன் கிருஷ்ணராஜனிடத்தில் உன் விஷத்தின் வீர்யம் செல்லவில்லை?

பரமானந்தர்:—ஆ! அப்படிக்கேளு! சொல்லுகிறேன்.

"மைந்தனே மேதினியில் வித்தை நான்கு
மணி மந்திர ஔடதங்கள் ஜோதிடந்தான்."

கிருஷ்ணராஜனுடையஜாதகத்தில் உச்சஸ்தான—

மஹாவீரன்:—சீ! சீ! சீ! என்ன பிதற்றுகிருய்! உன் கடையைக் கட்டு! நான் என்ன, நரசிம்மராஜனென்று நினைத்தாயா,உன் பேத்தலெல்லாம் நம்புவதற்கு?

பரமானந்தர்:—கோவித்துக்கொள்ளாதே. ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன். நான் தயாரித்த விஷத்துக்கு ஒரே மாற்றுத்தான். அதில் சேர்க்கவேண்டிய ஓர் முக்ய மூலிகைஉண்டு.அதையறிந்தவன் என்னைத் தவிர இந்த ஜம்பூத்தீவில் ஒரே ஒருவன் தான்—

மஹாவீரன்:—ஆ! அப்படிச்சொல். யாரோ ஒருவன் புதிதாகக் கிருஷ்ணராஜனுக்கு வைத்யம் செய்ததாய் வதந்தி—

பரமானந்தர்:—அது எவ்வாறு இருக்கமுடியும். என்னிடம் பூர்வாச்ரமத்தில், ஒருவேலைக்காரனிருந்தான். அவன் என் ரஹஸ்யங்களில் சிலவற்றைத் திருட்டுத்தனமாய் அறிந்துக்கொண்டதாய் எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. உடனே அவனைக் கூட்டோடு கைலாஸ மனுப்பிவிட்டேனே! சரி, கிடக்கட்டும். நீ சொல்லுகிற பங்காளாவில், என்னுடைய வித்தையை விருத்தி செய்யத்தக்க ரஸவாதசாலை இருக்கிறதா?

மஹாவீரன்:—எல்லாம் இருக்கிறது. சும்மா அடைந்துகிட, பச்சிலேயோ, வாலை, துருசோ உப்போ, புடமோ என்னவேண்டுமானாலும் செய்.—

பரமாநந்தர்:—ஆ! அப்படிச்சொல். நீ கேலி பண்ணினாலும் சமயத்தில் இந்நல்விஷயங்களில் உனக்கு நம்பிக்கை யிருக்கிறது. மஹாவீர! நான், விந்த்யம், ஹிமயம், கேதுமாலம், மேரு, ஸபத்தாவு, முதலியவைகளைச் சுற்றிவந்திருப்பது வாஸ்தவமானால், ஸஞ்சீவிகரணி, ஸந்தானகரணி, முதலான மூலிகைகளின் குணகுணங்களை அறிந்தது உண்மையானால், நீருப்பு, வெடியுப்பு, வங்க பஸ்பம், தாளகம், முதலானவைகள் சேர்ப்பதில் எனக்குச் சாமர்த்தியம் உண்டென்பது உண்மையானால்—குழந்தாய்! இன்னும் ஆறுமாதகாலம்—ஆறே ஆறுமாதம். நான் இதுவரை ச்ரமப்பட்டதற்கும், தங்க மாற்றுமுறைக்கும் கொஞ்சந்தான்—அதைக்கண்டு பிடித்துவிட்டேனே. அவ்வளவுதான். என்ன சொல்லுகிருய் ஹ, ஹ, ஹா!

"வையகத்தில் தாரித்ரியம் விலகிப்போமே!
வயதான கிழவரெல்லாம் இளமையாவார்—"

மஹாவீரன்:—ஜமாய்! தாத்தா! ஜமாய்! ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் மனதில் வைத்துக்கொள். இந்தப் பேத்தலுக்கெல்லாம், மஹாவீரன் ஏமாறமாட்டான். அதெல்லாம் போகட்டும். நீ போனதும் எனக்கு ஒரு மருந்துமாத்திரம் தயாரிக்க வேண்டும்.

பரமானந்தர்.—ஹூஹூஹூம்! இனிமேல்அந்த சனியன் பிடித்த மருந்தைச் செய்யவேமாட்டேன். மஹாபாவம்! மஹாபாவம்!

மஹாவீரன்.—சரித்தான்! உனக்குப் பிடித்தது சைத்தான்.தாத்தா! நீ இந்த உலகுக்கு உன் ரஸவாதத்தால் எவ்வளவோ நன்மைசெய்ய வெண்ணியிருக்கிருய். நான் சொல்வதை நீ செய்யவில்லேயோ உனக்கு யமலோகயாத்திரை தான்.பாவம்! அந்யாயமாய், இந்த அல்ப காரணத்தால், உலகத்துக்கு உன்னால் ஏற்படப்போகிற உபகாரத்தைக் கெடுத்து விடாதே! நான் ஒன்றும் அதிகமாய்க் கேட்க வில்லை. ஒருவரையும் கொல்லவேண்டாம். ஒரு சிறு மருந்து. உண்டால், கொஞ்சம் அசைதி, ஜல்பு, தலையிடி, கொஞ்சம்ஜ்வரம், நாவறட்சி, வீட்டைவிட்டு வெளிப்போகாமல்—

பரமானந்தர்.—ஆ! அவ்வளவுதானே அது ஆகட்டும். உயிரை வதைப்பதென்றால்—

மஹாவீரன்.—அவ்வளவு தான். நீ கொடுக்கும் மருந்து இக்குணங்களைச் செய்து விட்டதோ உனக்கு வரும் சம்மானத்துக்கு அளவில்லை. உயிருக்கு ஏதாவது ஹானிவந்ததோ, நீயும் அவள் செல்லும் இடம் போகவேண்டியதுதான்.

பரமானந்தர்:—அவள்! ஆ சிவ சிவ சிவ! ஒரு அபலையின் பேரிலா என் வைத்தியத் திறமையைக் காட்டுவது?

மஹாவீரன்:—அடேமுட்டாள்! அவளைக்கொல்ல எத்தனமல்ல. அவளை வஸந்தமாளிகைக்கு அழைத்து வரும்படி மஹாராணியார் உத்தரவு! நீ கொடுக்கும் மருந்தால், அவள் இருக்குமிடம் விட்டு சொல்பகாலம் வெளியேறாது செய்யவேண்டும்:

பரமாநந்தர்:—அப்போ சரி! அப்போ சரி! ஆனால்—யாராவது கண்டுவிட்டால்.

மஹாவீரன்:—அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். சொன்னபடிமாத்திரம் செய்.

மஹாவீரன் உடனே, பலபத்ரனையழைத்து அவனிடம் சிறிதுநேரம் ரஹஸ்யம் பேசிவிட்டு 'பலபத்ர! நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகமிருக்கட்டும்.இந்தக் கிழவன் பாநுமதியைப் பார்க்கவும் கூடாது. மாளிகையைவிட்டு வெளி யேறவும் கூடாது. இவன்வந்திருக்கும் விஷயம் பாநுமதியும் அறியலாகாது! ஜாக்ரதை! அதிகமாய்க்குடித்துக் கெடுத்துவிடாதே! இப்பொழுதே இவனையழைத்து விடியுமுன் திருவூர் மடம் செல்" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

பரமாநந்தனும், பலபத்ரனும் இரவே ப்ரயாணம் செய்து விடியுமுன் திருவூர் மடம் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 20

மாற்று

Antidote

நமது கதாஸ்தலம் இப்பொழுது மறுபடி திருவூர் மடத்துக்கு மாறிவிட்டது. முன் அத்யாயத்தில் கூறிய விருத்தாந்தங்கள் நடந்த மறுநாட்காலே சுமார் 8-மணி யிருக்கலாம். திருவூர்மாளிகையைச் சேர்ந்த ப்ராகாரத்துக்குட்பட்ட சோலையிலுள்ள பலவகை விருக்ஷங்களின் நிழலில், நமது பாநுமதியும் அவள் தோழி ஜானகியும் மெதுவாய் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். உத்ஸாகமா? ஸந்தோஷமா? ஒன்றுமல்ல. பானுமதி தன் நிலமையையும் தன்காதலன் தன்னை எல்லோருமாய் விவாஹம் செய்து உலக அபவாதத்தை நிவர்த்திக்காது காலதாமதம் செய்துவருவதையும் இந் நிலைமையில் தன் தந்தைக்கு ஏற்படும் அவமானத்தையும், அதனுல் அவர் மனம் நொந்து வியாதியால் வருந்தி, யமனேடு போராடுவதையும், தான் இம்மாய மாளிகையில், மாயமாய் மறைபட்டிருப்பதையும் நினைத்து நினைத்து,

எண்ணாத எண்ணமெல்லாம்
எண்ணி யெண்ணி யேழை நெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததினிப்
போதும் பராபரமே

என்றவாறு, பலவித மனேவியாகூலத்தால் இளைத்த சரீரமும், வெளிறின நிறமும், காலத்துக்கும், பருவத்துக்கும் பதவிக்கும் தக்க ஆடையாபரணம் யாதொன்று மணியாதவளாய், அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்துகொண்டு உலாவிவந்தாள்.

ஐயோ பாவம்! என்ன பேதமை! இதுதான் ஸ்வயம் வரம்! தன்பெற்றோரையும் உற்றோரையும், உலக அனுபவமுள்ள மற்றோரையும் கேளாது, சிறு வயதிலேயே, உலக அனுபவமே யில்லா நிலமையில், கேவலம், அழகு, பேச்சு, நடையுடை பாவனை முதலான பாஹ்ய இங்கிதங்களால் மாத்திரம் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டுக் காம வெறியால் ஸ்வயம்வரம் செய்யும் பாலர் பாலேகளின் கதி இவ்வளவுதானே. இதெல்லாம் ஸ்வல்ப வாழ்வு தானல்லவா?

பானுமதியும் ஜானகியும், அம்மரநிழல்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருகையில், சிறிது தூரத்தில் சில்லறை வியாபாரி யொருவன், ஓர் பெரிய மூட்டையைத் தோளின்மேல் சுமந்துகொண்டு,

சீனு தேசப்பட்டுகளாம்,
ஜப்பான் தேசப்பெட்டிகளாம்,
காஞ்சிவரக் கருப்புகளாம்,
கொரநாட்டுச் சேலேகளாம்,
சிங்கப்பூருச் சீட்டிகளாம்,
சீனதேசப் பீங்கானும்,
வங்காளத்து வத்திகளாம்,
கும்பகோண வில்லேகளாம்,
திண்டுக்கல்லுச் சரிகைகளாம்,
தஞ்சாவூருச் சந்தனமாம்,

என்று பலவாறு தன்சரக்குத் தினுசுகளின் பெருமையைப் பாடிக்கொண்டு அப்ராகாரத்துட் பிரவேசித்தான்.

பாநுமதி:—ஜானகி, இன்று என் மனம் ஏதோ ஒருவாறு கலக்கமுற்றே யிருக்கின்றது. இவ்வியாபாரியிடம் சரக்கு வாங்கும் பாவனையாய்ச் சற்று நேரம் விளையாட்டாய்க் காலங்கழிப்போம்.

ஜானகி:—அம்மணி! அப்படியே செய்யலாம்—ஆனல்—என் தகப்பனர்—

பானுமதி:—"என் தகப்பனரல்ல—.கூப்பிடு அவனை. நான் சில ஸாமான்கள் வாங்கவேண்டும்" என்று கம்பீரமாய் ஆக்ஞாபித்தாள்.

ஜானகி:—வேண்டாம்,அம்மணி!வேண்டாம்! தாங்கள்நாவசைத்தால்போதும்; இப்பாத கண்டத்திலுள்ள சமஸ்த வைபவங்களும் தமது பாதார விந்தங்கள் வந்து சேரும். அம்மணி! நான் சிறுமி சொல்வதை ஆட்சேபியாதேயுங்கள். இதில் ஏதாவது சூதுக்கிடமிருந்தாலு மிருக்கலாம்."

பானுமதி:—சொன்னல் உடனே செய்யவேண்டும். நீ மாட்டாய் என்றால் இதோ நானழைக்கின்றேன் அடே யாரடா! வியாபாரி!.

அம்மணி! இதோ வந்து விட்டேனென்று சொல்லிக்கொண்டு வியாபாரி வேஷம்பூண்ட நமது மாயனுசாரி, அவர்களருகில் ஓடிவந்து அவஸரமாய்த் தன் மூட்டையை யவிழ்த்து, அதிலிருந்த சரக்குகளை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து அவர்கள் முன் பரப்பினன்.

பானுமதி:—எங்கே அந்தக் கும்பகோணம் ரவிக்கைத்துண்டில் ஒன்று—ஜானகிஉனக்கும் ஒன்றிருக்கட்டும்—அதிலே இரண்டு,—காஞ்சீவரம் கருப்பில் ஒன்று—எங்கேடா; அந்த பம்பாய்வளே—ஜானகி, இது எவ்வளவு நன்றாயிருக்கடி—

மாயன்:—அம்மணி இது புது தினிசு, அக்கரைச் சீமையிலே, பரங்கிக்காரர் செய்தது!

"அடே! எனக்கொரு ஜதை, இந்தச் சின்னம்மாளுக்கு ஒருஜதை."

மாயன்:—(தனக்குள்) ஐயோ வியாபாரியாய்ப் பிழைத்தாலும் எவ்வளவோ சுகமாய்க் காலம் கழிக்கலாமே.

பானுமதி:—அதென்னடா பெட்டியிலே!

மாயன்:—"அத்தர், பில்லே, ஜவ்வாது, கஸ்தூரி கோரோசனே, காச்மீரத்திலிருந்து நேரே வந்தது அம்மணி! டில்லி பாதுஷா போடுவாக அம்மணி! நல்லாயிருக்குமம்மணி! முகர்ந்துபாருங்கஅம்மணி! மங்கமாராணியவுகபத்துவாகனுக்குவாங்கினுகஅம்மணி!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓர் சிமிழியைத்திறந்து கொடுக்க, அதை முகர்ந்ததும் தன்னறியாத குதூகலமும், தேகோத்ஸாகமும் பாநுமதிக்கு ஏற்பட்டது.

பானுமதி:—ஏண்டா! இது என்ன மருந்து!

மாயன்:—அம்மணி! இதுதான் ஸர்வஸஞ்சீவி மாத்திரை. இதனல் குணப்படாத, சரீரவியாதி, மனவியாகுலம், ஒன்றுமில்லே.

பானுமதி:—"ஏண்டா! மருந்து சரீரவியாதியைக் கண்டிக்கும் கேட்டிருக்கோம்—மனவியாகுலத்தைக் கண்டிப்பதுண்டோ? என்ன அப்பா, ஏமாற்ருகிருயா?" "அம்மணி! அடியேன்மேலேகோபிக்கலாகாது; கேட்டிங்க, சொன்னேன். நான்வியாபாரி. இதனலே அநேகம்பேர் சொஸ்தப்பட்டிருக்கிருங்க. சிறுபாளேயம் ஜமீன்தார் அவுக, ஏன், நேற்று மந்திரிபவுக நரசிம்ம ராஜா அவுக எத்தனும் பேரம்மணி! வேணுமின்ன வாங்கிக்கொள்ளுங்கோ. இல்லாட்டா பணம் உங்கது பண்டம் என்னது" என்று சொல்லிச் சற்று நிறுத்தினன்.

பானுமதி.—ஏனப்பா! சிறுபாளேயம் ஜமீன்தார் பூரா சௌக்கியமாய் விட்டார்களா?

மாயன்.—என்ன அம்மணி! இந்த எரிஞ்சுபோகுரானே (சூரியன்) அவனுக்குத் தெரியும். பூலோகத்திலுள்ள மருந்தெல்லாம் குடம்குடமாகக் கொடுத்தாக. அடியேன் பார்த்தேன். இது சரீரவியாதியல்ல மனவியாகூலம் என்னு கண்டுகிட்டேன். இந்தமாத்திரையை ஒரு தடவை, ஒரே தடவை உரைத்துக்கொடுத்தேன் அவ்வளவு தான்—"

பானுமதி.—நான் ஒரு புட்டி மாத்திரை வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்— அதையும் சேர்த்துவையடா!

ஜானகி.—அம்மணி கோடிப் புண்ணியமுண்டு. வேண்டாம். எப்படியிருக்குமோ!

மாயன்.—அம்மணி! அப்படியெல்லாம் பயப்படவேண்டாம். இதோகாட்டுகிறேன், என்று சொல்லிக்கொண்டு, அதில் ஒரு மாத்திரையை எடுத்து மாயன் வாயிற்போட்டு, மென்று தின்னன்-

உடனே பானுமதி மருந்தையும் மற்றச்சாக்குகளுடன்வைத்துக் கட்டச்சொல்லி, "ஜானகி! அவனுக்குக் காசைக்கொடுத்தனுப்பு! எல்லாவற்றையும் உள்ளே எடுத்து வா!" என்று ஆக்ஞாபித்துவிட்டுச் சரேலென்று அரண்மனே நோக்கிச் சென்ருள். அவள் தலே மறைந்ததும், மாயன் ஜானகியைநோக்கி "அம்மணி! உன் முகத்தைப்பார்த்தால் உன் எஜமானியிடம் அதிகப் பிரியமுள்ளவள்போல காண்கின்றீர்கள்" என்ருன்.

ஜானகி.—திடுக்கிட்டுத் திரும்பி "இருக்கட்டும்.—அதனலென்ன?"

"அம்மணி! நான், வியாபாரி அல்ல—"

"அப்படியா! நீ என்ன மோசம் செய்யவந்தாய். இதோ கூப்பிடட்டுமோ சேவகர்களே?"

"அம்மணி! அவ்வளவு பதட்டம் வேண்டாம். உன் எஜமானியின் நன்மையைக் கருதுபவர்களில் நான் ஒருவன். அவள் உயிரைக் காக்கும்பொருட்டு இவ்வேஷம் தரித்து இங்கு வந்தேன்."

ஜானகி.—நீ சொல்லுவது ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லே. தெளிவாய்ச் சொல்லு.

மாயன்.—அம்மணி! சிறிதுநேரத்தில் ஒரு கிழவன் வரப்போகிருன் இவ்வரண்மனேக்கு. அவன் மஹாபாதகன் ஸர்வசண்டாளன். அவன் போனவிட மெல்லாம் போரும், சாவும், பீடையுமே. அவன்தான் சிறுபாளேயம் ஜமீன்தாருக்கும் மந்திரி கிருஷ்ண ராஜாவுக்கும் மருந்திட்டது. அவன் யார் குடியைக் கெடுக்க இங்கு வருகிருனே. அம்மணி! பானுமதியின் உயிருக்கு என்ன அபாயம் நேரிடப்போகிறதோ. தாங்கள் ஒன்றும் வெளியிடவேண்டாம். அப்படி ஏதாவது நேரிடுமானல் நான் கொடுத்த மாத்திரையை உபயோகியுங்கள். ஐயோ!, அதோ வந்து விட்டார்களே மஹாபாவிகள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் சுருட்டிக்கட்டிக்கொண்டு அங்கோர் புதரில் மறைந்தான்.

இதற்குள் ஜானகியின் தகப்பனும், பரமானந்தனும், வலபத்ரனும் சிரிப்பும் விளேயாட்டுமாய் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

வலபத்ரன்.—(ஜானகியின் தகப்பனேநோக்கி) அடே சாமியாரே! என்னடா நான் ஒருபெரியமனுஷன். இங்கே வந்தால்மரியாதை பண்ணவேண்டாமா. இதோ வருகிருரே இவர்யார் தெரியுமா! உன்தாடியெல்லாம் தங்கமாக்கி விடுவாராக்கும்.

சாமியார்:—அடேடே! உனக்குப் புண்ணியமுண்டு. சத்தம் போடாதே உள்ளேவா. உனக்கு, சீமைச் சாராயமாய் ஒரு புட்டி உன் இழவுக்கு அழுறேன்.

பரமாநந்தர்:—நாராயண! நாராயண!

வலபத்ரன்:—அத்தே இங்கே கொண்டுவாவேன்.

பரமாநந்தர்:—சாமியார்! அதேதான் கொண்டு வந்து தொலேயேன்! நாராயண! நாராயண!

வலபத்ரன்:—அடேடே பரம! என்ன உன்கை மருந்தை கலந்து விடலா மென்டு நினேக்கிறையோ என்ன செய்வேன் தெரியுமா?

இதற்குள், சாமியார் ஓடிப்போய் ஒரு குப்பி சாராயம் கொண்டு ஓடிவந்தான்.

வலபத்ரன்:—"அத்தே இங்கே கொடு" என்று வெடுக்கென்று பிடுங்கிக்கொண்டு, குப்பிமுழுமையும் குடித்துவிட்டு,

"அடே! சுத்துதடா சுத்துதடா கண்களெல்லாம் சுத்துதடா.

நரசிம்மன் ராசனுவான், மாஹாவீர மந்திரியாம், வலபத்ர! உன்பாடு ஷோக்குடப்பா ஷோக்கு! அடே! என்னடப்பா இந்த இழவுதோட்ட மெல்லாம் சுத்துதடா. அடே! அடே பரம! நீ மருந்து கிருந்து வைச்சுட்டாயாடா! ஊம் ஹூம்.—" என்று கதறிக்கொண்டே குடிவெறியால் கீழே சாய்ந்தான். சாமியாரும் பரமானந்தரும், தடபுடலாய், அவனேத் தூக்கிக்கொண்டு யாருமறியாமல் உள்ளே சென்ருர்கள்.

இதெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஜானகி, தன்விதியை நொந்துகொண்டு உள்ளே சென்ருள்.

புதரில் மறைந்திருந்த 'மாயன் தலே தப்பியது தம்பிரான் புண்யமென்று வெளியே சென்ருன்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

37. கூடிப் பிரியேல்

இந்த ஸூத்திரத்திற்குச் சேர்ந்து பிரியாதே என்பது பொருள். உடனே பல கேள்விகள் நமது மனதில் உண்டாகும். (1) யாரோடு? (2) பின்னர் பிரியாமலிருக்கவேண்டும் என்பதைக் கருதியேதான் கூடவேண்டுமோ? (3) கூடிப் பிரிந்தால் என்ன? (4) கூடாது பிரிந்தே இருக்கலாமோ? (5) எதனோடு அல்லது எதை? என்பவைகளே இக்கேள்விகள்.

(1) யாரோடு? ஸத்துக்களோடு, நற்குண முடையாரோடு. மனிதர்களது நற்குணங் கண்டு நாம் முதலில் நெருங்கவேண்டும் அவர்களை. பின்னர் தீரவிசாரித்து நிதானித்துப் பார்த்து அவர்களுடன் கூடிப்பழகவேண்டும். இப்படிப் பழகிவருங்கால் அவர்களிடம் சில துர்க்குணங்க ளிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டமாத்திரத்தில் அவர்களை விட்டுப்பிரிய திடீரென்று தீர்மானித்து விடவேகூடாது. அவஸரப்பட்டு அவர்களை எதிர்த்துக்கொள்ளவும் கூடாது. சற்று நிதானிக்கவேண்டும். மேலே யோசனைகளையும், உற்றுநோக்குவதையும் அவர்கள் நடத்தைகள் விஷயமாகச் செய்துபார்க்கவேண்டும் அதன்பின்பும் அவர்களிடம் சில துர்க்குணங்கள் இருப்பதாக விளங்கிவிட்டால், அது அவர்களிடம் மாத்திர மிருந்துகெடுதலைச் செய்யக்கூடியதா அல்லது சேர்ந்தவர்களையும் கெடுக்கக்கூடியதா என்று ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். அவர்களைமாத்திரம் கெடுக்கக்கூடிய தென்று தெரிந்தால் அவர்கள் இணக்கத்தைவிடாது நெருங்கிப் பழகி தகுந்த தருணங்களில் அவர்களுக்குப் புத்திமதிகூறி அவர்களைத் திருத்த முயலவேண்டும். அப்படி முடியாவிடில் அவர்கள்பாடு என்றும் பட்டால்தாமே தெளிவர்என்றும் விட்டுவிட்டு நெருங்கிப் பழகுவதைக் குறைத்து ஸாவதான மனத்துடனே இருந்துவிடவேண்டும். அவர்கள் துர்க்குணம் பிறரையும் கெடுத்துவிடுவதாக இருப்பின் நெருக்கப் பழக்கத்தை அதிகப்படவொட்டாது வரம்புள் நிற்கும்படி செய்துகொண்டு ஒரே அடியாகப் பிரிந்துவிடாமல் பிரியக்கூடிய தருணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பிரிவதற்குத் தயாராகவே இருக்கவேண்டும். இப்படி மானஸீகமாக மாத்திரம் இருந்தால் போதாது தகுந்த ஸமயங்களில் வாக்குத் தொழில்களாலும் நமது மனோநிலையை நமது ஸ்நேஹிதர்களுக்குக் காட்டியே வரவேண்டும். இல்லாவிடில், அவர்கள் 'இப்படித்தான் இவன் நமக்கு தர்மோபதேசம் செய்துகொண்டிருப்பான்: தகுந்த ஸமயங்களில் நமது தொழில் கெட்டதாயினும் கைவிடமாட்டான் நம்மை' என்று எண்ணி நம்பிவிட நாம் அவர்களைவிட்டு முற்றிலும் பிரிய இடமில்லாமலே போய்விடும். இதற்காகவே தகுந்த ஸமயங்களில் நமது நண்பர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்காமலிருக்கும்படி உறுதிப்புத்திமதிகள் கூறியும், காரியங்கள்செய்தும் 'இவன் நம்முடன் சேர்ந்திருப்பான், நாம் கொடிய காரியங்களில் முயலாதிருக்கும் வரையில்; முயன்றுவிட்டால் இவன் உதவியை எதிர்பார்க்கவேகூடாது' என்ற உறுதியான எண்ணம் நமது நண்பர் மனதில்பதியும்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஆகவே நல்லாரோடு தீரவிசாரித்துச் சேரவேண்டும். சேர்ந்துவிட்டால் பிரியும் தருணம் ஏற்பட்டாலொழிய பிரிந்துவிடவேண்டும் என்று எந்தக் கொடியகாலத்திலும்நினையாம லிருக்கவேண்டும். கொடியகாலத்தில் பிரிவதில் ஆவல்கொள்ளாது காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அக்காலத்திலும் அதிகமாக நெருங்காது பழகியே வரவேண்டும் என்பதும், அப்படிப் பிரியுங்கால் விரோதம் பாராட்டவே கூடாதென்பதும் இந்த ஸூத்திரத்தின் பொருள். இதற்கு விதுரரே தகுந்த திருஷ்டாந்தம்.

(2) பிரியாம லிருக்கவேண்டும் என்பதைக் கருதித்தான் கூடவேண்டுமோ ஒருவருடன்? இதைக்கருதியேதான் கூடவேண்டும் ஒருவருடன் என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து. ஒருதரம் ஒருவருடன் கூடிவிட்டால் அவருக்கும் நமக்கும் ஒருவித ஸமநிலை ஏற்பட்டுவிடும்: நம்பிக்கை இடையில் உண்டாய்விடும். இருவருக்கும் ஸம்பந்தங்கள் நெருங்கிவிடும், இடங்கொடுத்து விட்டால். ஆகவே எவருடனும் நெருங்கிப் பழகுவதன்முன் தீரயோசித்துத்தான் செய்யவேண்டும். இதற்கு திருஷ்டாந்தம் விவாஹம்தான். இதில் ஏற்படும் ஸம்பந்தம் மிக நெருங்கிய தாதலால் இது 'ஸரிவர ஏற்பட்டு, கெடுதியாக முடியாமலிருக்கச் செய்யும் யோசனைகள் எவ்வளவு? இதன்ஸம்பந்தப்படும்மாப்பிள்ளையும்பெண்ணும் இந்தத்தீர்ந்தயோசனைக்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்றே நமது வைதிக தர்மம் இவர்கள் தாய்தகப்பன்மாரிடம் இதை ஒப்புவித்து விட்டது. மேற்பிரியாமலே இருந்து விடவேண்டும் எனற ஆழ்ந்தகருத்துடனே தகுந்தயோசனைகளின்பேரில் சாஸ்திரீயமாக தகுந்தவர்களால் நடத்தப் பெறும் நமது விவாஹங்கள் பெரும்பாலும் நல்லவைகளாகவும் ஸுககரங்களாகவும் அமையவில்லையா? இக்கருத்துடன் நடத்தப்படாது மாப்பிள்ளை பெண்கள்வழியிலே பொறுத்து நின்று அவர்கள் மனக்குழப்பத்தால் அமையும் பிறநாட்டாரது விவாஹங்கள் இப்படிப் பெரும்பாலும் நல்லவைகளாக அமையவில்லை என்பது நமக்குத்தெரிந்த விஷயமல்லவா? விவாஹத்திற்குக் கூறிய ஒழுங்குதான் மற்றையஸ்நேஹம் முதலிய மனநெருக்க விஷயங்களுக்கும், தத்காலத்திய நாகரிக வ்யாபாரப் பழக்கம் மனிதருள் ஏற்படுவது இந்தபிரியாமைக்கருத்தைப்பற்றி இராததால் தகுந்தபழக்கமேயல்ல. பணம் உள்ளவரையில்தான் இந்தக் காலத்து நாகரிகப் பழக்கம்தரித்து நிற்கும்: குணமுள்ளவரையில் ஒட்டிநிற்பதற்கு வேண்டிய வலிவு இந்த நாகரீகப் பழக்கம்

அல்லது கூடுதலுக்கு இல்லவே இல்லை. இந்த நாகரிகக் கூடுதல் நமது மனதை எல்லாம் மாற்றிவிட தத்காலத்திய விவாஹம் கூட சிற்சில விடங்களில் நாகரீக நெருக்கமாக முடிந்து ஸம்பந்தப்பட்டவர்களை நரகத்திற்குத் தகுந்தவர்களாக்கிக் கொண்டு வருகிறது. இம்மாதிரி காட்டுத்தீபோலப் பரவிவரும் புதிய நாகரீகமான நெருக்கத்தை நன்குணர்ந்து ஒதுங்கிநிற்பதே இக்காலத்திய ஸன்மார்க்கங்களில் ஒன்ருகும்.

(3)**கூடிப்பிரிந்தால் என்ன கேடுதீ?** கூடிப்பிரிந்தவர்களுக்குத்தான் அதுதெரியும். இயற்கையாகக் கூடியிருக்கும்படி பிறவியிலேயே நேரும் உறவினர்கள் பிரியும்படிநேரிட்டால் மனக்குழப்பம் எவ்வளவுஉண்டாகும்? காலம் வீண் துக்கத்தில் எவ்வளவுபோகும்? மரணம்நேரிட்டுவிட்டால் துக்கத்திற்குக்கேட்கவேண்டுமோ? இதுபற்றித்தானே உலகில் பிள்ளை பிறக்காமலிருந்தால் ஒரேதுக்கமாய்ப்போய்விடும்; பிறந்து இறந்தால் அனேகமடங்கு துக்கம்என்று ஒருபழஞ்சொல் வழங்கி வருகிறது. ஸ்திரீ புருஷஸம்பந்தம் விபசார தோஷத்தால் பிரியுங்கால் மனப்பதைப்பு எவ்வளவு? திண்டாட்டம் எவ்வளவு? அர்ஜுனனைப் போர் செய்யாமல் தடுத்து நிறுத்தப்பார்த்தது கூடிப் பிரியவேண்டிவந்ததால் ஏற்பட்ட துக்க மல்லவா? பிறரோடு நாம் சேருவது நமக்கும் அவர்களுக்கும் மிகுந்த சிறப்பை உண்டாக்கக் கூடியது என்று பல விதமாகவும் ஆராய்ந்துணர்ந்து ஏற்படும் சேர்க்கை திடீரென்று பிரியும்படி நேரிட்டு விட்டால் நமது எண்ணமெல்லாம் வீண் மனக்கோட்டையாகி நமக்குத் துக்கத்தையல்லவா உண்டாக்கும்? மஹாபாரத யுத்தம் நடப்பதற்குமுன்னும் நடந்தசன்பின்னும் தருமபுத்திரர் மனம் தத்தளித்தது கூடியிருந்தவர்களை விட்டுப் பிரியும் விஷயத்தினுல் தானே. ஆகவே கூடிப்பிரிவது இருதிறத்தாருக்கும் வீண்மனக் கலக்கத்தையும் அதனுல் அவர்கள் குலதர்மங்கள், முதலிய நல்ல நிலைகளுக்கு கெடுதியையும் உண்டாக்கும். உலகில் கூடியிருந்தும் பிரிந்து வாழவேண்டி நேரிட்டுவிடும் ஸஹோதரர்களைக் கூட பிரிவை அதிகப்படுத்தும்படியான கொடுஞ்சொற்களைக் கொண்டு பிரித்துக்கொள்ளாது ஸாவதானமாக பிரித்துக்கொண்டால்தான் இருவருக்கும் க்ஷேமம் என்று நமது தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறும்: இல்லாவிடில் இருதிறத்தாருக்கும் பெருங்கேடுவந்தாலும் வரும் என்பதற்கு மஹாபாரத யுத்தமே தகுந்த ஸாக்ஷி. ஆகவே கூடுதல் இயற்கையாகவாவது செயற்கையாகவாவது ஏற்பட்டிருக்குமிடத்து எப்பொழுதும் விரோதம் பாராட்டக்கூடாது பிரியும்படி நேர்ந்தால் கூடியிருப்பதை மறப்பது வரையில் தான் போகலாம்.

(4) **கூடாது பிரிந்தே இருக்கலாமோ?**—இந்த ஸூத்திரம் கூடிப்பிரியேல் என்றிருப்பதால் கூடாமல் பிரிந்தே இரு என்ற த்வனிப் பொருளை அடக்கியுள்ளதுபோலக் காணப்படுகிறது. இது செயற்கை கூடுதல் ஏற்படும் இடங்களில் முற்றிலும், இயற்கை ஸம்பந்தம் ஏற்படக்கூடிய விடங்களில் ஒருவிதமாகவும் தான் பொருந்தும். செயற்கை சம்பந்தம் ஸ்நேஹிதம் போன்றபழக்கங்கள். இவைகள் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் எச்சரிக்கையுடன் தான் இருக்கவேண்டும். அதிகமாக ஸ்நேஹம் பாராட்டாமலே ஒவ்வொருவரும் இருந்து பழகுவது மேல். தீரவிசாரித்து தெளிந்ததன் பேரில் கூடிப்பழகத் தொடங்கலாம். பொதுவாக யாருடனும் நெருக்கப்பழக்கம் பண்ணுமலே இருந்து விடுவது மேலானது தான், பிரிவால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை உத்தேசித்து. தாய் தகப்பன், ஸஹோதர, புத்திர சம்பந்தங்கள் இயற்கையாக அமைபவை. இவைகளில் முற்றிலும் கூடாதிருப்பது முடியாதாயினும் அபிமானித்து கலந்து பிரியும் காலம் வருகையில் அடங்காத்துயரத்திற்கு ஆளாக்கும்படி அளவு கூடிவிடாது ஒதுங்கிநிற்கவே முயலவேண்டும். ஆனுல் சாஸ்திரவிதிப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் செலுத்தவேண்டிய கடமைகள் இருப்பதால் கூடாமலே இருந்துவிடவும் முடியாது. ஆகவே இவைகளுடன் கூடாமல் கூடிப்பழகவேண்டும். பெண்சாதி, குரு, மேலதிகாரி இவர்களுடன் சேர்க்கை ஏற்படுத்திக் கொள்வதை திடச் செயற்கை என்னலாம். இந்த சம்பந்தங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டே தீரவேண்டும் ஒவ்வொருவனும். இல்லாவிடில் வாழ்க்கை பயனற்றதாக முடிந்துவிடும். இங்கு கூடாமல் பிரிந்தேயிருந்துவிட ஸாதாரணர்களுக்கு முடியாது. ஆதலால் இது இயற்கைச் சேர்க்கைபோலக் காணப்படும். ஆயினும் இவைகளில் முன்னதும் மூன்ருவதும் ஸந்யாஸ ஆச்ரமதர்மத்தால் விலக்கிவிடலாம். ஸந்யாஸிக்குக்கூட குரு சம்பந்தம் ஏற்பட்டே தீரவேண்டும். இவைகள் விஷயத்தில் கூடினுல் பிரியாமலே இருக்கும்படி கூடி விடவேண்டுமே என்ற நோக்கத்துடன் ஆழ்ந்து விசாரித்துக் கூடியவரையில் கூடுவதை சீக்கிரத்தில் ஏற்பட இடங்கொடுக்காது இருந்துவந்து தகுந்தபடி யெல்லாம் நேர்ந்தால் இனிப்பிரியவே கூடாது என்றசபதத்துடனே கூடிவிடப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே சென்றவரையில் செல்லட்டும், தகுந்த விஷயங்கள் அமையும் வரையில் கூடாமலே இருந்து விடவேண்டும் என்று தான் விசித்ரம் நிறைந்த இவ்வுலகில் பழகி வரவேண்டும், தகுந்தபடி கூடிப் பிரியாமலிருக்கவேண்டுமானுல், என்பதும் இந்த ஸூத்திரத்தில் அடங்கியிருக்கும் கருத்து.

(5)**எதைக் கூடிவிட்டபின் பிரியாமலே இருந்து விட வேண்டும்?** இதுவரையில் கூறிவந்தவைகளிலிருந்து பிரியேல் என்பதற்கு எதிர்த்துவிரோதம் பாராட்டக்கூடாது என்று கொண்டால் மாத்திரம்தான் எவரோடும் ஒருதரம் ஆய்ந்தோய்ந்துப் பார்த்துக்கூடிய பின் பிரியலாகாது என்பதற்கு தகுந்த பொருளாகிவிடும். அப்படியின்றி பிரியேல் என்பதற்கு நேரான பொருளால் ஒதுங்காமலே இருத்தல் என்றுகொண்டால் முற்கூறிய விஷயங்களுக்கு மிகுந்த பொருத்தம் ஏற்படமாட்டாது. இந்த நேர்பொருளுக்கும் பொருத்தமானவிஷயம்ஒன்றுமில்லையாஎன்ற சங்கை

பிறக்கலாம். முன் ஸூத்திரத்தில் கூறியபடி நற்குணங்களை என்றும்கொண்டு புருஷஸம்பந்தத்தை விலக்கி விட்டால் இந்த ஸூத்திரம் ஒரு சிறந்த சாஸ்திரார்த்தத்தை விளக்கும். அதாவது நற்குணங்களைப் பின்பற்றி ஒழுகி அவைகளை விட்டு எந்தக் கஷ்டசமயத்திலும் பிரிந்து நில்லாதே; நின்றால் கேடுதான் வரும் என்பதே. இதை முன் ஸூத்திரவிளக்கத்தில் நன்கு விஸ்தரித்தாகி விட்டது. இதோடு நிறுத்தாது நற்குண முடிவும் ஆதாரமுமாகிய வஸ்துவை நாடிச் சென்றால் வேறொரு பொருளும் வெளிப்படும். விஷயங்களை துச்சமென்று தள்ளி உள் முகப்பட்டுப் பழகி கடவுளது அல்லது ஆத்மவஸ்துவினது சிறப்பைப்பற்றிவிட்டால், அதிலிருந்து மனம் பிரிந்து வெளிமுகப்பட்டு விஷயங்களில் உழலும்படி விட்டுவிடவே கூடாது. தானே உள்ளம் அதில் நிலைக்கும் வரையில் பொதுவாக மேல் நிலையை நாடுவோர் தாழ்ந்தநிலை எவ்வளவு சிறப்புற்றதாகக் காணப்படினும் அதைப்பற்ற முயலவே கூடாது. மயங்கி அவ்வாறு செய்தால் பாறைமேலேறுபவன் கீழே உள்ள அழகிய புஷ்பத்தைப் பிடிக்க முயன்றால் எப்படி உருண்டடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்து திண்டாடுவானோ, அதுபோன்ற கதி தான் ஏற்படும். இதற்கு திருஷ்டாந்தம்: ஜடபரதர் அவர் மானின்மேல் ஜீவகாருண்யம் காட்டப்போய் அஜாக்ரதையாக விருந்து அதை அபிமானமாகத் தடிக்கவிட்டதால் மான் ஜன்மம் அடையும்படி நேர்ந்ததல்லவா. ஆகவே மேல் நிலையைக் கூடிப்பிரியேல், தாழ்ந்த நிலையின் சிறப்பை நோக்கி எக்காரணம்பற்றியும் என்பதும் இந்த ஸூத்திரத்தில் புதைந்துகிடைக்கும் மறை பொருள்.

மொழி பெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

The Greeks united in doing honour by monuments and inscriptions, to the brave warriors who, had they been better supported, might have saved the whole country from invasion. But these have all long since passed away; even the very spot itself has changed—new soil has been formed, and there are miles of solid ground between Mount Œta and the Gulf, so that the Hot Gates no longer exist. But more enduring than stone or brass—nay, than the very battle field itself—has been the name of Leonidas. Two-thousand three-hundred years have sped, since he braced himself to perish for his country's sake in that narrow, marshy coast road, under the brow of the wooded crags, with the sea by his side. Since that time how many hearts have glowed, how many arms have been nerved at the remembrance of the pass of Themopylae, and the defeat that was worth so much more than a victory!

தகுந்த உதவி இருந்திருப்பின் நாடு முழுவதையும் வேற்றரசன் படை எடுப்பிலிருந்து காக்கும் திறமை வாய்ந்திருந்த துணிவுடைய வீரர்களைத் தகுந்தபடி அறிகுறிகற்களாலும் சிலாசாஸனங்களாலும் சிறப்பிக்க ஒன்று கூடிவிட்டனர் க்ரீக்ஜாதியார்கள். இவ்வறிகுறிகள் எல்லாம் வெகு காலத்திற்கு முன்னேயே அழியத்தொடங்கிவிட்டன. இப்போர்வீரர்கள் மாண்டவிடமே இப்பொழுது மாறிப்போய்விட்டது—புது மண் மேலமர்ந்து விட்டது: ஈடாக்குன்றுக்கும் முன்னருகிலிருந்த வளைகுடாவிற்கும் இடையில் இப்பொழுது சிலகாதம் கெட்டி நிலம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆதலால் முன்னிருந்தவென்னீர் ஊற்று நிறைந்த இடைவழி இப்பொழுது இல்லவேயில்லை. அறிகுறி பொருள்களாகிய கல்லையும் பித்தளையையும், இதுமாத்திரமன்று போர்நிலத்தையும்விட மிகத்தரித்து நிற்கும் தன்மையுடையது அந்தப்போர்வீரர்கள் தலைவனான லியோநிடாஸ் என்பவன் பெயர். கடலோரமாக காடடர்ந்த கற்பாறைகளின் கீழ் குறுக்கமான சதுப்புநிலப்பாதையில் தன் நாட்டிற்காக உயிர் துறக்கஇழுத்துக்கட்டிக்கொண்டு இவ்வரசன் நிமிர்ந்து இன்றைக்கு சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரத்து முன்னூறு வருஷங்களாகி விட்டன. அன்றுமுதல் தர்மாபிலேக் கணவாய், அங்கு ஏற்பட்ட வெற்றியைவிட மிகச்சிறந்ததான பேராபத்து ஆகிய இவைகளின் ஞாபகத்தால் உத்ஸாஹம் மூண்ட மனங்கள்தான் எத்தனை! வலிவுபெற்ற கைகள்தான் எத்தனை! கணக்கிட்டு முடியுமா?

சென்னையில் கம்பியில்லாத் தந்தி:—சென்னையில் கோட்டையை அடுத்துள்ள மைதானத்தில் கம்பியில்லாத் தந்தியை ஏற்படுத்துவதற்காக, உயரமான ஸ்தம்பங்கள் நடப்பட்டு வேலை நடந்துவருகிறது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய முழுதும் கம்பியில்லாத்தந்தியால் சீக்கிரத்தில் பிணைக்கப்படும். மற்ற தேசங்களிலும் இம்மாதிரியான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருவதால், உலகமுழுதும் கம்பியில்லாத்தந்தியால சேர்க்கப்பட்டுப்போம். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு மத்திய ஸ்தானத்திலுள்ள ஈஜிப்டில் கம்பியில்லாத் தந்தி ஏற்படுத்தப்போகிறார்கள். ஈஜிப்டிலிருந்து இங்கிலாந்து 1950 மைல் தூரத்திலும், கீழ் ஆப்ரிக்கா 1900 மைல் தூரத்திலும், இந்தியா 2560 மைல் தூரத்திலும் இருக்கின்றன. ஈஜிப்ட் அந்த மூன்று தேசங்களுடன் கம்பியில்லாத் தந்தியால் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும். பம்பாயில் கம்பியில்லாத் தந்தி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சென்னையில் கட்டப்படும் தந்தி சுமார் 500 மைல் தூரம் சமாசாரம் அறிவிக்கக் கூடும் என்று தெரிகிறது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

என் சிநேகிதர்

என்னுடைய சிநேகிதர் ஒருசமயம் நாயொன்று வைத்து வளர்த்துவந்தார். குட்டியாயிருந்தபொழுதே அவருடைய வீட்டிற்கு அது கொண்டுவரப்பட்டது. நாள்முழுவதும் அநேகமாய்த் தன்னிடத்திலேயே போக்கும்படி, வேடிக்கைகளினாலும் விளையாட்டுகளினாலும் அதனிடத்து அதிக ஆசை அவருக்கு உண்டாகியது. அன்னியர் யாராகிலும் வீட்டிற்கு வந்தால் அது கடிப்பதுமில்லை, குரைப்பதுமில்லை. ஆனால், அவர் முன் சென்று படுத்துத் தலையைக் கொஞ்சம் தூக்கிப் பார்க்கும்; பார்க்கும்பொழுது முகத்தில் அநேக விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கும். யஜமானன் வாவென்றழைத்தாலொழிய, வந்தவர் அந்நாயைத்தாண்டி உள் செல்ல யத்தனித்தால் விபரீதமாய் முடியுமென்று சொல்லாமலே விளங்கும். என் சிநேகிதர் தம் வயல்களுக்குச் செல்லும்போது அவர்பின் போகும்வழியில் தன் சடைமயிரை ஆட்டிக்கொண்டு கண்மறை தூரம் சிட்டாய்ப் பறந்து பிறகுத் திரும்பிக் குதித்துக் கூத்தாடிவரும். அவர் அங்குமிங்கும் எறியும் பந்துகளை வாயில் கௌவியெடுத்து அவர் காலின் சமீபம் கொண்டுவந்து சேர்க்கும். ஓரிடமும் அகப்படாமற்போனால் சட்டைப்பையில் முகத்தை வைத்துத் தேடி அவர் ஏமாற்றினதற்காக அவரிடம் கோபம்போல் ஒருவாறு உறுமும். இந்தமாதிரியாக நாயும் எஜமானனும் ஒருவரையொருவர் நேசித்து வந்தார்கள். நாய்க்கு, ஒரு வியாதி தீங்கு நேரிட்டால் அவர் படும் கஷ்டம் ஏவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது.

சில வருடங்கள் சென்றன. குழந்தையைவிட அதிக அன்போடு நாய் பரிபாலித்து வரப்பட்டது. அது செய்யும் புதிது புதிதான ஒவ்வொரு வேலையும் யஜமானனுக்கு சந்தோஷத்தைப் புகட்டியது. அதன் முகத்தைப் பார்க்குமளவிலேயே அது ஏதோ விசேஷமாய் செய்துவந்திருப்பதாய் அறிவிக்கும். அவருடைய ஆனந்தத்திற்கு ஏகாஸ்பதமாகவும், குற்றமற்ற ஒரு சிநேகிதற்கு நிகரானபடியால், அவர் அதை அடிக்கடி உற்றுப்பார்க்குமளவில் கண்கள் இரண்டிலும்பேரானந்தம் பெருக, தாமல்லவோ இந்நாய்க்குடையவர் என்ற கர்வமும் வெளிப்படும். உடனே அதை 'டீயர்' என்று கூப்பிட்டு கழுத்தில் தட்டிச்கொடுத்து விட்டுக் கொஞ்ச தூரம் சென்றுத் திரும்பிவந்து மறுபடி அதே விதம் செய்வார். அதனிடத்திலிருந்த அத்யந்த ப்ரேமையினாலும் அதுவும் அவ்வளவு புத்தி கூர்மையுள்ளதாயுமிருந்ததால் படுக்கப்போகும்பொழுது கூட அருகில் வைத்து முத்தமகொடுத்துத் தூங்கப்போவார்.

ஒருநாள் யஜமானன் வயல்களிலிருந்து வருவதற்கு நாழிகையாய்விட்டது. அதிக களைப்படைந்திருந்ததால் சீக்கிரம் படுக்கப் போய்விட்டார். நன்றியறிவுள்ள நாய் சமீபத்திலிருந்தும் அதற்குக் கிடைத்தப் பிரீதி வார்த்தைகளும் முத்தங்களும்கொஞ்சமே. மறுநாளுதயத்தில் எழுந்து படுக்கையறையிருந்து வெளியே வரும்போது அவருடன் நாய்வரவில்லை; 'டீயர்' 'டீயர்' என்று கூப்பிட்டார். வழக்கம்போல உடலைக் குலுக்கி காதுகளையாட்டும்சப்தம்கேட்கவில்லை. சிறிது நிமிஷங்கள் கழித்து மறுபடி உரக்கச் சத்தமிட்டார். "டீயர் டீயர்," என்னும் குரல்மாத்திரம் வீடு முழுதும் பிரதிபொலிக்கப்பட்டதே யொழிய அப்பேருடைய கண்மணியைக் காணவில்லை. உடனே படுக்கையறையடைந்து ஜன்னல் கதவுகளைத் திறந்தார். தன் தலையணையருகில் உடம்பு கால்களைச் சுருட்டிக் கொண்டு கிடந்த நாயைப்பார்த்ததும் மனதில்ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ப்ரிய மொழிகளா லழைத்தார். புரட்டிப் பார்த்தார். கையை முகத்தில் வைத்துப் பார்த்தார். அதேக்ஷணத்தில்வெளிச்சம்கொஞ்சம் அதிகமுண்டாகவே, அறையின் ஒருமூலையில் தலை ஒரு புறத்திலும் உடல்வெகு நீளம் வியாபித்திருந்தவும் இறந்திருக்கும்பொழுதுகூட பயமுண்டாகத் தக்கவுமிருந்த ஒரு காலசர்ப்பத்தைக் கண்ணுற்றார். நடந்த செய்திகள் யாவற்றும் பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிந்துவிட்டன. சுமார் அரைமணி நேரம் வரையில் ஒன்று மறியாதவராகப் பிறகு தன் மனோ வியாகுலத்துக்கிரையாகி தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்பெருக்கத் தொடங்கினார்—நாயைத் தழுவி யெடுத்து மடிமேல் வைத்துக்கொஞ்சி மார்போடணைத்து முத்தமிட்டார். அவசரத் தந்தியொன்று வந்திருந்ததைத் தான் வீட்டிலில்லாததாகச் சொல்லியனுப்பிவிட்டு அநேக சிகித்ஸைகளால் உயிர் பிழைப்பிக்க முயன்றார். அவருடைய ஆசை நிறைவேறுமா? இறந்துபோன செல்லத்திற்கு உயிர் கொடுக்க எம்மருந்தால்தான் எந்தமாயத்தினால்தான் கூடும்?

தனக்கிருக்கும் ஒரே இளம்பிள்ளையை இறக்கக் கொடுத்தவன்போல 'ஓகோ' வென்றலறிக்கொண்டு முகம் வெளுக்க, நெஞ்சம் பதற, கால்களெழும்ப மாட்டாமல், திக்கு முக்குற்று, தன் கண்ணுக்கும் கண்ணான கண்மணியை மார்பில் சாத்திக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த வயலையடைந்து தன் கையினாலேயே குழியொன்று தோண்டி, அதனுள் மெதுவாய் நாயை வைக்க, உயிரோடிருந்தாற்போலவும், என்னையனே! என்னையும் இவ்விடம் விட்டுப்போக உங்களுக்கு மனம் வந்ததோ? என்றுசொல்லும் பாவனையாயுமிருந்த முகத்துடன் கூடிய தலை மேலிருக்க, அதனுடைய பூர்வ அபூர்வச் செய்கைகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் சங்கிலி போல்,வெடித்துவிடும்தருணத்திலிருந்த ஹ்ருதயத்தில் தோன்ற, கண்ணீர்த்துளிகள் வெகு சீக்கிரமாய் வெளிவந்து ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து குழியில் விழுந்து நாயை ஸ்நானம் செய்வித்தன. மெல்லென எடுத்து, பொழுதுபோவது தெரியாமல், கண்கள்கொட்டாமல் உற்றுநோக்கி, மறுபடியும் வைத்து, மறுபடியும் எடுத்து, மடியில் ஏந்தி, வலது இடமாய் முத்தமிட்டுக் கடைசியாய் அதிக சிரமப்பட்டு மனதைக் கட்டு

ப்படுத்தி அப்புறம் நோக்கி, பள்ளத்தில் சரேலென்று சத்தப்படாமல் வைத்து, மண்ணைத்தள்ளிவிட்டு திரும்பிப்பாராமல் போனவழிவந்தார் என் சிநேகிதர். அன்று முதல் பலநாட்கள்வரை சிநேகிதர்களோடு அதிகமாய்ப் பேசாமலும், குழந்தைகளைத் தவிர மற்றெவர்களையும் பார்க்காமலு மிருந்தார். எதைத் தொட்டபோதிலும் நாயின் ஞாபகம் மேலாயிருந்தது. சாப்பிடும் தருணத்தில் நினைப்புவந்தால் சட்டென்று எழுந்துபோய் மறுபடியுமன்று உண்ணவருவதில்லை.

கேளுங்கள்! நாய்க்குட்டி வருவதற்கு முன் என் சிநேகிதரை ஒரு முரட்டாத்மாவென்றே சொல்லலாம். பதினெட்டாவது வயது வந்திருக்குமளவும் அனேக நாய்களின் மண்டைகளைக் கலங்கும்படி கல்விட்டெறிவதும், பக்ஷிகளைப்பிடித்து சிறகுகளைக் கத்தரித்து அவைகள் கஷ்டப்பட்டுக் கத்தும் சமயத்தில் களிப்படைவதும், அயல் வீட்டார்களுடைய தோட்டங்களில் புகுந்து செடிகொடிகளைத் தரையோடு தரையாய்க் கிடத்துவதும், ஓடும் தண்ணீரில் அவர்கள் நெல்மூட்டைகளை அமிழ்த்தித் திறந்து விடுவதும் அவர்கள் குழந்தைகளைப்பேயைக்கண்டதுபோல நடுநடுங்கச்செய்வதும், இதர இடையூறுகள் அநேகம் உண்டாக்குவதும் அவருக்குப் பிரமாதமான காரியமன்று. ஆனால் நாய் தன்னிடம் வந்து அதற்குத் தன்னை யஜமானனாய் ஏற்படுத்திக்கொண்டது முதல் அவர் நடத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஒருவாறு மாறுதலையடைய ஆரம்பித்தது. முதலில் நாயின் திருப்திக்காகப் பறவைகளை வேட்டையாடவும் மிருகங்களைக் கொல்லவும் சம்மதித்த போதிலும் வரவர உயிர் ஜந்துக்களை வருத்துவதின் கொடுமை மனதில்பட்டு "டயர், வேணுமளவு உணவு உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அவ்வெளிய ஜந்துக்களை வதை செய்யாதே" என்று சொல்லித் தடுப்பார். அதையறிந்த நாய் தன்உடம்பை இரண்டொரு தடவை குலுக்கிக்கொண்டு, தான் அவரது அடிமை என்பதுபோல் அவர் கால்களிடையில் வந்து படுக்கும். அதை விச்வசித்தவர் அவருக்கும் வேண்டியவனாயினார். ஆத்மாபிமானத்தைஅதிகமாய்ப் பாராட்டாமல் அண்டைவீட்டார்களையும் ஏனையோர்களையும் முன் போலல்லாமல் தன் சிநேகிதர்களென்றே கருதினார். என்னையழைத்துப் "பார்த்தீர்களா! என்ன ஆட்டம்! என்ன ஆட்டம்! இதோ! எவ்வளவு அமைதியாய் வந்து படுத்து விட்டது" என்பார். அதுவோ, ஒருவேளை விளையாட்டாகக் கீழே கிடந்து புரளும், ஒருவேளை தன் முன்னங்கால்களை அவருடைய முழங்கால்களின் மேல் வைத்து அண்ணாந்து பார்க்கும். சுமார் ஐந்து அடி உயரத்திற்கு மேல் தூக்கியிருந்தாலும் கீழிருந்து ஒரே எழும்பாய் எழும்பி அவர் கையை நாக்கினால் தொடும். மற்றொரு வேளை அவர் தேடிப்பிடிக்கும்பொருட்டு ஒரு மூலையில் போய்ப் பதுங்கிக்கொள்ளும். கண்டு பிடிக்க முடியாவிட்டால் சந்தடி செய்யாமல் பின் வந்து காலடியில்நிற்கும். இதையெல்லாம் பார்த்து அவர், திருஷ்டிப்படும்போல், தீராமகிழ்ச்சியடைந்து, பாவம்! ஆநந்த பாஷ்பம் பெருகவிடும் சமயங்களுக்குக் கணக்கில்லை.

நாளாக, பொறுமை, பக்ஷம், தயை இவை அவரிடம் குடிகொண்டன! வீட்டில் வந்தால் நெருப்புத்துண்டமாயிருந்தவர் அசூயைப்படத்தக்க சாந்தகுணமடைந்தார். தெரு மாணவர்களிடத்துத் தன் தயவை ஏராளமாய் ஈந்து அவருடைய விளையாட்டுகளிலும், சௌக்கியத்திலும் அபிமானக்கண்ணுடன் நோக்கலானார். தன் வீட்டில் குழந்தைகளில்லாமலிருந்தும் மற்றவர்கள் வீட்டிலிருந்து சிறுவர்கள், சிறுமிகளை நாய்க்கு விளையாட்டுத் துணையாக அழைத்து வந்து பக்ஷயங்கள் கொடுத்து நாள் முழுதுமங்கிருக்க அவா உண்டாகும்படி செய்வார். அனேக பந்தய ஓட்டங்கள் நாய்க்கும் அவர்களுக்கும் ஏற்படுத்தித் தந்து அவைகளில் கெலித்து வரும் நாயைக் கைகளில் தூக்கியெறிந்து பிடித்து முகவாய்களின்கீழ் கட்டியணைத்துக்கொள்வார்.

நாய் இறந்ததினம், குழந்தைகள் வழக்கம்போல் அவ்விடம் வந்து நடந்த விபத்தையும் கேள்விப்பட்டார்கள். ஆ! சாதாரணமாய், இன்றையதினம் நமது சிநேகிதன் தலைவலியால் வரமுடியாமலிருந்து விட்டான் என்று சொன்னவுடன் விளையாட்டில் திருப்தியடையாமல் போவது குழந்தைகளின் ஸ்பாவமன்றோ? அப்படியிருக்க அவர்களுடைய விளையாட்டிற்கு முக்கியமான தோழன் வரவில்லை, இனி ஒரு பொழுதும் வரப்போகிறதில்லை என்று சொன்னால் அவர்கள் படும் துயரத்தையும், பெருக்கும் கண்ணீர்ப்பிரவாகத்தையும் யார்தான் எடுத்துரைக்க முடியும்? என் நண்பர் அவர்களைப்பார்க்க மனம் சகியாதவராய், அருகில் வந்து எல்லோரையும் ஒரே கும்பலாய்க் கட்டிக்கொண்டு "என்னருமைக் கண்மணிகளே, டயர் இனி உங்களுடன் —" என்று சொல்வதற்குள்ளேயே, கோழைநெஞ்சில் அடைத்துக்கொண்டு ஒரு பெண்மணிபோலழத்தொடங்கிவிட்டார். குழந்தைகளும் அவர் முழங்கால்களைச் சுற்றிக்கொண்டு மழலைக்குரலோடு மனவ்யாகுலத்தை வெளியிட்டுத் திகைத்து நின்றனர்.

பெரியோர்களாலும் சிறியோர்களாலும் அன்புடனபிமானிக்கப்படும் ஏழைகளுக்கு உதவி செய்தும் ஜீவ ச்ருஷ்டியில் சதாகாலமும் சந்தோஷமடைந்தும் தனி வீட்டில் வளர்ந்துவரும் பிராணிகளில் ஒன்றையாகிலும் கூட்டிலடைக்காமலும் அவைகளுக்குத் தன் கையினாலேயே அமுதளித்து அவைகள் அருகாமையிலேயே நாட்களைப் பெரும்பாலும் கழித்துக் கொண்டும், வெகு தூரத்திற்கப்பாலுள்ள பெற்றோர்களின் ஒரு பெண் குழந்தை இரண்டு பிள்ளைக் குழந்தைகள் இவர்களுடைய சௌக்கியத்திலும் சந்தோஷத்திலும் கவலையெடுத்து, அவர்கள் சிரித்த முகம்கோணாது பரிபாலித்தும் வரும் என் சிநேகிதரின் ஆயுள் நாட்களிலிருந்து நாம் ஒருபாடம் கற்றறிகிறோம்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

சாந்தை அல்லது பொறுமையினிலை

ஆனல் பேசுவதில் இருவித தந்திரத்துடன் முன் யோசித்தே பேசினன்; சொல்லாமற் சொல்வ தொன்று; தான் சொல்வதால் பின்னே ஏதேனுந் தவருக முடிந்துவிட்டால் தான்சொல்லவில்லை என்று மறுக்க எண்ணியது மற்றென்று. இவ்விரண்டு எண்ணங்களேயும் நீரயோசித்துதான், உத்புல்லன் தன்னே "என் மனைவியிடம் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போனது காச்யபன் தானே?" என்று கேட்ட போது "காச்யபனு?—உம்மைக்கண்டாலும் அப்படி ஏதோ குற்றஞ்செய்தவன்போலத் தலை தெரியாமல் பதுங்கியோடுவது காச்யபனுக விருக்குமா?—இருக் காது" என்று அவன் சொல்லியது.

அதையுணராத உத்புல்லன் "அவன்தான் என்று நான் நன்ருக நம்புகிறேன்" என்றுசொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது சாந்தை யங்குவந்து தன் கணவனிடம் காச்யபனைப்பற்றி மிகப்பரிந்து பேசினள். அவனை மன்னித்து முன் பதவியில் வைக்கும்படியாகக் கெஞ்சினள். தன் கொஞ்சும் நயமொழிகளால் அவள் பேசிக் கெஞ்சியதல்லாமல், அவளது அன்பு அடக்கம் வணக்கமுதலிய வகையின் ஒழுங்கினல் அவளது விருப்பத்தைத் தடுக்க விரும்பாவிடிலும், தனது மதிப்பிற்கு ஹானியுண்டாகும் என்று உத்புல்லன் சற்றுத் தயங்கினன் ஆனல் சாந்தை தனது காரியம் பலிக்கும் வரை பேசினள். உத்புல்லனும் "உன் விருப்பமெதையுந் தடுக்கேன்; எனக்கும் அவ்வாறே நீயும் செய்ய விரும்புகிறேன். நான் சற்றுத் தனித்திருக்க விரும்புகிறேன்;" என்றுசொன்னன். சாந்தையுடனே "நீங்கள் சொல்லியதற்கு அன்யதா உண்டோ? நான் போய்விட்டு வருகிறேன்" என்று செலவு பெற்றுக் கொண்டானந்தத்துடன் அமலையையு மழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரம் போனள்.

இவ்வாறிருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அயோக்யன் மனம் வேலைசெய்துகொண்டே தான் இருந்தது. தன்வலையை வீசகண் கொட்டாது நல்ல சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சாந்தை போன தும் தன் மனதில் அவளிடம் கொண்ட அன்பை அடக்க முடியாது வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்த நல்ல ஸமயம் பார்த்து "என் ஐயனே! தாங்கள் அம்மாளிடம் முதலில் அன்பு பாராட்டியபொழுது, தாம் காதல் கொண்டது காச்யபர் அறிவாரா?" என்று கேட்டாள்.

"அது அவனுக்காதிமுதல் அந்தம் வரை தெரியும்; ஆனல் நீ கேட்கவேண்டிய காரணம் என்ன?"

"வெறுமனே தான் சொன்னேன்; தவறென்று மில்லை."

"வெறுமனே தானென்கிருயே! ஏன் அப்படி கேட்டாய்?"

"அவருக்கு சாந்தையம்மாள் தெரிந்திருக்குமென்று நான் எண்ணவில்லை."

"நன்ருகத் தெரியும்; எங்களிருவருக்கும் நடுவே பலமுறைத் தூது நடந்திருக்கிறன்."

"ஹா! அப்படியா? உண்மையாகவே?"

"உண்மையாகவே; ஆம், உண்மையாகவே. அதில் ஏதேனும் உனக்கு தவருகப் படுகிறதா? ஏன் அவன் யோக்யனல்லவா?"

"யோக்யனு? என் ஐயனே!"

"யோக்யனு? ஆம் யோக்யன் தான்"

"எனக்குத் தெரிந்தமட்டும் ஐயனே!"

"ஏன்? உன் அபிப்பிராயம் என்ன?

"அபிப்பிராயமா என் தலைவனே?"

"என்ன? அபிப்பிராயமா என் தலைவனே? என்று சொல்லுகிறன். நாம் சொல்லிய மொழிகளையே மீண்டுங் கூறிப் பாதிக்கின்றன். கடவுளாணை, இதில் ஏதோ விகற்பமிருக்கின்றது. ஏதோ சொல்லமுடியாத சமாசாரத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தவிக்கின்றவன்போல் காண்கின்றன்" என்று இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு உத்புல்லன் அயோக்யனை நோக்கி "உன் மனதில் ஏதோ இருக்கின்றது. சற்று முன்பு காச்யபன் என் மனைவியிடமிருந்து அகன்றபோது கூட அழுதான். எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லியதுகூட என்காதில் விழுந்தது. எது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை? மேலும் அவன் என் காதற்கதை முழுதுமறிவனென்று சொன்னபொழுது 'அப்படியா!' என்று சொன்னவிதம் விபரீதம் பேசுகிறது? அம்மொழிகளைச் சொல்லிய பொழுது புருவங்களை நெறித்துச் சுளித்து என்ன கடுமையான எண்ணத்தை மனத்துள் ஒளித்து வைத்திருப்பவன்போல் இருந்தாய். என்மேல் உனக்குப் பிரியமிருந்தால் அவ்வெண்ணத்தை வெளியிடு" என்றன்.

"என் ஐயனே! உம்மிடம் யான் கொண்ட அன்பு தாங்கள் அறியாததா?" என்றயோக்யன் உத்புல்லனைத் தடுத்துக்கேட்டான்.

"ஆம்! அது எனக்கு நன்ருகத்தெரியும். அளந்து பேசும் வார்த்தைகள் உமது அன்பையும் விச்வாஸத்தையும் நன்ருக வெளியிடுகின்றன. என்னல் இனி பொறுக்கமுடியாது; என்மார்பு பிளந்துபோய்விடும்படி இந்த வேதனை ஒழியும்படியாக உன் மனத்திலுள்ள எண்ணத்தை வெளியிடு."

"காச்யபன் யோக்யனய் இருப்பான் என்றுதான் என் எண்ணம்."

"நானும் அப்படித்தான் எண்ணுகிறேன்"

"ஜனங்கள் தாங்கள் சொல்லும் வெளித்தோற்றம்போல்தான் நடக்கவேண்டும்; அல்லது, அப்படியில்லாவிட்டால் அவர் தோற்றமில்லாமையேயாம்."

"உண்மையாக அப்படித்தான். அகத்தைக் காட்டுவது முகந்தானே!"

“அப்படியானால் நான் காச்யபனை யோக்யனென்றுதான் எண்ணுவேன்.”

“இது என்ன விபரீதம்? கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்படுகிறது. நீ சொல்லுமொழிகள் எல்லாம் புண்ணில் கோல் இட்டதுபோல் தோன்றுகின்றனவே. ஏன் இந்த ஒளிப்பு. உன்பாழும் எண்ணத்தைத்தான் வெளியிடுவாய். அது மிக்க கொடுமையானதாக இருந்தபோதிலும் அக்கொடிய மொழிகளை அதிசீக்ரத்தில் வெளியிடுவாயாக!”

இவ்வாறு உத்புல்லன் கேட்கவேண்டுமென்றே அயோக்யன் வெகு வேலையாக இவ்வாறு பேசியது. உத்புல்லனது மனத்தில் ஸம்சயம் என்னும் வித்தை விதைத்து தான் ஒன்று மறியாதவன்போலத் தன் வாயால் ஒன்றுங் கூறாமலே காச்யபனிடம் உத்புல்லன் வெறுப்புக்கொள்ளவும் சாந்தையிடம் ஆத்திரங் கொள்ளவுந் தூண்டினான்.

பின் உத்புல்லன் கேட்டதற்கு அயோக்யன் பதில் கூற விருப்பமில்லாதவன்போல “ஐந்து விரலுமொன்றாயிருக்கின்றதா? எல்லாம் பொருந்துதல் முடியுமா? எல்லர்க்கும் ஒவ்வொன்றெளிது. பெரிய அரண்மனையிலும் தகாப்பொருள்வந்து சேருமல்லவா? ஏதோ கல்லெல்லாம் மாணிக்கக்கல்லாமா? எங்காவது தூர்எண்ணம் சிறிதுமில்லாத மனமுண்டா? அனர்த்த சிந்தைக் கிடந்தராத அவ்வளவு சுத்தாத்மா யாரிருக்கிறார்? யதார்த்த சிந்தனை என்று நியாயந் தீர்ப்பவனுக்குஞ் சிலவிடு முறைகளிருக்கதத்தானே செய்யும். அதில் என்ன அதிசயம்?” என்று கேட்டான்.

இதைக்கேட்ட உத்புல்லன் “நீ இவ்வாறு பேசுவது தவறு. உன் நண்பன்மேல் நீ வீணே பழி சுமத்துகிறாய்; அவன் காதில் படாமல் இவ்வாறு நீ பேசுவது தகாது” என அவனை மறுத்தான். இதைக் கேட்ட அயோக்யன் சற்றுந் தயங்காமல் “குற்றங்கூறலே என் குணம். சிலசமயம் நான் கொள்ளும் அபிப்பிராயங்கள் பொருத்தமில்லாமலுமிருக்கலாம். நான் ஏதோ சொல்லிய விம்மொழிகளால் கவலையடையாதிரும். நான் அரைகுறையாகக் கண்டவைகளிலிருந்து தெரிந்ததைக்கேட்டுக் கஷ்டத்தைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். என் அபிப்பிராயம் உமக்கு எதற்கும் உபயோகமில்லை—உமது அமைதி, ஸுகம், ஆண்மை எவைக்குந்தகாது” என்று தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட விரும்பாதவன்போல அபிநயித்தான்.

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லையே” என்று உத்புல்லன் தடுத்தான்.

“ஆண் பெண் இருவகையார்க்கும் தமது மானந்தானே பெருமணிகலம்.

‘மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னா
ருயிர் நீப்பர் மானம் வரின்’

என்றதைக் கேட்டதில்லையோ? என் பொருள் முழுதும் ஒருவன் திருடினால்கூட அற்பத்தைக் கவர்ந்தான் என்றே சொல்வேன். ஆனால் என் பெயரை ஒழிக்கவருபவனைத் தனக்குச் சிறிதும் பயனில்லாத பொருளைக்கவர்ந்து என்னை வறியனாக்குபவன் என்று சொல்வேன்” என்று உண்மையைச் சொல்ல விரும்பாதவன்போலப் பேசிக்கொண்டே இருந்தான்.

இவ்வாறு அவன் வேண்டுமென்றே செய்தான். தான் கூறும் மொழிகள் புல்லன் மனத்துள் பாய்ந்து தீவரமாக வேலைசெய்யவேண்டுமென்றே அவன் செய்தான். உத்புல்லனுடைய ஸம்சயத்தை மேலுமேலும் விருத்திசெய்யவேண்டும் என்றே செய்தான். தவிர உத்புல்லனது உண்மையை உணரவேண்டும் என்னும் அவாவைத் தூண்டித்தூண்டி அவனுக்குப் பெருமாத்திரமுண்டாகும்படியான தறுவாயில் கொண்டுவந்து “என் ஐயனே! ஜாக்ரதை! அபிமானசிந்தை ஆபத்திற்கே இடந்தரும். பார்த்ததை எல்லாம் பழியாகவே எண்ணச் செய்யும். குரோதங்குடியைக் கெடுக்கும். எவன் சாரம்போன தன் மனைவியை விட்டொழிகின்றானோ எவன் ஆசையிலழுந்தி ஸந்தேஹத்தோடு விளங்குகிறானோ எவன் ஸந்தேஹித்தும் மனமார மயங்குகிறானோ இவர் ஒவ்வொரு க்ஷணத்தைப் பெரும் யுகமாகக் கடக்க முடியா மன நோய்க்காளாகிறார்கள்” என்று ஒருவாறு தனது அபிப்பிராயத்தை முற்றும் வெளியிடாமலே வெளியிடுபவன் போலச் சொன்னான். மேலும் ஸம்சயங்கொள்வது தகாதெனவும் புத்திகூறினான். இதைக்கேட்டதும் உத்புல்லனுக்குக் கோபமேவிட்டது. கண்கள் சிவக்க மீசை துடிக்க உதடு படபடக்க அவன் கீழ்வருமாறு மனந்துடிக்கச்சொன்னான்:—

“ஏன் இப்பொழுதிவ்வளவு பேச்சு? நாள்தோறுந் திவ்ய கலைபெற்று விளங்குஞ் சந்திரன்போல் நித்தியமொரு ஸந்தோஷங் குடிகொள்ளும்படியான வாழ்க்கையை யான் வாழ்வேன் என்று நினைக்கின்றனையா என்ன? அப்படி இல்லை, ஸந்தோஷங் கொண்டால் உடனே உண்மையை அறியவேண்டியது தான். மற்றுக் குமிழிபோல் நிலையாத உன் அனுமானங்களையும் வீண்மொழிகளையுநம்பி மனத்தை உபயோகித்தறிய வேண்டிய உண்மைகளை உணர்ந்துகாரியங்களைச் செய்து என்மனத்திற்குமாறாக நான் நடந்தால் என்னைப்பசும்பிராயமாகவே நீ எண்ணலாம்; மிருகமென்றே சொல்லலாம். என் மனைவி அழகாயிருக்கிறாள், நன்றாய் ஆதரிக்கிறாள்; எல்லாருடனும் சேர்ந்து ஒட்டிவாழ்கிறாள்; நயம்படப்பேசுகிறாள்; ஸுகமாகப் பாடுகிறாள்; வீண்காலம் செய்கிறாள்;—இவை முதலான செயல்களிருந்து நான் சந்தேகம் கொள்ளவே மாட்டேன். கற்புடையவர்க்கவை கலனாகவே இருக்கும். மற்று எனது ஸ்வபாவதோஷத்தால் அவளென்னிடஞ் சரியாய் நடவாள் என்றுகுற்றங் குறை கூறவுமாட்டேன்; அவள் என்னைக் கண்ணாரப் பார்த்தாள்; கல்யாயாணஞ் செய்துகொண்டாள். ஆகையால் அயோக்யா! நீ எண்ணியவிதம் நான் ஒருநாளுஞ் செய்யேன். ஸந்தேகம் கொள்வதற்கு முன் நான் கண்ணாரக்கண்டுதான் கொள்வேன். அவ்வாறு ஸந்தேகம் கொண்டால் உண்மை உணர்வேன். உணர்ந்தபின்

ஆசையோ ஸந்தேகமோ எது உண்மையாயிருக்கின்றதோ அதற்குகந்தவாறு கொள்வதோ தள்ளுவதோ அதைத் தான் செய்வேன்.”

இம்மாதிரியான மொழிகள்வேண்டுமென்று தான் அயோக்யன் காத்திருந்தான். தன் தலைபாரம் நீங்கியதே யென குதுஹலித்தான். பின் அப்படித் தாங்கள் செய்வதானால் நான் இனி வெளிப்படையாகக் கூறலாம்என்று சொல்லிக்கொண்டு காச்யபனையுஞ் சாந்தையையும் வெகுஜாக்ரதையாகக் கவனிக்கும்படி சொன்னான். தனதெண்ணத் துண்மை விளங்குமென்றுஞ் சொன்னான். விஞ்சைய நகரத்துப்பெண்கள் கணவர்களுக்குத் தெரியாமல் செய்யும் வஞ்சகமெல்லாம் தான் உணர்ந்தவனென்றும் சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட உத்புல்லன் வெகு கவலையோடு “என்ன அவ்வாறு சொல்கின்றனையே. இது அடுக்குமா” என்று கேட்டான். “உன்னை மணந்து தன் தகப்பனை வஞ்சித்தாள்; உன்னைப் பார்க்கப்பயந்த அந்த நாள்களில் அவள் தனது பெற்றோரை தெய்வமாகப் பாராட்டினாள்” என்று அயோக்கியன் சொன்னான். “அவ்வாறு தான்செய்தாள்” என்று உத்புல்லன் தலையசைத்தான். பின் நெடுநேரம் வரையுந்தர்க்கஞ் செய்து மனத்திலிருக்கும் எண்ணத்தை வெளியிட விருப்பமில்லாதவன் போல காட்டிக் கொண்டு, அத்யந்த வாத்ஸல்யத்துடன் உத்புல்லனிடம் விளங்கியதால் ஒப்பியவன்போல, உத்புல்லன் மறுப்பதையுங் கவனியாது “அப்படிப்பட்டவள் இப்பொழுது ஏதோ தமது வர்ணபேதத்தை விரும்பித் தமது குலத்துக்கினிய ஒத்த நலன், குலம், அழகு முதலிய உடையவனை அடைய விரும்புவதில் என்ன தவறு?” என்று சொன்னான். இவ்வாறு அவன் சொல்லியது உத்புல்லனது மனத்தைப் புண்ணாக்கியது. அவன் இயற்கையிலேயே பெருந்தன்மை யுடையவன். தன்னைப் பற்றி அயோக்கியன் பேசியது அவனுக்குத் தாளவில்லை. தன்மனைவியை மேற்பார்வையிட அவன் மனைவிக்குத்திரவிடும்படி அயோக்யனை ஏவினான்; அவனும் அவ்வாறே போனான்.

அயோக்யனுடைய மொழிகள் மனத்திலாழ ஆழ உத்புல்லனுக்கு மனவமைதி நீங்கியது. அவனுக்குச் சாந்தையிடம் ஸந்தேஹமில்லாவிடினும், அயோக்கியன் தவறாய்ச் சொல்லமாட்டான் என்று ஏங்கினான். இதற்குள் அயோக்கியன் அங்கு வந்து “இந்த விஷயத்தைப்பற்றி எண்ணாதிரும்; காலம் செல்லச் செல்ல குணம் வரும்” என்று சொல்லிச் செலவு பெற்றுக் கொண்டுபோனான்.

நிற்க. உத்புல்லன் தன் மனநோய்க்காளாய்ப்பலவாறு யோசித்துக்கொண்டு மனம் வாடியிருக்கும்பொழுது சாந்தையும் அமலையும் எதிர்வருவதைக் கண்டான். சாந்தையைக் கண்டதும் அவனுக்குத் தனக்கும் தெரியாமல் “அவள் தவறாக நடந்திருந்தால், வானமே பொய்த்துவிடும், தான் அதை நம்பவில்லை” என்ற எண்ணம் மனதிற்பட்டது.

இதற்குள் சாந்தை கணவனை ஆதரித்து “ஊர்முழுதும் விருந்திற்கு உமது வரவை எதிர்பார்க்கின்றனர்” என்று சொன்னாள். “என் தோஷம்தான்” என்றயோக்யன் மெதுவாகச் சொன்னான். “தாங்கள் இவ்வாறு ஹீனஸ்வரத்திற் பேசக் காரணம் என்னவோ? தங்களுக்குடம்பு அசௌக்யமோ?” என்றவள் கேட்டாள். “என் தலைமுழுதும் வலிக்கின்றது” என்று பதில் சொன்னான். இதைக்கேட்ட சாந்தை தனக்குத் தன் நாதன் முதல் முதல் கொடுத்த ஞாபகப் பொருளாகியச் சிறு கைகுட்டையைக் கொண்டு “தூக்கமில்லாமைதான் அதற்குக்காரணம் இந்தக் கைக்குட்டையால்உமது தலையிலிறுக்கிக்கட்டுகிறேன். சீக்ரத்தில் அவ்வலி நீங்கிவிடும்” என்று சொல்லிக் கொண்டதைக்கட்டினாள்.

“உன் குட்டை மிகவுஞ் சிறியது” என்றவன் அதை அவள் கையில் கொடுத்தான். அதை அவள் கணவனையாதரித்துபோகும் அவசரத்தில் கைசோரவிட்டாள். அது கீழேவிழுந்துவிட்டது. அதைப் பாராமலே தன் நாதனுடன் அவள் சென்றாள்.

பின்னங்கேயே நின்றிருந்தஅமலை அதை எடுத்துக் கொண்டு “இதை நெடுநாளாய் என் நாதன் கேட்கிறான்” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதங்கு அயோக்யன்வர அதை அவள் அவனுக்குக் காட்டி அதை யடைந்தவழியையுஞ் சொன்னாள்.

சர்ப்பக்கடி:—பாம்புவிஷம், நர்வ்ஸ் என்னும் நரம்புகளுக்கு மூலமாகிய, மூளையையும் ரத்தத்தையும் கெடுத்துவிடுகின்றது. உறக்கம், இசிவு காண்பதற்குக் காரணம் மூளையின் விகல்பம்—புப்புசத்தில் ரத்தம் அதிகம் சேர்ந்து கஷ்டசுவாஸம் பிறக்கிறது. பாம்புகடித்து செத்தபிறகு அறுத்துப்பார்த்தால், ரத்தம் கறுத்து நீராயிருக்கும்—பாம்புக்கடியில் காணுகிற லக்ஷணங்கள், விஷத்தின் குணம், அதின் உக்கிரம், தேகப்பிரகிருதி, ஆகிய இவைகளுக்குத் தக்கபடி வித்தியாசப்படும்—சில பாம்பின் விஷம் சிறிய ஜந்துக்களை மாத்திரம் கொல்லும்—சில பாம்பின் விஷம் மெத்த கொடியது. ஆனால் கடித்துக் கடித்து விஷம் செலவழிந்து போகும். சில பாம்பின் விஷம் சாந்தமானது. சில பாம்பின் விஷம், நர்வ்ஸ்களின் மேல் வியாபித்து, வெகு சீக்கிரத்தில் கொல்லும், வேறு சில விஷங்கள், சுவாஸப்பையைப் புண்ணாக்கும். சில பாம்பின் விஷம் நரம்புகளைக் கெடுக்க சக்தியில்லை—கடித்த விடத்தை மாத்திரம் வீங்கச்செய்து கெட்டபுண்ணாக்கிவிடும்—நல்ல பாம்பு கடித்துவிஷம் ஏறினால், ஆயாசம், மூர்ச்சை, இசிவு, உறக்கம், கஷ்டசுவாஸம், ஆகிய இவ்வி லக்ஷணங்கள் காணும் வீக்கம் இராது.

விசேஷக் குறிப்புகள்.

NEWS AND NOTES

மைசூரில் பிடிபட்ட யானைகள்.—ராஜப்பிரதிநிதி மைசூருக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த காலத்தில் யானைபிடிக்குந்தொழில் ஆரம்பிக்கப் பட்டபொழுது பல யானைகள் பிடிக்கப்பட்டன. அவைகளில் இரண்டு டஜனுக்கு மேற்பட்ட யானைகளுக்கு 40,000 ரூபாய் கொடுத்து அமெரிக்கர்கள் வாங்கினார்கள். சிந்தியா மஹாராஜாவும் வேறு சில இந்திய மன்னர்களும் பிரபுக்களும் சில யானைகளை விலைக்கு வாங்கினார்கள். நஞ்சன்கூடுக்கருகில் ஓடும் கபிலாநதிக் கரையில் 70 யானைகள் வரையிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

***

ரீவா மஹாராஜாவும் குருக்ஷேத்திரமும்.—குருக்ஷேத்திரத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பழுது பார்ப்பதற்கு ரீவா மஹாராஜா லட்ச ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பஞ்சாப் கவர்ன்மெண்டார் அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த குருக்ஷேத்திரந்தான் முன் காலத்தில் பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியருக்கும் யுத்தம் நடந்த இடம்.

***

மன்னார்குடியில் முனிஸிபல் பெண்பாடசாலை திறந்து வைக்கப்பட்டது:—மன்னார்குடியில் முனிஸிபல் பெண்பாடசாலையொன்று மார்ச் மாதம் 21-ந் தேதி சனிக்கிழமை காலை 8-மணிக்கு, மிஸ்ஸஸ் உட்டால் திறந்துவைக்கப்பட்டது. அச்சமயம் கலெக்டர் மிஸ்டர் உட்டு அக்கிராசனம் வகித்தார். சக்கரவர்த்தி தம்பதிகளின் டெல்லிகாரொனேஷன் காலத்தில், அந்த சுபதினத்தின் ஞாபகார்த்தமாக, மன்னார்குடி பொது ஜனங்கள் அவ்வூர் பெண்களின் படிப்புக்காக ஏராளமான பணம் செலவழித்து ஒரு கட்டடங்கட்டி, அக்கட்டடத்தில் முனிஸிபல் பெண்பாடசாலையை வைத்து நடத்தும்படியாக, முனிஸிபாலிடியார் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டார்கள். அக்கட்டடத்தின் அஸ்திவாரக்கல், அப்பொழுதிருந்த மன்னார்குடி டிப்டி கலெக்டரும், இப்பொழுது கவர்ன்மெண்டு அண்டர் செக்ரிடெரியுமான மிஸ்டர் C. S. அனந்தராமய்யரால் நாட்டப்பட்டது. கட்டடத்திற்கு மொத்தச் செலவு 8000 ரூபாய்.

***

கவர்ன்மெண்ட் போதனாமுறை ஸ்கூல்கள்.—சென்னை ராஜதானியிலுள்ள உபாத்திமார்களின் போதனாமுறை ஸ்கூல்கள் சிலவற்றிற்கு அங்கங்கே கட்டடங்களை வாடகைக்குவாங்கி அவைகளில் ஹாஸ்டல்கள் வைக்கவேண்டுமென்று சென்னை கல்வியிலாகா டைரெக்டர்செய்த சிபார்சை சென்னை கவர்ன்மெண்டார் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். 1914-15-ம் வருஷத்திற்கு ஹாஸ்டல்களுக்கென்று துண்டாக எடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையிலிருந்து 9774 ரூபாய் செலவழிக்கப்படும்.

கோடீசுவரருக்கு வருமான வரி.—மிஸ்டர் ஜான் D. ராக்பெல்லருக்கு வருஷமொன்றுக்கு 2 கோடி பவுன் வரும்படி வருமென்றும், அதற்கு 12,00,000 பவுன் வருமானவரி விதிக்கப்படலாமென்றும் அமெரிக்காவிலுள்ள வருமானவரி அதிகாரிகள் இப்போது மதிப்புப் போட்டிருக்கிறார்கள். உலகிலுள்ள 6 கோடீசுவரர்களில் ராக்பெல்லர் ஒருவர். அவர் “ஸ்டாண்டெர்ட் ஆயில்” என்ற மண் எண்ணெய் வியாபாரி.

***

இரயில்வே கம்பெனிகள்.— இந்தியாவிலுள்ள இரயில்வே கம்பெனிகள் அனைத்திற்கும் 1913-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் முதற்றேதி முதல 1914-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரிமாதம் 21ஆம் தேதிமுடியக்கிடைத்திருக்கும் மொத்தலாபம் 8,619,389 ரூபா என்று தெரிகிறது.

***

வாரமிருமுறைத் தபால்.—லண்டனிலுள்ள வர்த்தகசங்கத்தின் நிர்வாக சபைக்கு ப்ரிட்டிஷ் போஸ்ட்மாஸ்டர் ஜனரலுடைய கடிதம் ஒன்று வந்திருக்கிறது. இந்தியா முதலிய கீழ்த்தேசங்களுக்கு வாரமொருமுறை தபால் அனுப்பப்படுவதை இரண்டு தடவையாக அனுப்பும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று ஒரு பிரேரணை செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அதைத் தாம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும், அப்படிச் செய்வதால் செலவு ஏராளமாகப் பிடிக்குமென்றும் அதனால் உண்டாகக் கூடிய நன்மையை உத்தேசிக்க விசேஷ அதிகச் செலவு செய்வது சரியாகவிருக்குமாவென்றும் அறிவிக்கும்படியும் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறது.

***

பச்சையப்பன் காலேஜ் ஹாஸ்டல்:—சேத்துப்பட்டு ரயில்வேஸ்டேஷனுக்கருகில் புதிதாய் வாங்கியிருக்கும் காலியிடத்தில் பச்சையப்பன் மாணவர்களுக்கென்று புதிதாய்க் கட்டப்போகும் ஹாஸ்டலுக்கு, H. E. கவர்னர் லார்டு பெண்ட்லண்டு முதல்தேதி மாலை 5-15 மணிக்கு அஸ்திவாரக் கல்லை நாட்டினார். அச்சமயம் சென்னை ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜிகளும், ஹைகோர்ட்டு வக்கீல்களும் சட்ட சபை மெம்பர்களும், காலேஜ் ஹைஸ்கூல் உபாத்திமார்களும், ப்ரொபஸர்களும், பிரபலமான வியாபாரிகளும் வந்திருந்தார்கள். கவர்னர் தம்பதிகள் வந்தவுடனே அவர்களை பச்சையப்பன் தர்மஸ்தாபனங்களின் பிரஸிடெண்டும் ட்ரஸ்டிகளும், வரவேற்றார்கள். ட்ரஸ்டிகளின் பேரால் மிஸ்டர் C. P. ராமஸ்வாமி அய்யர் ஓர் அட்ரெஸ்ஸை வாசித்து அதை ஒரு வெள்ளிச் சிமிழில் போட்டு கவர்னருக்குக் கொடுத்தார். அச்சிமிழில், 1914-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் முதல்தேதி யன்று “பச்சையப்பன் மாணவர்களுக்கென்று கட்டப்படும் ஹாஸ்டலின் அஸ்திவாரக் கல்லை கவர்னர் நாட்டுகையில் அவருக்கு இந்தச் சிமிழ் கொடுக்கப்பட்டது” என்ற வாக்கியம் செதுக்கப்பட்டிருந்தது.

பசு ஸம்ரட்சணை:—பசு ஸம்ரட்சணைசங்கமென்ற ஒருசபை பம்பாயிலுள்ள தேசசமஸ்தானமாகிய கத்ய வாரிலிருக்கிறது. இச்சபையால் சென்ற வருஷத்தில் 2174 பசுக்கள் கொல்லப்படாமல் காக்கப்பட்டன என்று சபையின் கௌரவக்காரியதரிசி அறிவிக்கிறார்.

***

சென்னைக்கும் ரங்கோனுக்கும் புதிய ஸ்டீமர் ஸர்விஸ்:—சென்னைக்கும் இரங்கூனுக்கும் இப்பொழுது பி. ஐ. எஸ். என் கம்பெனியென்னும் ஒரு ஐரோப்பியக் கம்பெனியார் ஸ்டீமர்கள் விட்டுவருகிறார்கள். ஒரு ஜப்பானியரும், பம்பாயிலுள்ள இந்துப்பிரமுகர்களும் சேர்ந்து ஒரு கம்பெனி ஏற்படுத்தி முதலில் ரங்கூனுக்கும் சென்னைக்கும் ஸ்டீமர்கள் விடப்போகிறார்களென்றும், அக்கம்பெனி காலக்கிரமத்தில்பெர்ஷியாவிற்கும் ஸ்டீமர்கள் விடுமென்றும், இந்துவர்த்தகர்கள் பலர் அந்தக் கம்பெனிக்கு உதவியாயிருந்து வருகிறார்களென்றும் ஒரு ஜப்பானியப் பத்திரிகை கூறுகின்றது.

***

பம்பாயில் பால் சப்ளை.—பம்பாயில் பால் தயிர் வெண்ணெய்சாலை வைத்திருப்பவர்கள் தாங்கள் பால் பண்ணைக்கு பால்சப்ளை செய்யும் பால்காரர்கள் பால் போடாமல் வேலை நிறுத்தஞ் செய்துவிட்டபடியால் தாங்கள் தங்களிடம் வாடிக்கையாய்ப் பால் வாங்குகிறவர்களுக்கு பால்போட முடியாமற் போயிருக்கிறதென்று தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பால்காரர்கள் பால் பண்ணைக்குக் கொண்டுபோகும் பாலை சமீபத்தில் அமுலுக்கு வந்த கார்பொரேஷன்விதிகளின்படி பால் சப்ளையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பைபெற்ற இன்ஸ்பெக்டர்கள் சோதித்து, அவைகள் கலப்படமாயிருந்தால் அபராதம் போட்டு விடுவதே நகரின் பால் சப்ளை குறைந்தும் நின்றும் போயிருப்பதற்குக் காரணமெனப்படுகிறது.

***

ஆகஸ்டு மாதத்திய பூரண சூரியக்கிரகணம்.—இவ்வருஷம் ஆகஸ்டுமாதம் 21ந்தேதி அமாவாசையன்று பூர்ண சூரியக்கிரகணம் தோன்றும். இந்த சூரியக்கிரகணம் ஐரோப்பா ஆசியாக் கண்டங்களில் நன்றாகத்தெரியும். ஐரோப்பாவிலுள்ள பல நாகரீகமானஸ்தலங்களில் சூரியகிரகணத்தை ஆரம்பமுதல் முடிவு வரையிலும், பரிசோதனை செய்வதற்கு வேண்டிய கருவிகளைக்கொண்டு சோதித்து ரிகார்ட்டு செய்யப்படும். பாரவீகம், ருஷியா, ஸ்வீடன், நார்வே முதலிய விடங்களில்தான் தெரியும். இந்தியாவில் தெரியாது. அதிலும் சென்னையில் தெரியவே தெரியாது. ருஷியாவின் தென்பாகத்தில்தான் வான சாஸ்திர ஆராய்ச்சி வல்லோர்கள் தங்கள்தங்களுடைய கருவிகளைக்கொண்டு சோதனை செய்வார்கள்.

இந்தியாவில் கரும்புப் பயிர்.— இந்தியாவில் இந்த வருஷம் கரும்பு பயிராயிருக்கும் நில விஸ்தீரணத்தைவிட 6900 ஏகர் குறைச்சலென்று தெரிகிறது. அதுபற்றி இந்த வருஷம் கரும்பு மாசூல் 100-க்கு 12 வீதம் குறையாயிருக்குமென்றும், இவ்வருஷம் கிடைக்கும் சர்க்கரை போனவருஷம் கிடைத்த சர்க்கரையைவிட 3,21,000 டன் குறையாகவேயிருக்குமென்றும் எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

***

ஹௌராவிலுள்ள ஒரு பெண்பாடசாலை:—இந்தியாவிலுள்ள பெண் பாடசாலைகளுள் பொதுப் படிப்புக் கற்பிக்கப்படுவதுடன் பூப்போடவும், துணிகள் தைக்கவும், சித்திர மெழுதவும், கற்பிக்கப்படுகின்றன. கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த ஹௌராவிலுள்ள பாஞ்சாலப் பெண் பாடசாலையிலோ பெண்களுக்குச் சமையல்வேலையும், பாத்திரங்கள் சுத்திசெய்யும் வேலையும், நூல் நூற்கும் வேலையும், குழைந்தைகளைப் போஷிக்கும் வேலையும், நெல்லுகுத்தும் வேலையும், வறட்டி தட்டும் வேலையும் கற்பிக்கப்படுகின்றனவாம். பெண்களுக்குக் குடும்ப வேலைகள் எல்லாவற்றையும் கற்பிப்பதே அப்பெண் பாடசாலையின் நோக்கமாகும். இந்த வழி தமிழ்நாட்டிலுள்ள பெண்பாடசாலைகளில் ஏற்படுமாயின், மிகு நன்மைக்கு ஏதுவாகும்.

***

மழை ஜோஸ்யம்:—இவ்வருஷத்தில் மழை பெய்வதைபற்றி ஸ்ரீ ஜி. சுப்பிரமணிய ஜோஸ்யலு பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:—இவ்வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் ஆரம்பத்திலிருந்தே வடமேற்குத் தென்மேற்கு மலைப் பிரதேசங்களில் மழை பெய்ய ஆரம்பிக்கும். ஏப்ரல்மாதம் 20-ந்தேதிக்குமேல் சென்னையை யடுத்த விடங்களில் சிறிது மழை பெய்யும். மேமாதம் 10-18-ந்தேதிகளுக்கிடையில் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களிலாவது தென் கிழக்குப் பிரதேசங்களிலாவது பெருமழை பெய்வதுடன் பிரசண்ட மாருதமும் வீசும். இந்த வருஷம் ஏப்ரல்மாதக் கடைசியில் வெயில் மிகவும் உக்கிரமாயிருக்கும். கிராமாந்தரங்களில் தீவிபத்துக்கள் நேரிடாமல் காக்கக் கிராமாதிகாரிகள் எச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டும். ஏப்ரல் மாதம் 20 ந்தேதி முதல் 24-ந்தேதி வரையிலும், 28-ந்தேதிமுதல் மே மாதம் 3-ந்தேதி வரையிலும் 16-ந்தேதிமுதல் 20-ந்தேதி வரையிலும், 28-ந்தேதி முதல் ஜூன் மாதம் முதல்தேதி வரையிலும் மழைபெய்யும். அக்காலங்களில் சென்னைக்குச் சுற்றுப்பக்கங்களில் மிதமாக மழைபெய்யும். ஜூன் மாதம் 3-ந்தேதிமுதல் 8-ந்தேதிவரையிலும், 11-ந்தேதி முதல் 16-ந்தேதி வரையிலும், 24-ந்தேதி முதல் 28-ந்தேதி வரையிலும், வடமேற்குப் பிரதேசங்களிலும், மேற்குப் பிரதேசங்களிலும் மழைபெய்யும். சென்னையிலும் அதன் சுற்றுப்பக்கங்களிலும் மழைபெய்யும்.

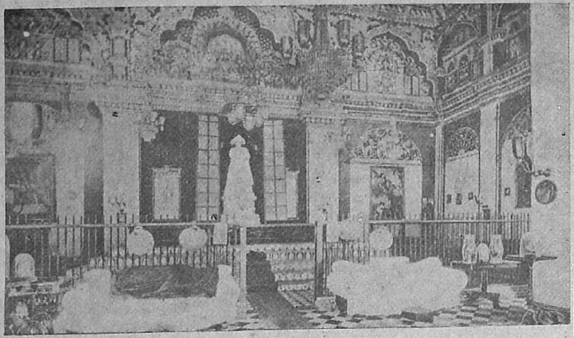

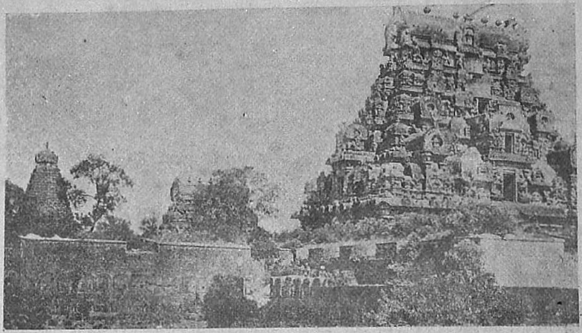

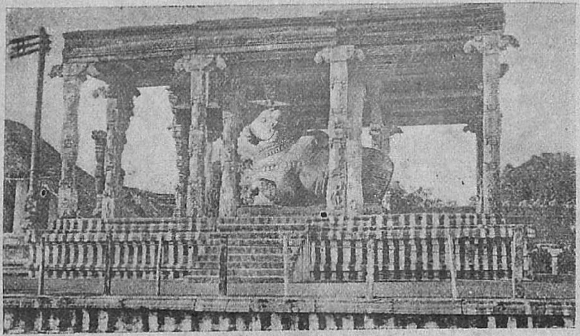

தஞ்சாவூர் காட்சிகளிற் சில